

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R O G E R
GARAUDY

SIYONİZM DOSYASI

Pınar Yayınları

SIYONİZM DOSYASI
ROGER GARAUDY

Türkçesi :
NEZİH UZEL

Bu çeviri. Fransa'da Papyrus Yayınevi tarafından 1983 yılında «L'Affaire Israel; le Sionism Politique» adıyla yayınlanan Fransızca aslı esas alınarak yapılmıştır.

PINAR YAYINLARI : 12

1. Basım Ekim 1983

Kapak : Mehmet Palen

Kapak Baskı : Yatkın Ofset

Dizgi. Baskı, Cilt : Zafer Matbaası

PINAR YAYINLARI

Beyazsaray Zemin Kat No : 31

Tel : 528 40 03 Beyazıt/İST.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	9
GİRİŞ	15
A. Dini Siyonizm	17
B. Siyonizm ve Yahudilik	21
C. Kitab-ı Mukaddes'te yer alan İsrail ve bugünkü «Siyonist Devlet» İsrail	30

I. KISIM

TARİHİ EFSANELER

Tarihi Haklar Efsanesi	43
İsrail Olayı	48
1. Çöl Efsanesi	54
2. Irk Efsanesi	57
KİTAB-I MUKADDES EFSANESİ	92

II. KISIM

SİYONİST MITOLOJİDEN İSRAİL POLİTİKASINA	115
İSRAİL'İN DIŞ POLİTİKASI : GENİŞLEME :	159
İSRAİL'İN SİYASAL METODU : DEVLET TERÖRİZMİ ...	189
S O N U Ç	201

ÖNSÖZ

Roger Garaudy ile 1982 yılının Aralık ayında Tunus'ta karşılaştığımda «İsrail Dosyası - Siyasi Siyonizm» kitabından söz etmişti. Garaudy bu kitabı yayınlandığında büyük tepkilerle karşılaşacağını sanıyordu. Yanılmadı. İlk karşılaşmamdan kısa bir süre sonra, bu kez, 1983 yılının nisan ayında Libya'da yine karşılaştığımızda Fransız makamları önünde anti-semitizm suçlamasıyla sorguya çekilmişti bile. Kitabı yayınlanmıştı. Kitabı, Garaudy ile ikinci karşılaşmamızdan 15 gün kadar sonra Beyrut kitapçılarında gördüm. İsrail kuvvetleri Beyrut'un burnunun dibinde beklerken, Roger Garaudy'nin İsrail'in ırkçı köklerini sergileyen kitabı da Beyrut kitapçılarının sergilerini süslüyor, Lübnanlı aydınlar arasında canlı bir tartışmanın kapısını aralıyordu. Bu kitabın 1983 yılı sona ermeden Türkçe olarak yayınlanması çok sevindirici bir gelişme. Bu, aynı zamanda kendi kaderiyle çok yakından ilgili gelişmelere genellikle ilgisiz ve bundan

habersiz olan Türkiye'de de ülkenin ve halkın ana davalarına ilişkin bir duyarlılığın başladığının olumlu bir işareti.

Gerçekten, Türkiye'de aydın olarak nitelendirilen kamuoyu bu ülkenin ana davalarına karşı o kadar ilgisiz ki, 1984 yılından bugüne dek, çeyrek yüzyıl boyunca Batı denen ahtapotun İslâm dünyasındaki saldırgan kolu İsrail'in yayılıp İslâm topraklarını birer birer yutmasını bir sinema filmi seyredercesine uzaktan seyretti. İsrail adındaki olguyu Arapların ulusal düşmanı Yahudi devleti olarak yorumladı. 400 yıl boyunca aynı coğrafyanın bir parçası olduğumuz topraklardaki gelişmeleri Arap - İsrail çatışması sözcüklerinin uyuşturuculuğuna sığınarak izledi.

Türkiye'de kamuoyunun İsrail konusunda gözlerinin açılması için İsrail yetkililerinin, bu arada Ariel Sharon'un, Yitzhak Şamir'in Türkiye'yi de içine alan yayılmacı ya da parçalama hedefi güden bazı demeçlerinin yayınlanması gerekti. Aslında, kamuoyunun İsrail konusunda yeterli ölçüde duyarlı olduğu yine söylenemez. 1983 sonbaharında büyük iddialarla yayınlanan bir günlük gazete, yayınlanmaya başladığının haftasında bir yazı dizisinin başlığını «FKÖ Kamplarında» diye koyuyor ve FKÖ'yü şöyle tanımlıyor: «Tarihin en kana susamış terörist örgütü...»

Sadece basın mı? Devletin yetkili kanallarında bile İsrail ile güttüğü bölge hegemonyası, Batı'nın ve İsrail'in Türkiye üzerindeki emelleri, parçalama niyetleri, gerek Batı'nın, gerekse onun bölgemizdeki uzantısı İsrail'in öne sürdüğü tarih tezleri, yayılmacı, saldırgan politikasının tarihi kökleri arasında bağlantı kurmak bilinci görülmüyor. En tipik örnek, onca gürültüsü yapılan, dünya önünde Türkiye'nin gurur duyduğu «Anadolu Medeniyetleri Sergisi.» Türkiye tari-

hinin bu biçimde sunulması Mısırlı tanınmış gazeteci ve devlet adamı Muhammed Hasaneyn Heykel'i bile öylesine şaşırtmıştı ki, «Anadolu Medeniyetleri Sergisi adı verilen, benim Türkiye'nin İslâm mirası adını vermeyi tercih ettiğim sergi» demekten kendini alamıyor. Heykel şöyle diyor: «Seyahat acentesine İslam Sergisi dedim. 'Efendim, o Anadolu Medeniyetleri Sergisidir' diye düzeltti. Ama o serginin İslâm'dan önceki kısımlarına ait değilsiniz. O insanların nereye gittiğini bilmiyorum. Ama siz Orta Asya'dan geldiniz ve yeni bir uygarlık yarattınız. Sonra Osmanlı Devleti'nin yanlışları nedeniyle, İslâm'dan başka bir şey aramaya başladınız. İslâm'a sadece din olarak bakmak, uygarlık olarak bakmamak yanlış olur. Bizde de Fırvunlar Medeniyeti var, ama müzede değildir.»

Heykel'in sözleri kuşkusuz bir tarih bilincini yansıtır. Tarih ve kültürün önemini, bugünün kavgalarında, emperyalizmin ve siyonizmin İslâm coğrafyası ve doğallıkla ve dolayısıyla Türkiye üzerindeki hesaplarını da bu sözlere kaynaklık eden anlayışta bulmak mümkündür. Çünkü tarih çarpıtılabilmekte ve tarihin çarpıtılmasına kültürün yok edilmesi çabası eşlik etmektedir. Bunun en çarpıcı örneği İsrail'dir. Bunun nasıl olabildiğinin en çarpıcı anlatımı ise işte Roger Garaudy'nin elinizde tuttuğunuz bu kitabıdır.

Garaudy, siyasi siyonizmin ideolojisinin tarihin çarpıtılmasına dayandığını belirtiyor. Siyasi siyonizmin İbrahimi dinlerden Musevilğe dayanmadığını, 19. Yüzyıl'da Batı'da ortaya çıkan sömürgeciliğin ve milliyetçiliğin bir meyvesi olduğunu anlatıyor. İbrahimi inancın temsilcileri olarak Musa, İsa ve Hz. Muhammed'in birbirlerini izlediğini, her üç Peygamberin ilâhî mesajın ilâhicileri olduğunu ve her birinin diğerinin devamı olduğunu bildiriyor. Garaudy, İbrahimi inan-

cın, Tevhidi düşüncenin egemenliğinin iki kez kesintiye uğradığına işaret ediyor :

1. Haçlılar tarafından. Buna Hristiyan Siyonizmi adını veriyor;
2. İsrail tarafından. Buna da Yahudi Haçlı Seferi adını veriyor.

Birinci kesintinin uzun bir bölümü Anadolu topraklarında yaşanmıştı. İslâm, Haçlı saldırısına ilk barikatı Küçük Asya topraklarında, bugünkü Türkiye'de kurmuştu. Tevhidi düşünceye ya da İbrahimi uygarlıklara saplanan ikinci «Haçlı Seferi» İsrail adı altında bugün Filistin toprakları üzerinde çöreklandı. Sınırlarını giderek genişletiyor. Bir süre Sina'yı işgal altında tutmuştu. Şimdi Batı Yakası, Gazze, Golan ve Güney Lübnan işgali altında. Küçük Asya topraklarına birkaç saat uzaklığa ulaştı.

Küçük Asya ya da Anadolu ile Filistin'in İslâm coğrafyasının en hassas iki noktası olarak kaderleri birbirine bağlanmıştır. Bunun kanıtı tarihtir. Filistin, 1000 yıl önce Haçlı saldırısına ancak Anadolu çiğnendikten sonra kurban düşmüştü. Haçlı saldırısının önünde İslâm'ın ilk savunma siperi de Anadolu topraklarında kurulmuştu.

Kudüs'ü Haçlılardan kurtararak Kutsal Topraklar'ı tüm dinlerin özgürce varoluşuna açan büyük İslâm komutanı Selahaddin Eyyubi şanlı seferini Anadolu topraklarından başlatmıştı. Filistin, en uzun barış dönemine de, Osmanlı yönetiminde, Anadolu ile aynı İslâm vatanının bir köşesi olarak yaşadığı zaman sahip olmuştu.

Bugün, «Yahudi Haçlılığı» ya da Siyonizm, İslâm coğrafyasına Filistin'den saplandı ve giderek kuze-

ye, Anadolu'ya tırmanıyor. Filistin davası için mücadele edenler sadece Filistin'in kurtuluşu için değil, Anadolu'da İslâm kültürünün korunması için de, İslâm coğrafyasının bugünkü en ön siperinde mücadele ediyorlar.

Türkiye kamuoyu, güney sınırlarının hemen ötesinde olup-biteni, İsrail adındaki ejderhayı, Batı sömürgeciliğinin İslâm, uygarlık ve kültür düşmanı ah-tapot kolunu seyirle yetinebilir mi?

Anadolu'da varoluş tüm uygarlıkları Selçuklular ve Osmanlılar ile birlikte İslâm'ın 1000 yıldır içinde erittiğini görmezden gelip, Anadolu'nun İslâm öncesi tarihini yüceltmek, «Anadolu Medeniyetleri Sergi»leri biçiminde tüm dünyaya sunmak, bu toprakların üzerinden hiç eksilmemiş olan Haçlı istihasını bugünkü özellikleriyle kabartmaktan başka nasıl bir amaca hizmet edebilir?

Kendi dayanağını eski Yunan ve Roma kültürlerinde bulan Batı, meşruiyet kaynağını Urartu döneminde ve Bizans'ta arayan Ermeni milliyetçiliği ile Siyonizm'in kan kardeşliğinin yarattığı üçlü sacayağı karşısında, Türkiye'nin, tarihin ateşle imtihanından geçmesi mümkündür.

Türkiye'nin aydınları İslâm dünyasına ve İslâm dünyasının ayrılmaz bir parçası olan Anadolu'ya yönelik Batı'nın büyük Haçlı - Siyonist komplosuna karşı hasmın yapısını, düşüncesini, yöntemlerini ve en önemlisi tarih tezini bilmek zorundadır.

Bu bakımdan, Roger Garaudy'nin bu kitabı tüm İslâm ülkeleri aydınlarının yanısıra ülkemiz aydınının da bilgi dağarcığına, kültür birikimine ve tarih ufku na çok değerli bir katkıdır.

CENGİZ ÇANDAR

GİRİŞ

«Dokunulmaz» bir mes'eleyi ele alıyoruz : Siyonizm ve İsrail devleti.

Bugün Fransa'da Katolik inancı eleştirilebilir. Marksizm konuşulabilir. Allahsızlık tartışılabilir. Milliyetçilik ele alınabilir. Sovyetler Birliğinin rejimi yere vurulabilir. Birleşik Amerika ve Güney Afrika'nın yönetim biçimleri suçlanabilir. Yahut anarşi veya monarşi taraflısı görünülebilir. Bütün bunları yaparken insan, normal bir tartışma veya çekişmenin ötesinde hiç bir rizikoya katlanmak zorunda değildir.

Ancak Siyonizm konusu ortaya çıktığında dünya bir anda değişmektedir. Bu çizgiden sonra düşünen insan, edebiyatı gerilerde bırakır ve «suç - ceza» alanına girer. Fransa'da 29 Temmuz 1881 tarihli bir yasa, bir insanı, bir etnik gruba, bir ırka veya belirli bir dine mensup olduğu için kötülemeyi yasaklamaktadır. Dolayısı ile İsrail devletinin politikasını veya siyasi

siyonizmi konu edinen bir kişi, mahkeme kapılarında beklemeyi de göze almalıdır.

İsrail devletini temelden tenkit etme — Dikkat edilsin temelden kelimesini kullandım, cinayet sayılabilecek şu veya bu, tek kalmış olaylar değil — yani siyasi siyonizm temeli üzerinde kurulmuş bir devletin iç mantığını incelemeye kalkışmak derhal «nazilikle» suçlanmanın ve neticede ölümlle tehdid edilmenin en emin yoludur.

Bu araştırmanın yazarı böyle bir olayı bizzat yaşamıştır. Mahkeme takibine uğramış, «Nazilikle» suçlanmış ve ölüm tehdidi almıştır. (1)

Din için yapılan savaşlar sırasında siyasi siyonizmi etüt ederken acaba hangi noktadan yola çıkmalı?

Bir seri şartlanmadan... Anlam kaydırmalarından. Bunun örneğini Begin şöyle veriyor: «Anti-israilizm, anti-siyonizm ve anti-semitizm arasında hiç bir fark yoktur.» Bu slogan «dünyanın bütün siyonist organizasyonları» tarafından derhal benimsenmiş ve tek bir ağzın malı olmuştur. (2)

1) Olay yeni değildir: Révérend Forrest «The Unholy Land» (Mac Lelland Stewart. Toronto-Montreal 1971) isimli kitabında Presbiteryen kilisesi tarafından Filistin mültecilerine dair bir rapor yazması kendisinden istendiğini, getirdiği fotoğraflardan İsraililerin napalm bombası kullandıklarının anlaşıldığını ve sonuğa siyonist yönetici Bill Gottlieb'in ağzı ile şu tehdidi aldığını açıklamaktadır: «siyonist kamuoyunda sesler yükselecek ve siz saldırıya uğrama tehlikesi ile karşı karşıya kalacaksınız». (shf. 39) Réverand Forrest'ten Georges Montaron'a, «Témolnagne Chrétien'e», Jacques Fauvet'e, «Le Monde'a», ve hatta bana kadar metotlar değişmemiştir.

2) L.I.C.R. (Ligue internationale contre racisme et antisémitisme: Irkçılık ve Yahudi-irk aleyhtarlığına karşı uluslararası birlik) isimli kuruluşun Ulusal Konseyinde Bay André Montell Begin'in şu cümlesine çok geniş yer vermiştir. İsrail'in

Ve herşeyden önce siyasi siyonizmin ideolojisi ve pratiğini ele almak gerekir. Dolayısıyla tahlil ve tenkitlerimizi belirli alanların içinde kesin çizgilerle sınırlandırıyoruz :

- Dini ve siyasi siyonizm;
- Siyonizm ve yahudilik;
- Kitab-ı Mukaddes'te yer alan İsrail ve siyonist İsrail Devleti.

A) Dini ve siyasi siyonizm

Birbirinden tamamiyle farklı iki projeyi karıştırmamak lâzımdır : Dini siyonizm ve siyasi siyonizm...

Dini siyonizm çoğu zaman İsrail mistikleri tarafından savunulmuştur. Bu inanç Yahudiliğin kurtarıcı Mehdi bekleyişi içinde yaşadığı büyük ümide bağlıdır. Buna göre zamanların sonunda Mehdi ortaya çıktığında yeryüzünde Allah'ın saltanatı başlayacak ve «dünyanın bütün ırkları» tek bir ırka bağlanacaktır. (Tekvin XII, 3) Bütün insanlık tek bir gerçeğin etrafında toplanacaktır. («Bütün ırklar senin önderliğinde takdis edilecektir. Zira sen benim sesime kulak verdin» Tekvin XXII, 18). Bütün insanlar İbrahim ve Musa peygamberlerin, İncil'de hikâyelerinin anlatıldığı yere doğru döneceklerdir.

Bu dini siyonizm «Kutsal topraklara» doğru bir hac geleneginin doğmasına sebep olmuştur. Hatta bu yerlerde manevi bir hayat yaşamak isteyen kişilerce

şu sırada başbakanı olan Begin antisiyonizmin «Antisemitizmin yeni bir canlanması» olduğunu söylüyor ve şunu ilave ediyordu: «Modern antisemitizm görünüşte daha saygın bir slogan bulmuştur: Antisemit olunamaz, antisiyonist olunur...» (Le Monde 16 kasım 1982) Bu benzerliklerinin sebeplerine ilerde değineceğiz.

topluluklar meydana getirilmiştir. İspanya'da «Çok Hristiyan Krallar» tarafından işkenceye uğratılan Yahudiler arasında bazıları Filistin'e kadar kaçmışlar ve özellikle Safed'de bir topluluk kurarak dini gelenekleri ile yaşamaya başlamışlardı. Halbuki aynı Yahudiler İspanya'da uzun yıllar Müslümanlarla bir arada mutlu bir hayat sürmüş kişilerdi.

Daha yakın bir tarihte, XIX. yüzyılda ortaya çıkan «Siyon'un Dostları» ise bu Siyon toprağında Yahudi inanç ve kültürünün yayılacağı kutsal bir merkez kurmayı amaç edinmişlerdi.

Çok ilginçtir ki bu dini siyonizm, çok sınırlı bir insan grubunun çevresinde kalmakla birlikte hiç bir zaman İslâm muhalefeti ile karşılaşmamıştır. Zira onlar da İbrahim'e ve onun inancına bağlı olduklarını biliyorlardı. Bir devlet kurmayı veya Filistin üzerinde bir egemenlik halkası yaratmayı amaç edinen siyasi programlara daima yabancı kalmış olan bu manevi siyonizm, böylece hiç bir zaman Yahudi topluluğu ile Müslüman veya Hristiyan Araplar arasında ayrıcalıklara yol açmamıştı. Siyasi siyonizm Théodore Herzl ile doğdu (1860-1904). Herzl doktrinini 1882'den itibaren Viyana'da oluşturmaya başladı. 1894'de onu, «Judenstaat» adını verdiği «Yahudi Devleti» kitabında sistemleştirdi. Ve Herzl doktrinini 1897'de Bazel'de «Dünya Siyonist Kongresi» ile ilk defa uygulama alanına çıkardı.

İşte bu siyasi siyonizm, sadece bu konu, prensipleri ve sonuçları ile bu kitabın konusudur...

Dolayısıyla meseleyi daha başlangıçtan itibaren iyice sınırlamak gerekmektedir. Herşeyden önce, dini siyonizmin aksine Théodore Herzl sonuna kadar kasıttır. Hatta yahudiliği bir din olarak savunanlara karşı amansızca savaşı.

Siyasi siyonist görüş açısından «yahudiler» her şeyden önce bir «halktır». Bunu daha ilerde İsrail devletinin «temel kuruluş yasalarını» incelediğimiz sırada göreceğiz. Şimdilik şu kadarını belirtelim ki «Yahudi» kelimesi ile ifade edilen şey, bu yasalarda daima «etnik grup» ile «din» kavramları arasında esnemektedir. (3)

Asıl uğraşısı «din» olmayıp «Politika» olan Théodore Herzl, «Siyonizm» problemini çok yeni bir biçimde ortaya koymuştur. «Dreyfûs olayından» esinlendiğini söyleyen Herzl bu hadiseden şu sonuçları çıkarmaktadır :

1) Yahudiler dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar «Tek bir halk» meydana getirmektedirler.

2) Her devirde ve her yerde işkenceye uğramışlardır.

3) İçinde yaşadıkları toplum tarafından hiç bir zaman eritilememişlerdir. (Bu konu bütün antisemitik ve ırkçı kişilerce vurgulanmaktadır.)

Théodore Herzl bu görüşlerin sonucunda vardığı pratik netice dolayısıyla bütün bu terslikleri bir hamlede ortadan silmeyi amaçlamakta ve kendisine göre sürekli ve kesin olduğuna inandığı şu çözüm yollarını getirmektedir :

1) Başta Rusya olmak üzere Doğu Avrupa ülkelerinde gerçekleşmeyen fakat Batı'da gittikçe daha

3) Sık sık aktarmalar yaptığımız eser aşırı siyonist bir hukukçu olan Kudûs İbrani Üniversitesi Mukayesele Hukuk Kürsüsü Direktörü prof. Klein'in «Le Caractère juif de l'Etat d'Israël: İsrail devletinin Yahudi karakteri» isimli eseridir. (Ed. Cujas, Paris 1977) Eser «Yahudi Kimdir?» (Böl. II, shf 47) ve «Kim Yahudi değildir?» (Böl. III, shf. 52) sorularına verdiği cevapta etnik kriterle dini kriter arasında her zaman var olan karşılıklı kötü etkileşimi saklamaya lüzum görmemektedir.

fazla su yüzüne çıkan «erimeyi» reddetmek, (Özellikle Fransa'da antisemitizm Dreyfus olayından sonra şerefsiz yüzünü büsbütün açığa çıkarmıştı.)

2) Yahudi inanç ve kültürünü yayacak bir inanç «ocağı» yaratmayı değil fakat bir «Yahudi Devleti» kurmayı hedef tutmak. Bu devletin sınırları içinde dünyanın bütün Yahudilerini bir araya getirmek... Bu noktada, Avrupa için «milliyetler yüzyılı» olan XIX. yüzyıl sonunun tipik Avrupa milliyetçiliğinin açık ifadesini seçmek mümkündür. Bu milliyetçilik bütün gücü ile en çok Almanya'da ortaya çıkıyordu. Dolayısıyla Herzl'in üzerinde Cermen kültürünün izleri kuvvetle hissediliyordu.

3) Bu Devlet «boş» bir arazide kurulmalıdır. O çağda geçerli olan sömürgeciliğin bu en karakteristik görüşü, sözkonusu devlet kurulurken yerli halkın hiç göz önünde bulundurulmayacağını haber vermektedir. Herzl ve kendisinden sonra siyasi siyonizmi yürütenler, bütün siyasi görüşlerini sömürgeciliğin bu en önemli ilkesi üzerinde yoğunlaştırmışlardı. Bu ilke daha sonra siyonist yatırımın tüm geleceğine egemen olacak ve kendisinden doğan İsrail Devletinin temel taşı yerine geçecekti.

Théodore Herzl için yerin hiç değeri yoktu. İlerde göreceğimiz gibi kafasındaki devletin çekirdeği olan «kendi sömürge kumpanyasını», Baron Hirsch'in teklif ettiği gibi ister Arjantin'de, ister İngilizlerin görüşlerine uygun biçimde Uganda'da kurabilirdi. Bu sırada Théodore Herzl'in Cecil Rhodes'e akıl danışması düşündürücüdür. Güney Afrika'da sömürge yönetimi ile meşgul olan Rhodes'in kuruluşu sadece «sömürgeci» karakteri ile Herzl'in ilgisini çekiyordu.

Bu devleti yerleştirmek için, uyumlu topraklar arasında Herzl, Filistin'i tercih ediyordu. Böylece «Si-

yon'un Dostlarının» beğenisini kazanacak ve diğer yandan yarattığı hareket, kendisi inanmasa dahi bir dinsel gelenegın desteğine sahip olacaktı.

Théodore Herzl'in politikası karanlıklardan yararlanıyordu. Bu yolda kargaşalıktan istifade etmenin en tipik örneklerinden biri Herzl'in ölümünden çok sonra ortaya çıkmıştı. 1917'de yayınlanan «Belfour Bildirisi»nde İngiliz hükümeti Filistin'de «Milli bir Yahudi Devletinin» kurulmasından yana olduğunu belirtiyor ve yerli halkı hiç göz önüne almıyordu. Siyasi siyonizmin yöneticileri bu bildiriden derhal yararlanmanın yolunu buldular. Filistin «Yahudi Devleti» artık tek amaçları olacak, bütün Filistin üzerinde egemenlik kuracak siyonist devlet uğruna yerli halkın ortadan kaldırılması başlıca gayeleri arasına girecekti.

Siyasi siyonizmin bu sömürgeci karakteri, bu idealin efsaneleşmiş «temelleri» ve gerek sömürgeleştirilmiş halk ve gerekse dünya barışı için getirdiği talihsiz sonuçlar bizim incelememizin can alıcı noktalarıdır.

B) Siyonizm ve Yahudilik

Edebiyattan hukuki alana geçiş ve siyasi çekişmelerden din savaşlarına atlama ikinci bir kargaşalığın başladığı noktadan sonra gerçekleştirmektedir. Dini siyonizmden sessizce siyasi siyonizme kayanlar, yani dini, politikanın emrine vererek siyaseti kutsallaştırmaya ve onu dokunulmaz kılmaya karar verenler, bununla da yetinmemekte, siyasi siyonizm ve Yahudilik kavramları arasında oyunlara girişerek, İsrail devletini yönetenler için sürdürülen her türlü eleştiriyi «antisemitizm»le suçlamaya kalkışmaktadırlar. Antisemitizm üzerine bazı temel görüşler Bernard Lazare'in

1894'te yayımlanan «L'Antisémitisme, son histoire et ses causes» isimli kitabında yer almaktadır (4). Bu eser Dreyfus olayının heyecanlı günlerinde ve Théodore Herzl'in siyasi siyonizminin doğduğu yıllarda kaleme alınmıştır.

Bernard Lazare'm eseri aslında Drumont'un (1886) «La France Juive» isimli «antisemitizm: yahudi ırk aleyhtarlığı» konusunda satış rekorları kıran kitabına bir cevaptır. Drumont'un kindar ve bilgisiz kitabının aksine Bernard Lazare'in incelemesi, yazarın ileri sürdüğü bütün tezleri kabul etmeyenler için dahi ciddi ve düşündürücü tarihi kaynaklara dayalı, önemli bir araştırmadır. Eserde Yahudi topluluklarının uğradıkları işkencelerin sorumluluğunun bir kısmı bazen yahudilerin kendi omuzlarına yüklenmekte, bazen de kendilerine ve topluluklarına karşı antisemitikler tarafından girilen utanç verici davranışlar açığa çıkarılmaktadır.

Bernard Lazare IV. yüzyıl başından XIX. yüzyıl ortalarına kadar süren ve genellikle Hristiyan kökene bağlı olan Yahudi aleyhtarlığı ile «yahudi ırk aleyhtarlığını» birbirinden ayırmaktadır. Nitekim bu ikinci kavram ilk defa Hamburglu bir gazeteci olan Wilhelm Marr'ın 1873'te yayımlanan «Yahudiliğin Cermanizm üzerindeki zaferi» isimli kitabında ortaya çıkmıştır.

Özellikle Hristiyan kokusu taşıyan Yahudi-Aleyhtarlığı, muzaffer Kilisenin ideolojik ve politik konstantinciliğinin bir alt ürünüdür. Bu ürün, bir taraftan Sinagog'un büyük rahiplerinin, diğer taraftan Roma imparatorluğunun mirasından yararlanmıştı. İşkence gören, iktidara kavuştuğu anda bütün diğer dinler için

4) Bu temel eser'in 1982'de Editions de Différence'da yeniden yayınlandığını sevinçle görüyoruz.

işkenceci kesiliyordu... Putperestlik ve Yahudilik başlıca düşmanları arasındaydı. Hristiyanlık, her gün taraftar kazanan yahudilikte, mutlaka ortadan kaldırılması gereken bir rakip görüyordu. Bu konuda Saint-Pierre'in risalesine bakınız. «Siz, siz seçilmiş halksınız... Kutsal ulus», (II, 9). Hristiyanlık Yahudileri gözü kapalı suçluyor, kurtarıcı İsa'yı tanımadıkları için onları «Allah'ın katili» olarak görüyordu. Zira İznik Konsilinde İsa Peygamberin Tanrı ile aynı «özü» paylaştığı ilân edilmişti.

Bernard Lazare kitabında Yahudi topluluklarının küçük hesaplar peşinde koşarak, Dini nasıl dar kalıplar ve katı görüşler içinde yorumladıklarını ve bu yüzden asırlarca kendilerine yönelen ithamları hakkı çıkardıklarını gözler önüne sermektedir. «Tevrat'ın Esdras'ın kitaplarının, ilk Yahudi hukukçuların, daha sonra Ferisilerin, Talmud yolundan gidenlerin, Esdras'ın mirasına konanların, ilk Museviliği, bozanların ve peygamberlere düşman olanların çevresinde geldikleri bir dikenli telin arkasına saklanıyorlar...» diyordu (5). Bernard Lazare'a göre bütün bunlar «Yeremya, İşaya ve Hezkiyal peygamberler tarafından arındırılan ve yüceltilen, ayrıca Yahudi-Elen birleşimi ile evrenselliğe ulaştırılan gerçek Musevilige aykırıydı.» (6).

Bernard Lazare ayrıca yahudi'nin taşıdığı özel bir karakter nedeni ile durumun daha da ağırlaştığını belirterek şunları ilâve ediyor : «Tevratın ululuğundan böbürlenerek bütün diğer halkların üzerinde ve dışında olduğunu iddia ediyorlar...» (7).

5) Bernard Lazare: «L'Antisemitisme» (sözü geç. eser) shf. 14.

6) a.g.e. shf. 16.

7) a.g.e. shf. 18.

Yahudi'ye mahsus olan bu davranış, milliyetçilik akımlarının kabardığı XIX. yüzyıl Avrupasında daha da ileri boyutlara varmaktadır. Lazare bu noktayı şöyle açıklıyor: «Kendilerine seçilmiş halk gözü ile bakıyorlar. bütün diğer halkların üzerinde olduklarını ileri sürüyorlar... İster Alman, ister Fransız ve ister İngiliz olsun, şu anda yaşayan bütün şoven halkların ortak yönleri işte tam budur...» (8)

Yahudilerin kendi bireyselliklerinin üzerine böylesine kapanışları yeni bir olay değildir. Yüzyıllar boyu denenmiş en ileri «dışa açılma» hamleleri her defasında katı hahamlar ve «Bütün hareket gücünü kaybetmiş bir talmutçuluk» tarafından engellenmiştir. Bernard Lazare bu konuda XII. yüzyılda, bütün zamanların en büyük Yahudi filozofu Meymunid'in gayretlerini misal vermektedir. İnanç ve düşüncenin ahenkli bir yaşam sürdürebileceğini göstermek isteyen Meymunid'in «Kaybolmuşların rehberi» isimli muazzam eseri o sırada Talmudist ve Dominikenler tarafından şiddetli saldırılara uğramıştı. 1232'de Montpellier hahamı Salomon bu kitabı okuyanları kâfirlikle suçluyor ve yöneticilerden eserin nerede görülürse derhal yakılmasını emreden bir karar elde ediyordu. «Talmutçular Yahudilerin sadece din kurallarını öğrenmelerini istiyorlardı» (9). Asrın sonunda Alman haham Asher ben Yehiel'in zoru ile Barselona'da, Ben Adret'in başkanlığında, otuz haham'ın bir araya gelmesi ile toplanan sinod meclisi, yirmibeş yıl öncesine kadar Kitab-ı Mukaddes ve Talmud'dan başka kitapları okumuş olan herkesi aforoz ediyordu (10). Ber-

8) a.g.e. shf. 143.

9) a.g.e. shf. 64.

10) a.g.e. shf. 65.

nard Lazare bu akımın neticesini şöyle özetlemektedir: «Amaçlarına ulaşmışlardı. İsrail'i insan topluluklarının dışına çıkardılar» (11).

XVII. yüzyılda Meymunid'in sesini boğmaya kalan aynı eğilim yine Talmudçularla bir araya gelerek Spinoza'yı ölümle tehdit ediyordu. XVIII. yüzyılda Mendelsohn'a saldırdılar: Bu adam Kitab-ı Mukaddes'i Almancaya çevirerek Hahamların yıldırımlarını üzerine çekmişti. Halbuki hahamlar Din'in Talmutçu yorumlarını tekellerinde bulundurarak halkın Tevrat'ı doğrudan doğruya anlamasını istemiyorlardı. Sonuçta çevirinin okunmasını yasak ettiler.

İlerde bugün İsrail devletinde, aşırı sağ kanat hahamcılığının, bu «seçmeci» okuyuş düzenini nasıl anladığını göreceğiz... Kitab-ı Mukaddes'in yaşadığımız çağda dahi nasıl tek taraflı yorumlandığını ve yeni politik faydaya nasıl sunulduğunu farkedeceğiz... Bu davranışların devlete nasıl yön verdiğini inceleyeceğiz.

Bernard Lazare bu geleneğin, bir başka kötü yanının altını şöyle çizmektedir: «İsrail'i dünyanın ortası yapmak, halkların mayası saymak, milletlerin harekete geçiricisi olarak bilmek saçmalıkların en büyüğüdür. Ne var ki İsrail'in dostları da düşmanları da başka türlü düşünemiyorlar... İsimleri ister Bossuet, ister Drumont olsun bütün bu kişiler İsrail'e çok aşırı bir önem veriyorlar» (12).

Bossuet'in «Discours sur l'histoire universelle» isimli kitabında Juda dünyanın merkezidir: Bütün ta-

11) a.g.e. shf. 16.

12) a.g.e. shf. 191. Bununla birlikte André Neher çok mükemmel olan «L'Essence de prophétisme» (Calmann-Lévy 1972, shf. 111) isimli kitabında aynı tutumu sürdürüyor: «İsrail dünyanın merkezidir; siniri, ortası, kalbidir...»

rih, imparatorlukların kuruluşu veya yıkılışı gibi tüm gelmiş geçmiş olaylar, İsrailoğullarına bağlı bir Tanrı'nın işidir. Bu tanrı'nın tek görevi insanlığı tek ve değişmez bir amaca götürmektir: İsa'nın tekrar yer-yüzüne dönüşü...

Gerçeği anlamak için bu şemayı tersine çevirmek yeterlidir. O zaman «Siyon önderlerinin Protokolü» ortaya çıkar. 1897'de Bazeli'de toplanan dünya siyonist kongresinden hemen sonra Rus gizli polis servisi tarafından uydurulmuş olan bu vesika, kötülüğün zaferi olarak bir dünya imparatorluğu kurmayı hedef tutan «Yahudi - Mason bir hükümet darbesi» fikrini açığa çıkarmak için kaleme alınmıştır.

Burada Bossuet'in görüşleri ile beraberlik mükemmeldir.

Bernard Lazare ile birlikte, Yahudilerin özellikleri ve bilhassa evrenselliklerine parmak basan akımları, fetih idealini, Yuşa peygamberin saltanatını ve katliamlarını, Esdras'ın ırk üstünlüğü fikrini, İsrail'i dünyanın ve tarihin efendisi yapma yolunda girilen gayretleri incelediğimiz sırada Bernard Lazare'in çizgisinden ayrılmıyor ve Yahudi aleyhtarlarının siyonizm ile yahudiliği bir tutarak, sebep oldukları kavram karışıklığını aydınlığa çıkarmak istiyoruz.

Yahudiliğin zengin geleneği içinde, Hristiyanlık ve İslâm'da olduğu gibi birbirine ters düşen akımlar vardır. Nasıl bir «Konstantinci» ve katı Hristiyanlık veya «içtihat» kapısının kapandığı katı bir müslümanlık varsa Yahudiliğin tarihinde de katılaşma ve kendi içine kapanma eğilimleri taşıyan devirler vardır. İşte bu devirler sırasında pek çok kimse, inanmasa dahi, bugünkü yobaz siyonistler gibi Yahudiliği sömürme yarışına girerler. Bizim şiddetle reddettiğimiz de budur... Kitab-ı Mukaddes'e ve Yahudi geleneğine

dayanarak kendilerini diğer milletlerden üstün görenler yanlışlığa düşmüşlerdir. Hiç bir zaman unutmu-
yoruz ki Yahudiliğin büyük geleneği ve insana getir-
diği mükemmel tekâmül kavramı içinde ve ölüm kar-
şısında, hayata tanrısal bir bakış açısı yer almakta-
dır. Bu bakışın yapısında gizli «beraberlik ve vaad»
temaları «Yaradılış kitabına» göre yeryüzünün bütün
topluluklarını derinden kavramaktadır. İnsanlığın ta-
mamı, insani ölçüler içinde daima yenilenen bir ha-
yata bağlanmıştır. İnsan; bütün insanlar, tarihin her
devresinde Tanrı'yı aramaktadırlar. Onun emirlerine
boyun eğmektedirler. İbrahim peygamber gibi teslim
olarak kendilerini kurban etmektedirler. Böylece aklın
bittiği yerde imanın başlaması için fikirlerini ve ruh-
larını sessizce yok etmektedirler.

İbrahim peygamberle, Tanrı saltanatını müjdele-
yen kutsal vaadlerle, Musa adaletinin büyük emirle-
riyle, dini bütün dış şekillenmelerden arındırarak onu
iç zenginliğine ulaştıran büyük peygamberler çağıy-
le, insanlar için ümitler devri başlamış, geleceğe gü-
venle bakılabilmiş ve ilerde yaşanacak mutlu zaman-
ların mayası tutmuştur. Bunun için Osée peygambe-
rin (VI, 6) «Beni aşk ilgilendiriyor. kurbanlar değil;
Allah'ın vereceği bilgiyi arıyorum, ateşte yanan kur-
banları değil...» diye feryat etmesi gerekmişti... Amos,
İşaya, Eremya peygamberlerin «Doğru ve kurtarıcı
Tanrı'ya» (İşaya XLV, 2) tanıtımları ve O'nun vaad-
lerini evrenselleştirmeleri gerekmişti... Büyük «Yahu-
di Kurtarıcılığı» idealinin doğması gerekmişti... Ki bel-
ki de bu ideal, evrensel uygarlığa Yahudiliğin getir-
diği en ileri değerler arasındadır. Ben «Appel aux vi-
vants: Yaşayanlara çağrı» adı ile yazdığım kitabım-
da Yahudiliğe saygı ile eğilirken şunları hatırlatmış-
tım: İşte Yahudiliğin getirdiği temel değer budur.

büyük peygamberler yeni bir zaman anlayışı getirmişlerdir : Vaadler çağı, ümitler çağı, projeler çağı... Birleşmeye karşı gösterdiği sadakatle bir halk vaade hak kazanmıştır : Allah'ın saltanatının gerçekleşeceği vadi... Halk Tanrı varlığına şahitlik eden ve haber getiren peygamberlerin ağzından işittiği Tanrı'nın çağrısına uyarken, Allah'ın, zamanlar içinde devam eden yaratıcılığına katılmış oluyordu. Tarih, insan hayatının bu devamlı yenilenişiydi... Zamanların sonunda gelecek olan Peygamber nuru için Tanrı'nın verdiği sözle nurlanmıştı...» (13).

Daha ilerde ise şunları ilave etmiştim : «Şimdiki İsrail'in başına gelen en büyük felâketlerden biri, katı hahamların ellerinden kurtulmak için yeniden peygamberlere muhtaç oluşudur.» (14).

Peygamber mayası, bütün insani sıcaklığı ile yaşamaktan bir an geri durmamıştır. Büyük kitap sahibi peygamberlerden sonra asırlarca devam eden bu nur, klasikler arasına giren «Les Grands courants de la mystique juive : Yahudi mistiğinin büyük akımları» isimli kitabın yazarı (15) Gershom Scholem'in kaleminde tam ifadesini bulmuştu :

Doğu'nun ve Yunan'ın buluştuğu İskenderiye'ye Yahudi Pilon'un «tanrıbilimi».

Alman haham Yehuda'nın çevresinde gelişen ve Tanrı'nın varlığı ve aşk konularında çağdaşı olan Saint-François d'Assise'e pek yaklaşan «hassidizm».

İspanya'da Yahudilikle buluşan İslâm'ın ortaya çıkardığı Endülüs «Sofi»-leri ve onların Tanrı ile doğrudan doğruya meydana gelen deneysel birleşimleri,

13) Roger Graudy, «Appel aux vivants: yaşayanlara çağrı» Ed. du Seuil, Collection point. 1979, shf. 154.

14) a.g.e. shf. 155.

15) Ed. Payot. Paris 1977.

Gershom Scholem'e göre Tibet Budizmine ve Hint mistiğine oldukça yakın şekliyle Yahudiliğin en olgun meyvalarının yetiştiği devirlerdir. Yahudi imanının en büyük eserini müslüman ibni Rüş'tün dostu ve müridi olan Meymunid (1135-1204) Arapça olarak vermişti.

Léon'lu Moiz'in (XIII. yüzyıl sonu) «Zohar» (hikâyetler kitabı) isimli eserinde Allah aşkı, Allah korkusunun önüne geçmektedir. Aynen çağdaşı Kalabralı hristiyan rahip Joachim de Flore'un eserinde olduğu gibi...

Nihayet XVI. yüzyılda, Polonya'da, Ren mistikleri ve üstad Eckhardt'a pek yakın olarak doğan son «Hasidizm» XIX. yüzyıla kadar meyvalarını vermiş ve «Cezbe üzerine Hassidim'lere mektup» isimli eserle bütün insanlara, kendi iç yapısında sakladığı Tanrı nurunu aktarmayı hedef tutmuştu.

Spinoza'nın «Ethique»-ini o kadar kuvvetli bir nefesle canlandıran peygamberlerin büyük evrenselliği, kartezyen matematikçiliğin şekilci boyunduruğuna rağmen görevini sonuna kadar yerine getirmişti. Genç Marks'a itici güç veren mesih ruhu, bir yüzyıl devam edecek bir ihtilâl ocağını ateşliyordu.

Beş yüz yıl süren bireysellik perdesini aralayarak bize merkezimizin «diğerinde» olduğunu hatırlatan, Martin Buber'in kutsal mesajı olmuştur. Fikir şu: «Başlangıçta beraberdik... evrensel karşılıkların çağlayanında yaşıyorduk» (16). Buber için işin aslı «ben» de değildir. Fakat diğerleri ile olan ilişkidendir. Bu gerçek bireyler için olduğu kadar uygarlıklar için de geçerlidir. Medeniyetler karşılıklı alışverişler içinde gelişerek ürün verirler... Tanrı'dan gelen en büyük vahiy «diğerleri» ile iyi münasebetlerin sonucudur.

16) Martin Buber, «Je et Tu» (Ed. Aubier 1969, shf. 36-38).

Yahudi idealinin bu binlerce yıllık geleneğine karşı siyasi siyonizm, bütün anlamı ile bir milliyetçilik ve sömürgecilik anlayışına geri dönüştür. Bu hareket Yahudiliğe değil XIX. yüzyıl Avrupasının milliyetçilik ve sömürgecilik ruhuna bağlıdır.

Siyonistler bugün de Kitab-ı Mukaddes'i bir aşiret kafası ile yorumlayarak oradan istediklerini seçip alıyorlar, Tanrının gerçek niyetine karşı çıkıyorlar (17) ve objektif politik gayelerini, değişik göstererek saklıyorlar...

C) Kitab-ı Mukaddes'te yer alan İsrail ve bugünkü «Siyonist Devlet» İsrail

Siyonist devletin tarihinde, askeri siyonizm olarak nitelendirilebilecek olan şu yeni dönemde, Kitab-ı Mukaddes metinlerinin kullanılışı yeni bir genişlik kazanmıştır.

İsrail'in, Dünya Bankası raporlarına göre bütçesinin %50'sini savunma masraflarına ayırdığı bir sı-

17) Bernard Lazare Talmut'un Kitab-ı Mukaddes'ten uzaklaştığını söylemişti: «Bilginler peygamberleri öldürdüler» (söz geç. eser shf. 163). Ancak bu noktada Talmut üzerinde bir tartışma söz konusu değildir. Yazıldığı devrin geleneklerine ve dini inançlarına bağlı olarak Talmut'un şu veya bu sayfasında yer alan kin ve gayz'i ele alarak tartışma açmak namuslu bir hareket değildir. Haham Yochai: «En iyi Yahudi-olmayanı da öldür.» dediği zaman, Yahudi ile tartışmamayı fakat «Hristiyan inancını kötüleyerek ters laflar ettiği zaman kılıcı karnına, gittiği yere kadar» sokmayı öğütleyen Saint Louis'ten daha az vahşi değildi... (Joinville «Histoire de Saint-Louis», böl X Ed. de la Pléiade. 218).

Dram şuradadır ki bu gün Kitab-ı Mukaddes'te Yuşa'yı yahut Talmut'ta Haham Yochai'yi seçerek kendi politikalarını doğrulamaya çalışıyorlar ve Judaizmin evrensel ve peygamber cevherine dayalı geleneğini bir kenara bırakıyorlar.

rada bizzat Ariel Sharon'un ağzından açıkladığı gerçek şudur. İlerde de değineceğimiz gibi asıl gaye İsrail'in savunması değildir. Bölgede yaşayan bütün Arab devletlerinin dağıtılmasıdır... İsrail sınırlarını durmaksızın genişletme emrini Kitab-ı Mukaddesten aldığını söylediği gibi aynı zamanda soykırım ve Devlet terörizmini de aynı kaynağa dayamaktadır.

Olay yeni değildir (18). Daha 1937'de Ben Gurion (19) İsrail'in sınırlarını Mukaddes Kitaptan bakarak çiziyordu... Ona göre İsrail toprağı beş bölümden meydana geliyordu: Litani'ye kadar güney Lübnan. Bu bölüme Gurion «Batı İsrail'in Kuzey kısmı» diyor... Güney Suriye, Ürdün, Filistin, ki buna da İngiliz «manda toprağı» diyor... Ve Sina. Ben Gurion Kuzey sınırının Suriye'nin Humus şehri yakınlarından geçmesini istiyordu. Zira Hama şehrinin, «Sayılar» XXXIV. 1-2-8 kitabına göre «Ken'an» ilinin kuzey sınırı olması lâzımdı... «Kitaba» daha çok bağlı diğer bazı siyonistler «Hama» şehrinin bugünkü «Halep» olduğunu ileri sürüyorlardı. Diğer bazıları ise bu şehrin Türkiye'de bulunduğunu iddia etmekteydiler. Şelli partisine yakınlığı ile bilinen haham Adin Shteinsalz, İsrail'de Sartre tarafından organize edilmiş olan bir toplantı sırasında İsrail'in Kıbrıs adası üzerindeki «tarihi haklarından» söz etmişti. 1956'da Ben Gurion İsrail Millî Meclisinde, alkışlar arasında Sina'nın «David ve Süleyman peygamberlerin krallığına ait» olduğunu ilan etmişti. Süveyş kanalı saldırısı sırasında Birleşik Amerika ve Rusya'nın frenlemesi ile hızı kesilen bu «Ki-

13) Kitab'ın bu şekilde okunuşu bu eserin birinci bölümünde etüt konusu olacak ve işin mekanizması ve her türlü esastan yoksun oluşu açığa çıkarılacaktır.

19) Poaley Sion'un Dünya Konseyi Kongresine raporu. Zürich 29 temmuz 1937 Tel-Aviv 1938, shf. 206-207.

tab-ı Mukaddes coğrafyasının» 1967'de yeniden su yüzüne çıktığı anlaşılmaktadır. Vaad edilmiş toprağın dahi kesin sınırları belli değildir. Bu bazen «Büyük Fırat nehrinden, Mısır'ın nehrine» («Sayılar» kitabı XXXIV, 4, 5) kadar uzanmakta Mısır'ın Nehri ise Nil mi? Onun kolları mı? Yoksa Vadi el-Arış mı? anlaşılamamaktadır.

Bu esnek sınır anlayışı içinde Kitab-ı Mukaddes daima bir saldırıyı önceden yasallamada kullanılmakta yahut bir işgali doğrulamaya yaramaktadır.

Siyonist yayılmanın bugünkü şekli içinde «dini» partilere» bağlı hahamların paranoyak hayalleri en inanılmaz derecelere ulaşabilmekte, bu hasta görüşler İsrail militarizminin en korkunç maceralarını haklı çıkarmak için malzeme sayılmaktadır. Katı dini çevrelerin en despotça önerileri her an tatmin edilmek istenmektedir. Lübnan işgalinin en kanlı saatlerinde Begin'in «Sabbat» dinsel bayramına saygı göstermek için El-Al uçaklarının cumartesi günleri uçmayacaklarını açıklaması rastlantı değildir.

Bu hareketler ve bu katılaşmış fikirler ideolojik doğrulama alanında bütün genişliğiyle kullanılmaktadır. Sadece Lübnan'ın işgal edilmiş olan toprakları «Asher'in kabilesi» haline gelmemekte aynı zamanda soykırımlar dahi ihtiyaca göre yasallaştırılmaktadır. 1948'de bay Begin'in Irgun'u eli ile gerçekleştiren Deir Yassin «Oradour» felâketleri, Kibya, Kfar ve Kassem olaylarının doğrudan doğruya devamı olan Tır ve Sidon şehirlerinin yıkılışı, Beyrut'un harabeye çevrililişi, Sabra ve Şetilla kampları kısmı, Ariel Sharon'un ünlü «101. birlik»-inin giriştiği kanlı katliamlar, kutsal kitabın satırları arasında temize çıkacak malzeme bulabilmektedir. Kutsal kitapta yer alan İsrail devleti adına hareket eden bugünkü İsrail devleti

Ken'an ilinde oturanları yok eden eski devletin hareketlerini tekrarlamaktadır. Günümüzde Ken'an'lılar yok Araplar vardır. Vaktiyle Ken'an'lılarla savaşıyan İsrail devleti bugün Araplarla boğuşmakta veya bu toprağı daha sonra ele geçirenlerle ölüm kalım mücadelesi yermektedir (20). Kitap şunları söylüyor: «Rurada oturan halkların şehirlerini Allah'ın sana miras olarak verdi... Buralarda hiç bir canlı bırakmayacaksın. Hitit'leri, Amorit'leri, Kenan'lıları, Perizit'leri, Hivitleri ve Jebuzit'leri hareketsiz bırakacaksın... Allah'ın sana bunu emrediyor» (21).

Dahası var: «Şimdi git Amelek'i vur... Herşeylerini ellerinden al. Geriye hiç bir şey bırakma... Her yere ölüm saç... Erkekleri ve kadınları, çocukları ve süt çocuklarını, öküzleri ve koyunları, develeri ve eşekleri öldür» (22).

Soykırımların «kitaba» dayalı olarak böylesine yassallaştırılması, İsrail devletinin saldırılarını ve sınırlarını genişletmek için giriştiğı kanlı cinayetleri doğrulama gayreti sonucunda, herkes bugünkü siyonist İsrail devletinin, Kitab-ı Mukaddes'te yer alan devletin devamı ve kanuni mirasçısı olduğuna inanmış ve bu fikir dünyaya yayılmış olan diğer Yahudilere kolaylıkla kabul ettirilmiştir. Buna inanan Hristiyanlar da vardır. Gerçekleri araştırmaya lüzum görmeyen bir Katolik din kitabı ve bir protestan «pazar mektebi»nin, siyonist mitolojiden aynı sonuçları çıkardığı görülmektedir. Halbuki en az bir yüzyıldan beri bütün bunların tersi yazılmış ve söylenmişti. Özellikle son

20) Bu «Kutsal yok etmelerin» tamamıyla efsaneye dayanan karakterini bu kitabın birinci bölümünde göstermiştik.

21) Tesniye XX, 16-17.

22) Samuel'in 1. kitabı XV, 3.

yıllarda ortaya konan araştırmalar yeni görüşlerin doğmasına yol açmıştır.

Bu noktada efsane, insanları harekete geçirmedeki gücünü ispat ediyor... «Nekudah» gazetesinde, haham Eliezer Waldman «Çalışmayı sonuca erdirmeye gücü» (23) adını koyduğu bir makalede Ariel Sharon ve Begin'in yürüttükleri politika içinde yer alan en cesaretli emperyalist projeler için gerekli «dinsel» görüşleri gözler önüne sermektedir: Söylediğine göre Kitab-ı Mukaddes'e sadık kalan İsrail Lübnan'ı işgal ederek Ortadoğu'da «yeni bir düzen» sağlayabileceğini ispat etmiştir. Bu hareket «dünya barışının» ilk adımıdır. Waldman bir savunma savaşı ile yetinmediğini açıklıyor. O'na göre savaş kendi kendisine bir değerdir. «Barış yolunda olduğumuz için Lübnan'a ulaştık..» diyor. «Altı gün savaşımdan çok daha ileriye vardık..», «Zira bu savaşla askerî gücümüzü ispat ettik...» diye ilâve ediyor... Ve fikirlerini şöyle tamamlıyor: «Sadece Orta-Doğu'nun değil bütün dünyanın nizamından sorumluyuz...»

İsrail nasyonalizmi ve militarizminin böylesine megaloman bir gösterisi karşısında, ilk saatlerin siyonistlerinden bir kişinin 1958'de beslediği kuşku ve ileri sürdüğü uyarmaların ne derecede değerli olduğu anlaşılmaktadır. Yaşadığımız çağın büyük düşünürlerinden biri; «Yahudilik ruhu», «Kitab-ı Mukaddes dini», «İbrani hümanizması» gibi eserlerin yazarı Martin Buber, «Altmış yıl önce siyonist hareketin içine girmiştım» dedikten sonra 1957'de Kudüs'te Ben Gurion'la yaptığı bir görüşmeyi şöyle nakletmektedir: «Ben Gurion bize dedi ki... kurtarıcı ruh fikri canlı-

23) 2 eylül 1982 tarihli «Davar» gazetesinde Aharon Maged tarafından analiz edilen.

dır ve Mesih'in gelişine kadar canlı kalacaktır.» Kendisine cevap verdim: «Ülkemizde şu yaşayan neslin içinde, kaç kişinin dünyasında Kurtarıcı ruh inancı, «sürgünlerin geri dönüşü» derecesine kadar indirilmiş milliyetçiliğin dar kalıplarının dışında yer alıyor?.. İnsanlığın tamamını karanlıklardan kurtarma temeline dayanmayan bir kutsal inanç ve bu inancın gerçekleşmesi için çaba harcamayan bir yol İsrail'in peygamberlerinin yolu değildir» (24).

Buber bütün militan siyonist hayatı boyunca ve ölümüne kadar, dinî siyonizmin siyasi ve nasyonalist emellere alet edilmesine karşı çıkmaktan bir an geri durmamıştı. Buber şöyle konuşuyordu: «İsrail ruhundan söz açıyoruz ve diğer uluslara benzemediğimize inanıyoruz. Fakat İsrail ruhu bizim millî kişiliğimizin sentezi olmaktan öteye geçmese dahi putlaştırılmış kollektif egoizmimizin mükemmel bir gösterisinden daha ileri bir şey değildir ki... Evrenin Sahibi Olandan başka bütün hükümdarları reddettik. O halde aynen diğer uluslar gibiyiz... Ve onlarla birlikte aynı sarhoş edici kadehi yudumluyoruz» (25). «Ulus en büyük değer değildir... Millî ideoloji ve milliyetçilik ruhu ulusu kendisi için bir amaç yapmadığı sürece geçerlidir. Yahudiler bir ulus olmaktan da ileridirler: Onlar bir inanç toplumunun üyeleridir» (26).

Siyasî siyonizmin derin köklerini açığa çıkaran Martin Buber, bu görüşün Yahudilikten değil fakat günümüzde devlet fikrini din gibi putperestliğe kadar götüren XIX. yüzyıl Avrupa nasyonalizminden çıktı-

24) Martin Buber: «İsrail and the World». Ed. Schocken New York 1948, 163, shf. 263.

25) a.g.e. shf. 184 (1939'da Tel-Aviv'de verilen konferans.

26) a.g.e. shf. 220 (5 Eylül 1921'de Karlsbad'da toplanan XII. Siyonist Kongresine gönderilen).

ğını belirtmekte İsrail devleti hakkında şunları ileri sürmektedir: «Yahudi dini kökünden koparılmıştır. Bu hareket, XIX. yüzyılda doğmuş Yahudi milliyetçiliği ile, arazları ortaya çıkan hastalığın esasıdır. Toprak istemenin bu yeni şekli ve onun arkasında yatan herşey, bütün modern Yahudi milliyetçiliğini maskeler biçiminde Batı modern nasyonalizminden alınmıştır... Bütün bunların içinde İsrail'i «seçmenin» ne değeri var? «Seçim» bir üstünlük duygusu değil fakat geleceğe dönük bir yatırımdır. Bu duygunun diğerleri ile ilgisi yok... Ancak o bir inançtır, peygamberlerin durmaksızın ileri sürdükleri bir görevin yerine getirilmesidir. Eğer siz Tanrıya bağlı olarak yaşamak yerine «seçilmiş» olmayı tercih edecek olursanız bu bir ihanettir» (27). Daha sonra siyasi siyonizmin bu «Milliyetçilik krizini» söz konusu eden Martin Buber, bu davranışı Yahudi maneviyatının bir sapması olarak nitелеmekte ve konuyu şöyle bağlamaktadır: «Yahudi milliyetçiliğini, bir halkı putlaştırma tehlikesinden kurtarmak istiyorduk, başarılı olamadık...» (28).

Martin Buber, Siyon toprağına eti ve kemiğı ile yürekten bağı kişilerden biridir. 1939'da Gandi'nin bir mektubuna verdiği cevapta bu durumun altını çizmektedir. Bu sırada Gandi Siyonistlerin neden herkes gibi doğdukları ülkede saldırıya karşı savaşmak lüzumunu hissetmediklerini ve uzak yerlerde bir «Milli ocak» aradıklarını sormuştu. Buber cevabında Yahudi imanının sadece kendi toplumu içinde kendi kanunlarıyla ve kendi toprağında yaşayabileceğini açıklıyor ve şunları ilâve ediyordu: «Bizim için önemli olan bir toprak vaadi değil, fakat yerine getirilmesi sadece

27) a.g.e. shf. 222-223.

28) a.g.e. shf. 224.

bir toprağa ve bu toprağın üzerinde hür bir Yahudi toplumunun varlığına bağlı ihtiyaçlardır» (29).

Filistin'in Arablara ait olduğunu hatırlatan ve bu ülkede «Arablara karşı bir Yahudi üstünlüğü kurmanın doğru ve insani olmayacağını» ileri süren Gandi'ye karşı Buber şöyle cevap vermişti : «Biz onları sürüp çıkarmak değil fakat onlarla birlikte yaşamak istiyoruz...» (30). Buber 1958'de New York'da verdiği bir konferans sırasında özellikle Arablarla olan ilişkilerin üzerinde durmuştu. «Yahudi halkının rönesansı» ona göre «Orta-Doğu'nun barış ve sükunet içinde» yaşaması ile bir arada düşünülmeliydi. Her türlü kuvvete baş vurma eğilimi ortadan kalkmalıydı. «Teorilerin en tehlikelisi ve en yanlış olanı Tarih'in kuvvetle yapıldığı yolunda ileri sürülen görüşlerdir...» diyordu. Buber'e göre bu tür davranışlar daima «küçük insanın büyük insan önünde kanıtlanması ve İmana karşı ihanet»ti. Buber için yapılacak en büyük yanlışlık «Batı dünyası tarafından çember içine alınmış olma» duygusuydu. 1958'de verdiği bu konferans sırasında Martin Buber, 1921'den beri tek bir fikrin peşinde koştuğunu açıklıyor ve «Orta-Doğu'da bizim de katılacağımız bir Federasyon kurulması gerektiğini aralıksız savun-
dum» (31) diyordu. Ancak «İki uluslu bir Devlet kurulması yahut bir Orta-Doğu Federasyonu'na Yahudilerin katılması fikrine karşılık, ne yazık ki Filistin'in parçalanmasına karar verildi ve böylece iki halkın arasına ayrıcalık girdi ve savaş kendisini gösterdi...» diye ilâve ediyordu (32). Buber konuşması sırasında daha sonra prensip olarak şiddete karşı çıkan bir insan ol-

29) a.g.e. shf. 229. Gandi'ye Mektup (1939).

30) a.g.e. shf. 233.

31) a.g.e. shf. 254-255.

32) a.g.e. shf. 256.

madığını ve İsrail devletinin varlığına itiraz etmediğini açıklıyor ve bizzat şahit olduğu iki Arab-İsrail savaşından sonra dahi eski fikirlerine daha büyük bir güçle sarıldığını belirterek görüşlerini şöyle tamamlıyordu: «Yahudilerle Arablar arasında barış sadece düşmanlık duygularının sona ermesine bağlıdır. Gerçek bir işbirliği ortamı doğmadıkça gerçek barış da olmayacaktır. Eğer bugün İsrail'in bir «Orta-Doğu» federasyonuna katılması fikri pek çok kimseye gülünç geliyorsa da yarın bu imkânın yeniden doğmayacağına kimse ihtimal veremez...» (33).

Buna benzer sözler, şu sırada Buber'in, Begin yahut onun siyonist örgütlerinin şartlanmış ajanları tarafından «Anti-İsrail» yani «Anti-Semit» olarak damgalanması için yeter de artar bile... Buber'in, kurulduğu günden beri İsrail Devletinde yaşayan en büyük Yahudi şair olduğu herkes tarafından bilinse dahi...

Çok mutlu bir olaydır ki, İsrail çocuklarının ideolojik şartlanmaları, okullar, görevli hahamları ile askerler ve resmi propagandanın elindeki halk yığınlarına rağmen İsrail'de Martin Buber'in temsil ettiği gelenek bütünü ile sönmemiştir. Örneğin Lübnan saldırısı ve soykırımı sırasında Tel-Aviv üniversitesi hocalarından Benjamin Cohen, 8 Haziran 1982 günü P. Vidal-Naquet'e yazdığı mektupta şöyle feryat etmektedir: «Küçük el radyosundan Lübnan'daki» hedeflerimize varmak üzere» olduğumuzu duyduğum sırada bu mektubu size yazıyorum... Galilée'de oturanlara «barış» götürüyormuşuz... Göbelsvâri bu yalanlar beni deli ediyor... Çok açıktır ki bu vahşi savaş bundan öncekilerden çok daha barbarcadır... Bu savaşın ne Londra suikastiyle ne de Galilée'nin güvenliği ile hiç

33) a.g.e. shf. 257. 30 Nisan 1958'de New York'ta «American Friends of Ihud» önünde konferans.

ilgisi yoktur... Yahudiler, İbrahim'in çocukları... Bunca felâketlerin kurbanı olan Yahudilerin ta kendileri, bu derecede canavar olabilirler mi? İşte görülüyor siyonizmin en büyük başarısı yahudileri «yahudilikten çıkarma» olmuş...

Kıymetli dostlar, Begin ve Sharon'un ikili hedeflerine varmamaları için elinizden ne geliyorsa yapın... Bunlar Filistinlilerin vücudunu ortadan kaldırırken İsrail'lilerin de insani duygularını tamamiyle yeryüzünden silmeyi planlıyorlar» (34)

Bu suçlama İsrail peygamberlerinin dahi suçlamalarından ileridir: Nitekim Eremya peygamber kendi adını kullananları şöyle lanetlemişti: «Benim adımı kullanarak size peygamberlik taşıyorlar... İsrail'e şerefsizlik yayıyorlar...» (Eremya, 29, 21-23). Yahut İsrail'in şeflerine hücum eden Mika peygamber şunları söylemişti: «Dinle bak... Yakub'un efendisi, İsrail evinin en ünlüsü; Siyon'u kana bulamaya ve Kudüs'te cinayetler işlemeye kimin hakkı var?...» (Mika 3, 9-10).

Acaba bugün «İsrail evinin en ünlüsünü» yani Siyonist İsrail devletinin politikasını tenkit eden de «Antisemit» olarak damgalanacak mıdır? Acaba bu yolda Amos, İşaya, Mika, Eremya gibi bütün büyük peygamberler de «Anti-Yahudi ırkı» olarak tanımlanacak mıdır?

Bugünkü siyonist yöneticiler, yahudiliğin büyük geleneği içinde kendi politikalarını doğrulayan anlatımların dışında hiç bir şeye kulak tutmak niyetinde değildirler. Yuşa peygamberin Ken'an'lıları kesmesi, onlar için Filistin ve Lübnan Arablarını yok etmekle birdir. Ve bu hareketin Eremya veya Mika peygam-

34) 19 Haziran 1982 günü Le Monde gazetesinin 9. sayfasında yayınlanan mektup.

berlerin tutumları ile bir ilgisi yoktur. Hezkiyal ve İşaya peygamberlerin evrensel mesihçilik ruhu değil bunlara karşı çıkan Esdras'ın kanlı ırk ayırımı kanunları geçerlidir.

«Peygamberleri öldüren akıl hocalarının» yollarını seçmişlerdir.

Siyonist İsrail devletinin politikasına yönelen her türlü eleştiriyi «Antisemitizm» olarak görme ihaneti yüzünden gerçek bir «Yahudi-ırk aleyhtarlığının» doğması ihtimali vardır.

Bugün «antisemitizm»e yol açabilecek sebepler saldırı ve kan dökme politikasını eleştirmek değil, bu politikayı körü körüne destekleme eğilimleridir.

Zira ne Menahem Begin, ne Ariel Sharon ve ne de İzak Şamir kendi zulümleri ile bu «Anti-Yahudi ırkı» akımı yaratacak güçte değildirler. Aslında şu sırada hiç kimse bu uzatmalı harp suçluları (35) ile İsrail halkının tamamını ve hatta bizim Yahudi dini taşıyan veya Yahudi gelenekleri ile yaşayan vatandaşlarımızı birbirine karıştıracak değildir. Gerçekten bu kişilerin Lübnan'da giriştikleri cinayetler kafalarında taşıdıkları değişmez ideolojilerin, mitolojilerin ve sömürgeci duygularının mantıki bir uzantısından ibarettir.

Antisemitizm tehlikesini besleyecek en büyük tehlikeyi yaratanlar «Temsilci» denen bazı organizasyonların yöneticileridir. Onlar kendilerini Siyonist İsrail devletinin gizli ajanı olarak tanıtmakta ve hatta onun cinayetlerini ve en büyük yalanlarını dahi üstlenmektedirler. Her olaydan sonra etrafa derhal sloganlar yaymakta ve üstelik «Yahudi topluluğunun» tamamı adına konuştuklarına herkesi inandırmaktadırlar. Halbuki bu topluluğun içinde pek çok kimse, hatta İsrail'

35) Bu kitabın son bölümünde özet «biyografi»lerine bkz.

de yaşayan yüzbinlerce İsraili bu cinayetlerden ve cânilerden uzak kalmaktadır.

Hiç kuşku yoktur ki Begin ve yandaşları «dini partilerin» şartlanmış hahamları tarafından açılan «kutsal savaş» çağrılarına kulak tuttukları, bunların Kitab-ı Mukaddes'i aşiret kafası ile yorumladıkları, «Seçilmiş halk» veya «Vaad edilmiş toprak» gibi sloganları ağızlarından düşürmedikleri sırada büyük bir kavram kargaşalığı doğmuştu. İsrailileri ve Hristiyanları birbirinden ayıran ve mevcut olmayan tanrısal bir hakkı savunduğunu iddia eden bu dinseller, insan haklarına yapılmış tarihin en kanlı saldırılarından birine neden olmuşlardır. Yahudiliğe yahut Hristiyanlığa hizmet etmek isteyenlerin her şeyden önce «kutsal metinlerin» böylesine çarpıtılmasına karşı çıkmaları gerekmektedir. Yahudilikle, yani İbrahim ve Musa peygamberlerin açtıkları büyük evrensel iman yolu ile siyonizmin ırkçı şovenizmini birbirine karıştırmamak gerekmektedir. Özellikle Tel-Aviv hükümetinin en aşağılık işlerini gördürmek için «Lübnan hristiyanlarını» ve Haddad'ın işkencecilerini ve benzerlerini savaş alanlarına çağırmamak gerekmektedir. Amacımız bilhassa bu kargaşalıklarla mücadele etmektir. İsrail hükümetini ve onun politikasını, İsrail halk yığınlarından ayırmak istiyoruz. Zira İsrail halkı yöneticilerinin marifeti ile içine düştüğü oyunları yavaş yavaş anlamaya başlamıştır. Yahudi inancını politik emellerle şekil değiştirmiş siyonist mitolojiden ayırmak istiyoruz. Kendimizi İsrail'in ırkçı ajanlarının entellektüel terörizmine teslim etmek istemiyoruz. Yahudilerle yahudi olmayanları birbirinden ayıran geçmiş devrin ırkçıları gibi şimdi de onlar siyonistlerle anti-siyonistleri ve anti-semitikleri ayırma çabası içindedirler.

Özellikle siyasî siyonizmle savaşıyoruz, zira biz

ırk ayırımına karşı çıkanlardanız. Antisemitizmi doğuran antisyonizm değil siyonizmin kendisidir.

Biz bir politikayı kutsallaştırmak için dini kullanabileceğini iddia eden bir siyonizmle savaşıyoruz.

Bu öldürücü karmaşadan kurtulmak için :

— Dini siyonizmden ve siyasi siyonizm'den;

— Yahudilikten ve siyonizmden;

— Kitab-ı mukaddes İsrail'inden ve Siyonist İsrail Devletinden «siyasi siyonizmi» ayırmak istiyoruz. Bunun için «siyasi siyonizmin» dayanağı olan «mitolojiyi» inceleyeceğiz. Tarihi hikâyeleri, sahte kitaplara dayanan efsaneleri gözden geçireceğiz ve daha sonra siyasi siyonizmin efsane yaratma ihtiyacının hangi politik gerçeklere dayandığını ele alacağız. Bunları şimdi den şöylece sıralayabiliriz :

— Irkçı temellere dayalı bir iç politika;

— Muhtemel bir nüfus hareketi veya göç faaliyeti dolayısıyla «Yaşanacak yer açma» amacına yönelik, saldırıya ve genişlemeye dayanan bir dış politika;

— Devlet terörizmi kavramı ile karakterini bulan bir siyasi hareket.

1. Kısım

TARİHİ EFSANELER

Tarihi Haklar Efsanesi

«Bu toprak yahudilerin tarihi yuvasıdır...» Bu cümle 1919'da Cenevre'de toplanan Barış Konferansı'na dünya siyonist örgütünün sunduğu memorandum'da yer almıştır.

14 Mayıs 1948 tarihini taşıyan İsrail Devletinin kuruluş bildirisinde ise «Yahudi halkının tabii ve tarihi hakları dolayısı ile» bu devletin Filistin'de kurulduğu ileri sürülüyordu.

Bu «tarihi haklar» kavramı, siyonist propaganda'da devamlı olarak «vaad edilmiş» toprak kavramı ile birlikte yer almaktadır. Bu kavram İsrail halkına Fi-

listin toprağı üzerinde, sahip olmak ve yerleşmek için gerçek bir «tanrısal hak» sağlamaktadır.

İki problemi ayrı ayrı ele alacağız : Bu ayırım zor değildir, zira Kitab-ı Mukaddes metnlerinin dışında, hiç bir yerde, ne diğer Orta-Doğu halklarının kutsal metnlerinde, ne arkeolojik araştırmalarda, ne de X. yüzyıldan önce bulunmuş Ahdi Atik metnlerinde bu konuda hiç bir iz yoktur. Ahdi Atik'in tarihî değerini açığa çıkarmak için büyük gayret sarfeden Père de Vaux gibi bir bilgin dahi herkes gibi Kitab-ı Mukaddes'in dışında hiç bir yerde «İbrani patriklerinin yorumları, Mısır'da yaşanan hayat, çıkış, hatta Ken'an ilinin fethi» gibi konulara rastlanmamıştır. Yeni metnlerin de bu yönde sessizliği koruduğunu söylüyor (36). Filistin toprağının «vaad edilmiş ülke» olduğu kavramı böylece ancak ondan yararlananların ellerindeki kutsal metinde yer almaktadır. Bir yüzyıldan beri bu konu üzerinde çalışan uzmanlar daha da ilgi çekici sonuçlara ulaşmışlardır. «Vaad»in Kitapta yer alan hikâyeleri konusunda ilerde göreceğimiz gibi Von Rad, Noth, Thompson, Van Seters, Albert de Pury gibi ünlü kişilerin çalışmaları çok değerlidir.

Ahdi Atik'in «tarihi» kısımlarında verilen bilgileri başka kaynaklar aracılığı ile incelemeden kabul etmek istemeyenlerin vardıkları ilk sonuç bu kitabın, siyasi siyonizmin «öncüllük» tezinde iddia edildiği gibi «merkez» olmadığıdır. Katoliklerin akaid kitaplarını tarayanlar İbranilerin tarihinin büyük Mezopotamya, Hitit ve Mısır imparatorluklarının geçmişinden ayrı olmadığını görmüşlerdir.

Bu topraklarda yaşayan insanlar hakkında bilgi

36) R. de Vaux (O. P.) «İsrail'in eski tarihi» Ed. Gabalda 1971. Cilt 1, shf. 154.

veren arkeolojiden başka, on bin yıllık Filistin tarihini yazılı metinlerden inceleyenlerin ortaya koydukları şudur :

— Eski bronz çağında, III. binde, özellikle 1976'da bulunan Ebla metnine nazaran, Ken'an ili denen yerde büyük bir şehir uygarlığı yer alıyordu. Bu uygarlığı Batı Sami dili halkları yani Aramî dili konuşanlar ve bizim İbrani dedığımız «Ken'an dilini» konuşanlar kurmuşlardı;

— Daha sonra bölgede (2200 - 1900) göçebelerin yaşadıkları görüldü;

— Orta bronz çağında yeni bir şehirleşme başladı (1900 - 1550);

— Ve M.Ö. XVI. yüzyılın ortalarından itibaren Mısır egemenliği kuruldu. XVIII. saltanat firavunları Filistin'i «Mısır'ın ayağı» yaptılar.

Nil nehrinden Fırat'a kadar «mümbit yarımaya»nın kalbinde yer alan bu bölge çok çeşitli insan gruplarının geçiş ve tırmanış alanıdır. Yerleşik düzene geçmeye çalışan Mezopotamya ve Cebeli Ürdün göçebelere ve çobanları, eski bronz çağının sonlarında II. binin başından itibaren buralara gelerek Ken'an iline ulaştıklarında, bölgede çok eskiden yerleşmiş, özellikle Ken'an'lılara rastladılar. Bu insanlar ileri bir şehir uygarlığı düzeninde yaşıyorlardı. II. binin sonunda demir ve alfabetik yazıyı kullanacak hale gelmişlerdi.

Kitab-ı Mukaddes'in geleneksel şemasına uygun «İbraniler» göçebelerin «Ken'an'a» girişlerinden önce değişik bir ırk teşkil etmiş değillerdi. Çeşitli etnik gruplar halinde ve konfederasyon şeklinde yaşıyorlardı. Büyük göçebe ailesine bağlıydılar. Père ve Vaux'a göre Amorit'ler yahut Aramî'ler diye anılıyorlardı.

Bu göçebelerden bazıları Ken'an iline yerleşti. diğerkleri ise Mısır'a doğru yollarına devam ettiler.

Yerleşenlerin içinde daha sonra «İbraniler» denecek olan bir grup Ken'anlıların dillerini, yazılarını, dinlerini benimsemişti. Ancak 1400'e doğru tekrar yerlerinden ayrıldılar ve işgalci Hyksosların peşlerine takılarak yeni otlaklar aramak üzere onlarla birlikte Mısır'a doğru yola çıktılar.

Ancak Hyksos'lar bir süre sonra Mısır'dan kovuldular. Onlarla birlikte Mısır'a gelenlere ise belki de ayrı bir işlem uygulanıyordu. «Yardımcı» adı ile anılan bu kişiler daha sert hayat şartlarına zorlanmışlardı. Fakat ayrı bir etnik grup teşkil etmeyen bu yeni gelenler devamlı isyan ediyor ve firavun'a baş eğmek istemiyorlardı. Onlara Mısır'da «Apiru» deniyordu. Père ve Vaux'nun söylediği gibi «İbrani» adı hiç kuşkusuz bu kelimeden kalmadır. Sonunda «Apiru»lar Mısır'dan kaçtılar. Bezgin yabancıların bu şekilde Mısır'dan «kaçışları» Mısır tarihinde yer almaktadır. Bunu her zaman görülen basit bir sınır hadisesi saymaları ihtimali vardır. Halbuki İsa'nın doğumundan önce XIX. yüzyıldan itibaren «geçişlerle» ilgili sınır raporlarına rastlanmıştır.

«Ahdi Atik» metninin dışında elde bulunan en eski kaynaklar bir elin parmaklarının sayısını geçmez. Üzerinde «İsrail»in adı görülen en eski belge M.Ö. 1225'e doğru kazılmış, firavun Mernepta'nın zaferlerini öğen bir taş kabartmadır. Bu taşın üzerinde sadece firavun'un Filistin şehirlerini ele geçirdiği, «İsrail»i yıktığı, «İsrail'in ortadan kalktığı, bu ırkın artık yeryüzünden silindiği» yazılıdır. Başkaca hiç bir bilgi yoktur. Metnin üzerinde İsrail'e ait tek bir satır daha yoktur (37).

37) «Henüz bir araya gelmemiş olan büyük İsrail'in «on iki aşireti» değil, daha küçük bir grub söz konusudur. «Père de Vaux; İsrail'in eski tarihi» cilt 1, shf. 366.

Buna karşılık firavun Aménophis IV (Akhenaton: 1375-1358) tarafından meydana getirilmiş olan başşehir Tell ve Amarna'nın bugün bulunduğu yerde, 1887'den itibaren ele geçmeye başlayan 400 pişirilmiş kil tablet, sözkonusu firavun'un Filistin ve Suriye'de hüküm süren kendisine bağlı prenslerle sürdürdüğü mektuplaşmaya ait bize çok önemli arşiv belgesi sunmaktadır. Bu belgelerin hiçbirinde İsrail'e ait en ufak bir bilgiye rastlanmaz. Fakat Ken'an şehir devletine ve onun rakiplerine ait pek çok bilgi aynı tabletlerde yer almaktadır.

İsrail'in halklar tarihinde bıraktığı bu silik izlerden ilk ağızda en az iki sonuç çıkıyor :

Öncelikle ona, bu toprakların ilk sahibi olduğu iddiasına dayalı olarak «tarihi haklar» vermek imkânsızdır. Zira yabancı aşiretler Arami dalgaları halinde Filistin'e geldiklerinde burada «yerli» Ken'an'lıları, kendi kurdukları Hebron çevresinde Hitit'leri, Amman yakınlarında Ammoni'leri, Ölü deniz'in doğusunda Moabi'leri ve güneydoğuda Edomi'leri bulmuşlardı. Aramilerle birlikte denizden de gelenler vardı: Carmel ve çöl arasına yerleşen bu kişiler ise Filistin'ler adını taşıyorlardı. Bugün «Filistinliler» diye anılanlar bunlardır. Dolayısıyla bu insanlar sadece Arab kökeninden geliyor değildir. Aslında Araplar bu toprağa VII. yüzyılın başlarında küçük gruplar halinde geldiler ve İsraililer dahil yerli halkın çoğunu müslüman yaptılar. Yerlilerle evlenerek onlara karıştılar ve kendi dillerini yöreye aşladılar. M.S. VII. yüzyılda Arapların Filistin'de görülmeleri etnik olmaktan çok kültürel bir olaydır. Filistin'liler eski Ken'an'lılara karışmış ve onlardan türemiştir. Bu ülkede en az beş bin yıldan beri yani tarih başlangıcından bu yana yaşayan Ken'anlılar, Filistinlilerin cedleridir. Ancak

daha sonra gelen Filistinliler yöreye kendi isimlerini verdiler. Araplar onlara «Falastin» derler. Ayrıca bu ülke Babil, Hitit ve Mısır egemenliklerinden sonra İranlıların, Yunanlıların, Romalıların, Arapların ve Türklerin geçit alanı olmuştur.

İsrail Olayı

İsrail ülkesinin «ilk sahipleri» tarihin şafağından beri burada oturan işte bu «Filistin'lerdir».

Filistin tarihinde göze çarpan ikinci önemli nokta şudur: M.Ö. XIII. yüzyılda «Apiru»lar yani İbrani'ler Mısır'dan gelerek, sızma yahut fetih yoluyla Filistin'e yerleştiklerinde — ki bu olaya Kitab-ı Mukaddes metinleri dolayısıyla ilerde tekrar döneceğiz — buradan gelip geçmiş Babilliler, Hititler, Mısırlılar, İranlılar, Yunanlılar, Romalılar, Arablar, Türkler ve İngilizler gibi çeşitli çağların hakimleri olmaktan öteye geçememişlerdi.

Sadece İsa'dan önce XIII. yüzyıla doğru Ken'an iline yerleştiklerinden sonra, bir İsrail halkından söz açma olanağı vardır. Zira ancak bu tarihten sonra buraya gelmişler, çeşitli etnik grupların teşkil ettiği bir federasyon kurmuşlar ve ülkenin iç veya dış kaynakları sömürmeye başlamışlardır: Daha önce belirttiğimiz gibi bu halkın erken tarihine ait, Kitab-ı Mukaddes metinlerinin dışında hiç bir belge yoktur (38). Ayrıca X. yüzyılda Süleyman'ın saltanatından önce hiç bir Kutsal Metin düzenlenmiş değildir. Bütün yazıtlar devrin siyasi olaylarından esinlenmiş olarak bu

38) Daha çarpıcı bir örnek vermek gerekirse: David'in ismine dahi, Kitab-ı Mukaddes'in dışında ne metin, ne arkeolojik kalıntı olarak hiç bir yerde rastlanmıyor...

çağda ortaya çıkmıştır. Monarşik yönetim sisteminin eleştirilmesi, toprakların mülkiyet kurallarına bağlanması, yahut işgali ile ilgili hukuk sözlü gelenekten bu çağda yazıya geçirilmiştir. Aynen Kuzey Sagas'ları, Homer'in şiirleri, Kral Arthur'un hikâyeleri, Afrika «Griot»larının babalarından kalma kahramanlık öyküleri veya Arab hikâyecilerinin anlattıkları olaylar gibi... Père de Vaux bunlar için «Bir yerin adını yahut bir kabile'nin varlığını veya cedlerden birinin ismini haber veren halk hikâyeleri» diyor... (sözü geç. eser, shf. 176.) Ve şunları ilâve ediyor : «Hikâyeler bir kabilenin bir toprağı kullanmasına yahut bir haktan yararlanmasına yarıyor... Hikâyeyi anlatanın, bağlı olduğu grub için değerini siz düşünün...»

Elimizde başka hiç bir belge olmadığı için Kitab-ı Mukaddes analizlerinden şu sonuç çıkıyor : İsa'dan önce 1000 yılına doğru Juda boyundan bir şef — ki buna XVI. yüzyılda bir «Condottiere» derlerdi — Filistin ve Girid paralı askerlerinin başına geçerek devrin «iki büyüğü» olan Babil ve Mısır arasındaki kuvvet dengesinden ustaca yararlandı ve bir krallık kurdu. Giritli ve Filistinli özel muhafızları ile çevrili olarak Kudüs'e yerleşti ve burada öteden beri yaşamakta olan «Cebusi»lerin üzerinde saltanat sürmeye başladı. Davud adını taşıyan bu şef ordusunun üçte birini bir Filistinli olan Gath'ı Ittai'nin emrine vermişti. Davud Ürdün'de Absalom'un isyanı ile uğraştığı sırada Ammon prensi Şobi'den yiyecek yardımı aldı. Davud Ken'an ilini hiç bir zaman «Judalaştırmak» istemiş değildi. Tam tersine çok uluslu bir devlet sahibi olmak istiyordu. Bu devletin içinde çok çeşitli dinler taşıyan ve çeşitli yörelerden gelmiş insanlar serbestçe yaşayabilmeliydi... Davud'un dedesi Moabi'ndi:

Başı sıkıştığında ailesini Moab kralının yanına gönderiyordu.

Davud'un Hititli bir kadından bir oğlu oldu. Adını Süleyman koydular... Süleyman babası Davud'dan sonra tahta geçti ve sahip olduğu devletin «çokuluslu» karakterini korumaya ve genişletmeye büyük özen gösterdi (39).

Süleyman'ın ölümünden sonra Davud'un krallığı bölündü: Kuzey İsrail ve Güney Juda... M.Ö. 721'de Suriyeliler İsrail'i işgal etti. M.Ö. 587'de Juda Babillilerin ellerine geçti. Saygılı kişiler sürgüne gönderildiler. Pers kralı Karun, Babil'i zaptettiği sırada sürgünlerin eski ülkelerine geri dönmelerine izin veriyse de çoğu Babil'de kalmayı uygun gördüler. Dolayısıyla İbraniler İsa'dan iki yüz yıl önce İskender'in neslinden gelme Selevkiyeli Antiochus Epiphane'a karşı Makkabi'lerin isyanına kadar sırasıyla Pers, Yunanlı ve Romalı egemenliği altında yaşadılar. Makkabi'lerin başkanlığında İbraniler yirmi yıl süren acımasız bir boğuşmadan sonra «Asmoni» isimli bir krallık kurdular. Ancak bu krallık iç savaşlarla baş edemedi. İsa'nın doğumundan 63 yıl önce Romalı Pompée geldi ve Filistin'i aldı. Ülke Herodot'la Roma'ya bağlı bir monarşi, daha sonra Roma'nın bir vilâyeti oldu. İb-

(39) Yahudi olmak için ya Yahudi bir anneden doğmayı ya-hut Yahudi dinine dönmeyi şart koşan bugünkü İsrail devleti-nin kuruluş kanunlarına göre çok şaşırtıcı bir gerçektir ki kral Süleyman ne Yahudi sayılabilecek ne de «geri dönüş» yasasın-dan yararlanabilecektir. Öncelikle annesi Yahudi değil Hitit'tir. Daha sonra hiç bir inanç sahibi Yahudi hahamın Kudüs'te Mısır'lı, Edoml'l, Moabi'li, Sîdom'lu metreslerinin tanrıları için sunaklar inşa eden bir adamı Yahudiliğe kabul etmesi-ne imkân yoktur. Ken'an'lı bir anneden doğan Saül için de durum aynıdır. Hatta kral Davud dahi aynı tehlikeden uzak de-ğildir, zira büyük annesi Rîth bir Moabi'dir.

raniler Romalılara karşı M.Ö. 70 ve 132'de iki defa ayaklandılar. İkinci Bar Kochba ayaklanması bastırıldıktan sonra büyük tapmak tahrib edildi. Yahudi halkı bütün Akdeniz limanlarına dağıldı. İsrail topluluğunun Filistin'deki varlığı sona erdi.

1170'de Kudüs'ü ziyaret eden Yahudi hacısı Tuleytul'li Benjamin bütün Filistin'de sadece 1440 yahudi bulunduğunu yazar. Nahum Gerondi ise 1257'de Kudüs'te iki yahudi ailesine rastladığını söylemektedir.

Ve bu arada Haçlılar 1099'da Kudüs'ü ellerine geçirerek Yahudileri sinagoglarına doldurup yaktilarsa da Selahaddin 1187'de şehri yeniden ele geçirdi. Yahudilerin geri dönmelerini sağladı.

Yahudiler Filistin'e «babalarının toprağını» özledikleri için değil işkenceden kurtulmak için geri dönmüşlerdir. XV. yüzyılda ilk defa İspanyol yahudileri buraya geldiler. Halbuki İberya yarımadasında Araplarla birlikte geçirdikleri sekiz yüzyıl içinde böyle bir ihtiyaç duymamışlardı. Yahudileri İspanya'dan kaçırarak «Çok Hristiyan» kralların hoşgörüsüzlüğü ve engizisyon zulmüdür. Aralarından çok az bir insan kalabalığı Filistin'e ulaşmıştı. Büyük çoğunluk Fransa, Hollanda, İtalya, Mısır, Kıbrıs ve Balkanlara yayıldı. 1845'te Filistin'de 350.000'e ulaşan bir nüfus kesâfeti arasında sadece 12.000 yahudi yaşıyordu. 1880'de ise 500.000 kişinin içinde 25.000'e yükseldiler. 1882 Rus işkencesi yeni bir Yahudi dalgasını getirip bu topraklara attı. Polonya ve Romanya yahudileri de önce gelenleri takip ettiler.

Théodore Herzl'in «Yahudi Devleti» isimli eserinin yayınlanmasından itibaren gelişmeye başlayan siyasi siyonizmin hareketlerini anlayabilmek için «ta-

rihi haklar» meselesini gözden uzak tutmamak gerekmektedir.

Toprağın ilk «sahipleri» olmaktan çok uzak bulunan İbrani'ler, «Mümbit yarımaya» üzerinde kaynaşan pek çok diğer halklardan biridir. Bu uzun tarih içinde, hiç bir şekilde öncelik iddiasında bulunamazlar. Özel bir yer istemeye hak sahibi olamazlar. Siyasi siyonizm, olayları sistematik bir şekilde çarpıtma yolundadır. Zira İsrail'de mekteplerde okutulan tarih kitaplarında bile, resmi propagandada olduğu gibi, Filistin tarihinde İbranileri ilgilendiren kısımların genişliği fazla değildir; şöyle ki :

— Yuşa peygamber zamanı Ken'an ilinin aşiretler tarafından işgal edilmesi... Bu olay X. yüzyılda yazılmış Kitab-ı Mukaddes metinlerine göre İsa'dan önce XIII. yüzyılda meydana gelmiştir. Sözkonusu işgal VI. yüzyıl dinbilimcileri tarafından tarih yeniden yazılırken, daha o devirde belirli siyasi olayların etkisi ile «kutsal savaş» veya «sonuca ulaşan savaş» olarak tanıtılmıştı. Siyasi siyonizmin kendi tarih mitolojisini düzenlediği sırada, dini siyonizmin mitolojisinin nasıl kullandığını lerde göreceğiz...

— Yetmiş üç yıl süren Davud ve Süleyman peygamberin saltanatı...

— Babil'e sürgün ve geri dönüş...

— Ve nihayet Romalılara karşı 63 ve 135 ayaklanmaları...

Bütün geri kalan tarih karalanmıştır. Sanki M.Ö. III. binden İbranilerin gelişine kadar geçen iki bin yıl içinde bu topraklarda hiç bir şey olmamıştır. Ve, 135 Bar Kochba ayaklanmasından 1948'de İsrail devletinin kuruluşuna kadar bir kere daha geçen ikibin yıldan fazla zaman yine sessizlik içindedir.

Beş bin yıllık bir tarih dönemi içinde bazı ufak

olayları seçip ayırarak, birbirine ekleyerek bir tarih efsanesi işte böylece yaratılmıştır... Yüzlerce benzerlerinin yanında bir İbrani kabileleri göçü, yüzlerce benzerlerinin yanında bir Davud krallığı yahut yine yüzlerce benzerlerinin yanında bir Makkabi'ler veya Bar Kochba ayaklanması böylece canlandırılmıştır.

İsrail devletinin okullarında öğretilen Filistin tarihi, yalancıların, uydurmacıların eseridir. Fakat bunun yanında katolik akaidi olarak öğretilen «Kutsal tarih» ve protestanların «pazar mekteplerinde» Eski Doğu'nun gerçek tarihini araştırmaya lüzum görmeden, sadece Kitab-ı Mukaddes'e dayanılarak anlatılan hikâyeler de farkında olmayarak siyasi siyonizmin propagandasına yaramaktadır. Bu sözlere kulak veren dünyada milyonlarca Hristiyan, dünya barışı için Filistin halklarının ölmesi lâzımgeldiğine inanmakta, kendisini bu inanca adamaktadır. Bu mitoloji, siyasi siyonizmin toprak taleplerinden doğmuştur. Toprak işgali ve saldırı gerekçesi olarak var kılınmıştır.

Siyonistler bu ilk şartlamadan sonra, onu iki tarihi hikâyeyle daha sağlama bağlamaktadırlar.

— Filistin'i tarihi bir «çöl»e çevirdikten sonra — tabii İbranilerin bulundukları zamanın dışında — ona bu defa coğrafi bir ayırım uygulamaktadırlar: «Toprağı olmayan bir halk için halkı olmayan bir toprak.» Bu formül ünlü İsrail Zangwill (40) tarafından keşfedilmiştir.

— Filistin toprağının tarih içindeki devamlılığını böylece ortadan kaldıran siyonistler bu defa aynen antisiyonistler gibi «yahudi halkı» için ırkçı ve ırki bir devamlılık kavramı yaratmaktadırlar. Buna göre günümüzde yaşayan yahudiler gittikleri ülkelerde asır-

40) İsrail Zangwill : «The Return to Palestine, New Liberal Review» shf. 627 (aralık 1901).

lar boyu sürmüş «eritme» gayretlerine karşı çıkmışlar, ırklarını korumuşlar ve gizlenmişlerdir. Böylece halen yaşamakta olan «Yahudilerin» eski «Cedlerinin» ülkesine geri dönmeye hakları vardır. Bugünkü Yahudiler Kitab-ı Mukaddes'te yer alan Yahudilerin neslindendir. Böylece dünyada yaşayan bütün «yahudi» topluluklarının binlerce yıldan beri süregelen rüyaları gerçekleşmiş olmaktadır.

Şimdi bu iki tarihsel hikâyeyi inceleyelim :

1) «Çöl» efsanesi.

Siyasi siyonizmin kesinlikle formüle bağlandığı çağ olan Théodore Herzl'in «Yahudi Devleti» (1896) isimli kitabının yayınlanışından bu yana, bir Filistin halkının varlığı, bütünü ile inkâr edilmektedir. Bu varlık ne Herzl'in kitabında ne de dünya siyonist hareketinin kurucu assamblelerinde söz konusu olmamıştır. Filistin halkının mevcut olmayışı inancı siyonizmin temel dayanaklarından biridir. Bu inanç daha sonra işlenen bütün cinayetlerin tek kaynağıdır. Madam Golda Meir 15 Haziran 1969 tarihinde «Sunday Times» gazetesine şunları söylemiştir : «Filistinliler yoktur. Yani Filistin'de kendilerini Filistinli sayan ve bizim gelerek onları kapı dışarı atıp ülkelerini ellerinden alacağımız bir Filistin halkı yoktur...»

Bu insanlar «yok» ama direniyorlar... Garip bir iş... Bu «var-yok» arası kişiler direnmeye devam ederlerse ya kovulacaklar yahut da kılıçtan geçirilecekler... Aynen Amerika'da Kızılderililerin başlarına geldiği gibi...

Nitekim Einstein, dünya siyonist hareketinin yöneticilerinden biri olduğu sırada Weizmann'a «Filistin Yahudilere verilirse Arablar ne olacak?» diye sorduğunda Weizmann : «Hangi Arablar? Onlar o ka-

dar az ki» (They are hardly of any consequence) şeklinde cevap almıştı (a).

İsrail devletinin ilk milli eğitim bakanı olan ve İsrail devletinin kurucusu David ben Gurion'un yakın dostu profesör Benzion Dinur 1954'te Dünya Siyonist Örgütü tarafından yayınlanan «Haganah'ın tarihi» isimli eserinde şunları yazmaktadır: «Ülkemizde Yahudilerden başkasına yer yoktur. Arablara: «Çekilin!» diyeceğiz. Eğer razı olmaz ve direnirlerse onları kuvvet kullanarak geri atacacağız...» Yahudi Ajansında muhaceret dairesinin eski direktörü Jozeph Weitz 1967 haziran savaşının sabahında şunları söylüyordu: «Bizim aramızda, açıktır ki, bu ülkede iki halka yer yoktur. Tek çözüm Eretz-İsrail'dir. Yahut en azından Ürdün'ün batısında Arab'sız bir batı İsrail'dir. Zaten Arabları en yakın komşu ülkeye aktarmaktan başka çıkar yol kalmamıştır» (41).

Halbuki gerçek hiç de öyle değildir: 1917 Belfour bildirisinden sonra, yirmi yıl süren siyasi siyonizm ve «geri dönüş» propagandası ve Rusya, Polonya ve Romanya soykırımlarından kaçarak buraya akın eden ilk göçmen dalgasından sonra İngilizlerin 31 Aralık 1922 tarihinde yaptıkları nüfus sayımı şu sonuçları vermiştir: Filistinde 757.000 kişi yaşamaktadır. Bunların 590.000'i Müslüman, 73.000'i Hristiyan olmak üzere 663.000'i Arab'tır. Geriye 83.000 Yahudi kalıyor. Bu hesaba göre o tarihte Filistin topraklarında %88 Arab ve %11 Yahudi yaşamaktaydı... Ayrıca hatırlamak

a) Alfred Lillienthal tarafından «The Zionist Connection» (Middel East Perspective New York 1978, shf. 341) dergisinde sözü edilen.

41) Naom Chomsky tarafından «İsraelli-jews and Palestinian - Arabs Holy Cross quaterly. Summer 1972, shf. 9» da sözü edilen.

yerinde olur ki «çöl» olduğu iddia edilen bu toprak o tarihte tahıl ve narenciye ihraç eden bir ülkeydi.

Daha 1891'de, ilk saatlerin siyonistlerinden biri olan ve «Ahad Ha'am: halktan biri» imzasıyla yazı yazan Asher Guinsberg, Filistin'i ziyaret etmiş ve şu görüşleri sergilemişti: «Dışardan bakınca Eretz-İsrail'in günümüzde yarı-çöl ve ekilmemiş bir arazi olduğuna inanmaya alışmışız... Sanki her isteyen buraya gelebilir ve gönlünün istediği kadar toprak sahibi olabilir. Halbuki gerçek hiç de öyle sayılmaz. Ülkenin bütünü üzerinde ekilmemiş yer bulmak sanıldığı kadar kolay değildir. Yegâne ekilmemiş alan, kum yığınları ve taş tepelerdir. Buralarda ancak çok ağır bir çalışma ve büyük bir temizleme ve düzenleme faaliyetinden sonra belki bazı meyve ağaçları yetişebilir» (42).

Gerçekte siyonistlerden önce buraların «bedevileri» yılda 30.000 ton buğday ihraç ediyorlardı: Arapların koyunlarını otlattıkları kırsal alan 1921 ile 1942 arasında üç misli genişlemişti. Turunçgiller ve diğer narenciye türleri ise 1922 ile 1947 arasında yedi ile çarpılacak rakkama ulaşmıştı. 1922 ile 1938 arasında sebze ziraati ise on misli artmıştı.

Sadece narenciye konusunda, 1937 temmuzunda sömürgeler bakanı Peel'in İngiliz parlamentosuna sunduğu rapor Filistin'de bu ziraatin gösterdiği hızlı gelişmenin en ileri örneğiydi. Bu rapora göre, o tarihten sonra gelecek on yıl içinde genel dünya tüketimine göre üretim, yılda otuz milyon sandık hesabıyla şöyle bir dağılım tablosu çizecekti:

42) Ahad Ha'am. Bütün eserleri. (İbranice) Tel-Aviv. Devir Yayınevi, Kudüs. The Hebrew Publishing house, 8. Yayın shf. 23.

Filistin	: 15 milyon sandık.
B. Amerika	: 7 milyon sandık.
İspanya	: 5 milyon sandık.
Diğer ülkeler (Kıbrıs, Mısır, Cezayir, v.s.)	: 3 milyon sandık.

Bu «gösterge» ve dayandığı veriler «Peel Rapor'u-nun» 8. 19. bölümlerinde ve 214. sayfasında yer almaktadır.

Bütün dünya ülkelerinin son elli yıl içinde gösterdikleri zirai gelişim ve ilerde İsrail Devletinin finansmanı konusunda açıklayacağımız gibi bu ülkenin dışardan aldığı mali «yardım» çerçevesinde bu alanda bir «İsrail mucizesi»nin mevcut olmadığını açıkça ortaya çıkmıştır.

Filistin topraklarında tarihi ve coğrafi bir «boşluğun» bulunduğu efsanesi siyonist İsrail devletinin yayılma, el koyma ve baskı siyasetini «doğrulamak» için uydurulmuş bir yalandır. Bunun nerelere kadar ulaştığını inceleyeceğiz.

2) Irk efsanesi

Siyonizmin ikinci temel efsanesi ırkın devamı ve geri dönüş için beslenen aşırı tutku kavramıdır.

Uydurulmuş bir nesep davası günümüzde yeryüzünde yaşayan bütün Yahudilerin, lok halinde tek bir «ırk»tan geldiğini etrafa yaymaktadır. Buna göre bu ırk Allah'ın emri ile Hz. İbrahim ve O'nun patriklerinin yönetiminde «vaad» edilmiş toprak olan Ken'an iline gelmiş olan, daha sonra Mısır'a göç etmiş, hep Tanrısının arzusu ile XIII. yüzyılda Hz. Musa tarafından yönetilen mucizeli kaçış sayesinde kölelikten kurtulmuş ve daha sonra peygamber Yuşa'nın önderli-

ğinde «vaad edilmiş» toprağı yeniden fethetmiş ve yine hep Tanrı'nın emriyle yerli halkı yok ederek Davud'un imparatorluğunu kurmuştur... Sonra yeniden yenilgi ve yeniden sürgün...

Kral Cyrus M.Ö. 539 yılında sürgündekilerin geri dönmelerine izin verdiğinde, İran sarayında saygın bir yer kazanmış olan iki insan : rahip Nehemi ve yazıcı Esdras yahudilerin dinlerini ve ırklarını korumak için kanunlar düzenliyorlardı. Onların içinde yaşadıkları toplumda erimelerini önlemek amacı ile yahudi olmayan kadınlarla evlenmelerini kesinlikle yasaklıyorlar, vaktiyle Hz. Musa tarafından getirilen kuralları yazılı metinlerle sağlamlaştırıyorlar ve güçlü bir dinsel iktidar kuruyorlardı.

İrk ayırımı kuralları özellikle çok katıydı : «Ülkenin insanlarından ve yerli kadınlardan ayrılınız» (Esdras X, 11) gibi... Şu kanun yayınlandığı andan itibaren üç ay içinde gereğı yapılmalıydı : «İlk ayın ilk gününü yabancı kadınlarla evlenmiş bütün erkekler işlerini bitirsinler...» (X, 17-1). Nehemi (XIII, 3) ise şunları ileri sürüyordu : «Bu kanunu işittikleri anda karışık kan taşıyan bütün insanlar İsrail'den ayrılırlar.» Daha sonra Nehemie şunları açıklıyordu : «Ashodi, Ammoni ve Moabi kadınlarla evlenmiş Yahudiler gördüm, çocuklarının yarısı Ashodi dili konuşuyordu. Bunların hiç biri Yahudi dilini konuşamıyor fakat diğer başka ulusların dillerini konuşuyorlardı. O adamları azarladım ve lânetledim... Aralarından bazılarını doğdum ve saçlarını yoldum. Sonra onları Allah'a yemin etmeye zorladım : Kızlarınızı yabancılara vermeyin ve yabancılardan kızlarınızı çocuklarınıza almayın» dedim (XIII, 23, 25). «Onları yabancılardan temizledim ve din adamlarına ait kurallar koydum» (XIII, 30).

Böylece, prensip olarak bütün yabancı etkenlerden kurtarılan Yahudilik büyük din adamlarının yönetimine bırakılıyordu.

Siyasi siyonizm, bu «resmi» tarih görüşü içinde Kitab-ı Mukaddesi özel bir seçime tabi tutarak bir aşiret kafası ile incelerken kendi ince politikasına yarayacak öykülere büyük yer verdiği görülecektir.

Yahudilerin tarihi, bu halkın Diaspora : Dünya-ya dağılma devri içinde aynen devam etmiş ve etmektedir. Siyonistlerin aralıksız işkence altında olduklarını ileri sürdükleri bu topluluklar «vaad edilmiş» toprağa «geri dönüş» ümidini dini bir inanç olarak hiç bir zaman kaybetmemişler ve böylece içinde yaşadıkları toplumların ortasında, çektikleri sıkıntılarla ve taşıdıkları imanla Tanrı'nın temel arzusuna şehadet eden bir cins «dinsel topluluklar» meydana getirmişlerdir. Onlar için insanlığın bütün tarihi bu seçilmiş halkın çevresinde dönmektedir.

Bugünkü siyasi siyonizmin, kuvvet politikasını doğrulamak için bu şemayı nasıl «yenilediğini» ilerde göreceğiz. Hatta sayıları İsrail'de pek çok olan «Yahudi dini gütmeyenler» dahi kuralın dışında tutulmuşlardır.

Siyonist ideolojinin dokusunu teşkil eden : Filistin toprağı üzerinde bir «tanrısal hak» kavramına dayalı «vaad» ve binlerce yıldan beri Filistin toprağında yaşayan ve çalışan her ulusun insan haklarını bu «tanrısal hak adına» ayaklar altına almaya yarayan «seçilmişlik» gibi temel dinsel mistik şartlamalara geçmeden önce iki yan efsaneden söz açacağız : «Yahudi ırkı» ve «binlerce yıldan beri süregelen geri dönüş isteğı» efsaneleri...

«İrk kavramı XIX. yüzyıl Avrupasının bir icadıdır. Bu icad dil grupları arasında farklılık bulunduğu

ve büyük etnik gruplarla diğer insan ırkları arasında biyolojik ve bilhassa hiyerarşik farklar olduğu esasına dayanır ve Batı'nın sömürgecilik hegemonyasını haklı çıkarmaya yarar.

Bilhassa Kont Gobineau'nun 1853'te yayınlanan «İnsan ırklarının eşitsizliği üzerine deneme» isimli eserinin çevresinde yürütülen ve akıllar durdurucu yorumlarla büyük gelişme göstermeden önce bu trajik efsaneye en yakın fikir, kan birliği esasına dayanan kabile kavramı idi. Tarihte yaşamış ortak bir kahraman'ın kişiliğinde yasallaştırılan bu kavram ve efsaneleşmiş neseb iddiası Amerika yerlilerinden «Enéid'e» ve Ahdi Atik'e kadar pek çok uygarlık ürünlerinde yer almıştı. Ancak bu kavramın, XIX. yüzyıl Avrupasında kullanılan şekli ile «ırk» kelimesiyle bir ilgisi yoktu. Avrupa «ırk» kelimesi ile küçük kabilelerdeki aile bağları çizgisini veya bazı sosyal katmanları değil büyük insan gruplarını ifade etmek istemiştir. XVI. yüzyıl Fransız dilinde meselâ bir kraliyet sülalesinden söz açarken «ırk» kelimesi kullanılmış ve XVIII. yüzyılda ise «çizgiden» gelmediği halde moda-ya uyarak «ırk» farklılığı taşıdığını iddia eden asillere bu kelime ile karşı çıkmıştır.

Sadece XVIII. yüzyılda meselâ, Buffon ile orijinal bir insanlık modeli ortaya çıkmış, sıcak bölgelerden uzaklaşıldıkça bozulan bir «beyaz» ırktan söz edilmiştir. Bunun hemen arkasından her zaman olduğu gibi mayası yine Avrupa'da yoğrulan, ileri ölçülerde ben-cil bir cins «gelişimcilik» teorisine varılmış ve Avrupalı olmayanlar «ilkel» damgası yemiştir. Bu tutum, beyaz adamın «uygarlık» götürdüğü esasına dayanan sömürge işgallerini doğrulama gayretinin en ileri noktasıdır. Günümüzde pek geçerli olan «az-gelişmişlik» kavramı bu hiyerarşik görüşün çağdaş uzantısı ve in-

sanlığın izlemesi gereken yolun yine Avrupa'da bulunduğu gerçeğinin bir kere daha ifadesidir. Bir halk bu ideale ne kadar yaklaşırsa o kadar «gelişmiştir». Lévy-Strauss «İrk ve Din» isimli eserinde bu «etno-merkezciliğe» şiddetle hücum etmiş, bu görüşün kültürler arası diyalogu önleyerek insanlığa ne büyük zararlar getirdiğini şu sözlerle anlatmıştır: «Bir insan grubunu ortadan kaldıracak tek ve en büyük hatâ, onu yalnız bırakarak tabiyatını serbestçe ortaya çıkarmasını önlemektir» (shf. 37).

Sahte ırk-üstünlüğü teorisi tarihin her çağında egemenlik ve şiddet duygularına yaramıştır. Bunun en çarpıcı örneği «Nazi» olayıdır. Hitler «Mein Kampf» ında yahudileri «nefret ettikleri beyaz ırkı kanlarını melezleştirerek yok etmeye kalkışmakla» suçlamaktadır. Hitler'e göre «yahudiler bütün kanları zehirliyorlar fakat kendi kanlarını koruyorlar».

Çok ilginçtir ki Hitler, kurbanının yolunu seçmiştir: Kanlı yolların kanun koyucuları Nurenberg mahkemesinde Esdras ve Nehemi gibi, ırklarının safiyetini korumak için tarihte ilk defa kurallar getiren kişilerden esinlendiklerini itiraf etmişlerdir.

Burada ne geçmiş tarih ne de arkeoloji konuşmuyoruz zira hahamlık geleneğine saygı ile bağlı bugünkü İsrail'in temel kanunları «Yahudi»yi Esdras ve Nehemie'den ayrı düşünmemektedir. Nurenberg'de de aynı laflar söylenmiştir: Bir Yahudi anneden doğan Yahudidir... İrk kavramı. Ve İsrail dinini seçen Yahudidir... Din kavramı (43). İsrail devletinin varlığına neden olan «geri dönüş» ve «ayrıcalık» kanunlarından yegâne istifade edecek olanlar bu «kriterle-

43) Bkz. Joseph Badr : «Fondamental laws of the State of Israel» New York 1960, shf. 156.

re» uygun düşenlerdir. Dolayısıyla ortada sadece «ırkı» bir tarif yok, aynı zamanda bir «ırk ayırımı» vardır. Zira ilerde göreceğimiz gibi bir veya başka bir etnik gruba bağlı olma ayrıcalıklar yahut engellemeler getirmektedir.

İrkçiliğin hiç bir bilimsel temeli yoktur. «Kafa şekline» bakarak insanları «dolikosefal», «brakisefal» diye ayıran yaşlı teorinin biyolojik açıdan hiç bir değeri olmadığı anlaşılmıştır. İnsan kanının özelliğinin «bazı gen»ler aracılığı ile belirlendiğini açıklayan modern genetik, biyolojik «ırk» teorisinin boşluğunu göstermiştir.

«Tekvin Kitabı»nın (X, 18-27) Arkaik efsanesi bütün diğer ırkçı efsaneler gibi hiyerarşi ve egemenlik iddialarının «doğrulanmasına» yaramıştır. Gemi'den çıkarak «dünyaya ayak basan» Nuh peygamberin üç oğlu arasında Sam Asyalıların, Yafes Avrupalıların, Kam ise Afrikalıların soybaşymış... Afrikalılar köleliğe ve şiddete mahkûm edilmişler. Feodal Ortaçağ. Kam'ın kişiliğinde kölelerin ceddini görmüş, Yafes ise efendilerin dedesiymiş. Sam din adamlarının atası sayılmış. Bu durumda hiyerarşi kurallarına göre tabii Sam piramidin başı... Léon Poliakov «Mythe Aryen» (1971) isimli kitabında İbrani geleneğine, yahut daha doğru olarak Hahamlık geleneğine göre «ırk» ayırımı olmasa dahi «seçilmiş» halkı diğer uluslardan ayıran noktanın «dinsel halk» kavramında yattığı gerçeğine işaret etmektedir.

Tarih, ırk faktörüne biyolojiden daha ileri bir temel dahi sağlamamıştır. «Yahudileri» diğer «uluslardan» ayrı bir «ırk» yapma, bir efsane yaratmaktan öteye geçmemiş, «anti-yahudi ırkı» yahut siyonistlerin tutumlarından farklı bir değer kazanmamıştır.

Anti-semitikler ve siyonistler aynı varsayımlara da-
yanmakta ve aynı sonuçlara ulaşmaktadırlar.

Genel tutum bir «Yahudi» kişiliğine inanmak ve
bu kişiliğin «seçilmişlik» yahut «kovulmuşluk» kav-
ramlarının yanında diğer uluslarca «eritilemediğini»
farketmektir.

Genel sonuç ise şudur: Yahudileri diğer ulusla-
rın içinden çıkarmak ve onları «büyük bir ev» içinde
toplamak gerekir. Bu amaç her devirde «antisemitik»
lerin gayesi olmuştur. Aslında Hitler'in ve siyonistle-
rin sayıklamalarının dışında «yahudi ırkı» hiç bir za-
man var olmamıştır. Tarihin her devrinde «Yahudi-
ler» ırk dahi olmayan büyük etnik gruplardan birinin
parçası olmuşlardır.

Yerleşme dönemini yaşadıkları sırada Ken'an ili-
ne giren göçebeler ve çobanlar Kuzey Fırat, Cebeli
Ürdün veya Arabistan'dan gelen Arami'lerdi. Kanları
ile değil konuştukları dilleri ile «Sâmi» idiler. Bugün
Araplar ve İsraililer de öyledir... İbrani dili ile Arap-
ça arasındaki akrabalık bu iddianın delilidir.

Geri dönüş sırasında Mısır'dan gelen «Apiru»lar
veya «Habiru»lar (İbrani) etni değil, sınırlı, başkal-
dırıcı bir sosyal kategoriydiler...

Barışçı yollarla yahut askeri güçle Ken'an'a giren
kabileler kültür ve kan bağları kurarak yerli halkla
kaynaşmışlardı. Esdras'ın ve Nehemi'nin ırkçı kanun-
ları bu gerçeği birkaç asır sonra ortaya çıkarmıştır.

Davud ve Süleyman peygamberlerin krallıkları,
yabancı etni'leri ve onların yabancı dinlerini kabul
eden çokuluslu devletlerdi.

Kral Cyrus, Babil'e sürgün gidenlerin geri dön-
melerine izin verdiğinde aralarında büyük çoğunluk,
buraya kök saldığını söyleyerek Mezopotamya'dan ay-
rılmamıştı.

Nihayet Romalılar onları 70 ve daha sonra Bar Kochba ayaklanmasından sonra Filistin'den kovdular. Sırada sağa sola dağılan İsrailîler kendilerini kabul eden halkların dinlerine girmişlerdi... Joseph Reinach 30 Mart 1919 tarihli «Journal des Débats» dergisinde bu olayı şöyle anlatmıştır : «Filistin yahudileri değersiz bir azınlıktan başka birşey değildirler. Hristiyanlar ve Müslümanlar gibi Yahudiler de diğer milletleri kendi dinlerine çekmek için aşırı gayret gösterirler. İsa'nın doğumundan bir yüzyıl önce Yahudiler diğer bazı Sami'leri, (Araplar) Yunanlıları, Mısırlıları ve Romalıları büyük ölçüde Musa'nın tek tanrılı dinine sokmaya muvaffak oldular. Yahudilerin din hareketi Asya'da, bütün Kuzey Afrika'da, İtalya'da, İspanya'da ve Gaule'de geniş boyutlara ulaştı. Dinlerini değiştirmiş Romalı ve Gaule'lülerin Yahudi toplulukları arasında derhal itibarı artıyordu. Tours'lu Gregoire'in tarihinde bu olaylara dair bilgiler vardır. Katolik kral Ferdinand'ın İspanya'dan kovduğu Yahudilerin arasında pek çok İberya asıllı dönme vardı. Bunlar İtalya'ya, Fransa'ya, Doğu'ya ve İzmir'e yerleştiler... Polonyalı ve Galicyalı Rus Yahudilerinin büyük çoğunluğu Charlemagne devrinde kitle halinde Yahudi dinine girmiş Güney Rusya'nın Tatar halkı olan Hazar'lardan başkaları değildi... Bir «Yahudi ırkından» söz açmak için insanın ya cahil yahut da imansız olması gerekir.

«...Yahudiler Batı Asya'da yerleşmiş çok çeşitli Arap yahut Sami kabilelerden herhangi biridir. Başka hiç bir şey değildir.» Joseph Reinach'ın yargısı kesindir : «Dolayısıyla ne bir Yahudi ırkı, ne bir Yahudi milleti olmadığına ve sadece bir Yahudi dini olduğuna göre siyonizm bir aptallıktan başka birşey de değildir. Tarihi, arkeolojik ve etnik bir üçlü yanlışlıktır.

Maxime Rodinson konuyu daha da büyük bir açıklıkla ele almaktadır : «Fizik antropolojinin gösterdiği gibi çok büyük bir ihtimaldir ki zaten çoğu Arablaşmış olan Filistin'in «Arab» denilen halkı, eski İbranilerin kanlarını taşıyor olsun... Bunlar belki de dünyaya dağılmış olan Yahudilerden daha ileri biçimde kanlarını korumaktadırlar. Yahudi dinine girme olayı uzun yüzyıllar boyunca değerini kaybetmemiş ve Yahudi olmadıkları halde, Yahudi dinini seçenlerin sayıları önemli rakkamlara yükselmiştir. İnandırıcı birkaç tarihi misal yeterlidir : VI. yüzyılda güney Arabistan'da yahudileşmiş - güney Arabistanlıların kurdukları Yahudi devleti; VIII. yüzyıldan X. yüzyıla kadar devam eden ve Güney-Rusya'da Türk yahut Fıno-Uygur temeline dayanan ve hiç kuşkusuz içinde Slav'ların da bulunduğu Hazer Türk - Yahudi devleti; ileri ölçülerde Çinlileşen Çin Yahudileri; Koşin'in siyah Yahudileri; Habeşistan'ın Falaşları gibi... Ve antropolojik görüş açısından bir Yahudi toplumu üzerinde basit bir göz gezdirmeye, bu toplumun yabancılarla olan ilişkisini derhal gözler önüne serecektir» (44).

Tarihi karanlıklardan kurtarmanın en açık bilançosu Thomas Kiernan tarafından ortaya çıkarılmıştır : «Siyonistler Avrupalıdır. Avrupa Yahudileri ile eski İbrani kabileleri arasında kesinlikle hiç bir biyolojik ve antropolojik bağ yoktur» (45).

44) Maxim Rodinson'un kaynak denemesi : «Bir sömürgecilik olayı olarak İsrail», «Yahudi halkı veya Yahudi problemi» isimli kitabına aktarılan, Ed. Maspero, 1981, shf. 218. Bkz. aynı zamanda : «Question Juive : Yahudi Meselesi» Ilan Halevi, (Ed. Minuit, 1981, shf. 116-125) ve Arthur Koester'in «La triëzième tribu» (Ed. Calman Lévy 1976) isimli kitabı üzerine tartışmalar.

45) Thomas Kiernan : «The Arabs» Brown and Co. Boston 1975, shf. 253.

Bu «tarihi haklar» iddiası meselesini sona erdirirken İsrail Devletinin kuruluşunda üç önemli dönemi hatırlayalım :

1) 2 Kasım 1917'de Baron de Rothschild'e yazılmış olan bir mektupta Balfour Bildirisine ait şu cümleler yer alıyordu : «Filistin'de Yahudi halkı için milli bir devletin kurulması fikrini destekleyen Majestelerinin Hükümeti bu amaca ulaşılması için büyük gayret gösterecektir. Hiç kuşkusuz şu sırada Filistin'de oturan ve Yahudi olmayan halklar bu hareketten hiç bir zarar görmeyecekleri gibi diğer ülkelerde yaşayan Yahudiler de haklarını ve siyasi statülerini korumuş olacaklardır.»

Balfour, bundan hemen sonra kendisi dahi tehlikeyi görmüş olacak ki 19 Şubat 1919'da Lloyd George'a şunları yazıyordu : «Bizim durumumuzun zayıf noktası, şüphe yok ki Filistin içinde otodeterminasyon prensibini reddedişimiz olmuştur. Eğer şu sırada ülkede yaşayan yerlilerin fikri sorulmuş olsaydı, hiç kuşkusuz buraya Yahudilerin yerleştirilmesine karşı çıkarlardı.»

Nitekim 1919'da Başkan Wilson tarafından «halkın tamamının görüş ve arzularını» öğrenmek üzere Filistin'e gönderilen King-Crane komisyonunun raporu da, bunu doğrulamıştır. Rapor Filistin konusunda şunları işaret ediyordu : «Burada en eski yerleşik halk, yani hem Müslümanlar hem de Hristiyanlar yığınlar halinde Yahudilerin gelişine karşı düşmanca bir tavır takınmaktadırlar. Üzerlerinde bir Yahudi egemenliğini asla kabul etmeyecekler... Burada birbirimize soruyoruz : İngiliz veya Amerikan resmi devlet memurları arasında herhangi bir kişi, bir büyük ordunun

46) «Commission King-Crane» ikinci baskı 1963, shf. 92.

yardımı olmadan siyonizmin programını uygulamaya gücü yeteceğine inanabilir mi?» (46). Siyonist programı bir kenara bırakın komisyon Suriye - Filistin birliğinin İngiliz yahut Amerikan mandası altında gerçekleşmesini savunuyor ve sınırlı bir Yahudi vatanının bundan sonra garantiye alınmasını teklif ediyordu.

Arthur Koestler Balfour Bildirisi ile başarılan operasyonu şu sözlerle mükemmel bir şekilde tarif etmiştir: «Bir ulus ikinci bir ulusa, üçüncü bir ulusun toprağını vaad etti...» (Promise and fulfillment. shf. 4).

Bu bildiri ile İsrail devleti ve onun yöneticileri etrafında halkalanan büyük yalanlar devri açılmıştır. Balfour Bildirisinin «yahudi olmayan halkların» hakları ile ilgili hükümleri devamlı çığnandığı gibi bir «Yahudi milli vatanı» fikri; yâni 1922 tarihli «İngiliz Beyaz Kitabı»nda yer alan bir Yahudi kültür ve din merkezi kurulması düşüncesi de, siyonist yöneticiler için bir «Siyonist Devletin» kuruluşunu maskeleyerek için kullanılmıştır. Daha 26 Ocak 1919'da Lord Curzon şunları yazıyordu: «Size Weizmann bir şey söylediği zaman ve siz, «Yahudi milli vatanı»nı düşündüğünüz sırada o bambaşka bir şeyler düşünüyordu... O'nun gözünde bir «Yahudi Devleti» ve bu devlete teslim olmuş, Yahudiler tarafından yönetilen bir Arab halkı vardı... Perde arkasında ve Büyük Britanya'nın garantisi altında gerçekleştirmek istediği buydu.»

Siyasi siyonizmin iki yüzlülüğünden kurtulmak imkânı olmamıştır: 1921 martında Milli Yahudi Konseyinin Winston Churchill'e sunduğu memorandum'da şu cümle yer alıyordu: «Bir başka halkın haklarını reddedeceğimiz zannedilmesin...» 22 Haziran 1969'da ise Golda Meir Knesset: İsrail Parlamentosu'nda şunları söylüyordu: «Bir Yahudi devleti istiyorum.

Ezici bir Yahudi çoğunluğu olsun... Ben her zaman siyonizmin bu olduğunu düşündüm.»

2) Birleşmiş Milletler Umumi Heyeti 29 Kasım 1947'de Filistin'in bölünmesi kararını almıştı. Bu tarihte Yahudiler Filistin halkının %32'sini oluşturuyor ve toprakların %5.6'sına sahip bulunuyorlardı. Siyonist devlet en verimli yerler olmak üzere Filistin toprağının %56'sına böylece sahip çıktı.

Bu bölünme plânının oylanması sırasında iğrenç manevralara girilmiştir. 18 Aralık 1947 günü Amerikan Kongresinin bir üyesi, Lawrence H. Smith şunları söylüyordu : «Önceki toplantıda, bölünmenin oylanması sırasında Birleşmiş Milletler genel kurulunda bakın neler oldu : Oyların üçte ikisi kararı onaylayıcı yönde kullanılmıştı... Oylama iki defa tekrarlandı... Bu esnada üç küçük devletin delegeleri üzerinde kuvvetli bir baskı ağı kurulmuştu... Haiti, Liberya ve Filipinlerin oyları kararı değiştirecek güçteydi. Sonunda onlar da geri kalan üçte iki çoğunluğa uydular. Başlangıçta bu ülkeler bölünmenin aleyhindeydiler... Bizim delegelerimiz, resmi memurlarımız ve Amerikan vatandaşlarımızın onların üzerlerinde uyguladıkları baskı ibret verici bir olaydır» (47).

9 Şubat 1948 tarihli «Chicago Daily» gazetesinde ise Drew Pearson şu bilgileri veriyordu : «Liberya'da kauçuk plantasyonları sahibi olan Harvey Firestone Liberya hükümetinin yanında yer aldı...»

Bu olayda Başkan Truman, Devlet Bakanlığı üzerinde o zamana kadar görülmemiş bir baskı uygulamıştır. Bu konuda Devlet Bakanı yardımcısı Sumner Welles şunları yazmıştı : «İstenen sonuca gidecek oyu elde etmek için yeterli çoğunluğu sağlamak amacı ile,

47) U. S. Congressional record - 18 Aralık 1947, shf. 1176.

Amerikan devlet memurlarının, doğrudan doğruya veya dolaylı yoldan her türlü baskı uygulamaları için Beyaz Saray kesin emir vermişti» (48). O çağda Savunma Bakanı olan James Forrestal ise olayı şöyle doğrulamaktadır: «Baskı yapmak ve Birleşmiş Milletler camiası içinde diğer ulusları yola getirmek için kullanılan usuller skandal'dır» (49).

3) Filistin'i bölme kararının alındığı 29 Kasım 1947 ile bölgede İngiliz manda yönetiminin fiilen sona erdiği 15 Mayıs 1948'e kadar siyonist birlikler Yafa, Saint-Jean d'Acre gibi Arablara ayrılmış yerleri de ellerine geçirmişlerdi.

Kim, hangi şartlar altında Filistinlileri ve yakınlarında bulunan Arabları suçlayarak bunların korkunç bir adaletsizlik örneği olan «oldu bittiye» karşı çıktıklarını ve Siyonist Devletin varlığını «tanınaktan» kaçındıklarını ileri sürebilir?

Ama siyonist devlete toprak yetmiyor: Önemli olan eski halkı boşaltarak yerli el emeği kullanan geleneksel türde bir sömürge yaratmak değil, fakat dışardan gelenlerin yerlilere efendilik edeceği bir sömürge alanı ortaya çıkarmaktır.

Bu amaca ulaşmak için siyonist Devlet gerçek bir Devlet terörizmine baş vurmuştur. Yani Filistin halkına büyük bir mezar hazırlayarak...

Bunun en çarpıcı örneği Deir Yassin'dir: 9 Nisan 1948'de Oradour kasabasında yaşayan 245 kişi, Nazilere yaraşır bir metotla, erkek, kadın, çocuk, ihtiyar demeden Menahem Begin'in başında bulunduğu «Ir-

48) Summer Welles «We need not fail» (Boston, Houghton Mifflin, 1948, shf. 63).

49) «Las Mémoires de Forrestal» (New York, The Viking press. 1951, shf. 363).

gun» kitaları tarafından son ferdine kadar yok edilmişti (50). Begin «İsyân : Irgun'un tarihi» adını taşıyan kitabında eğer Deir Yassin «zaferi» olmasaydı İsrail devleti de olmazdı diyor... (İngilizce yayının 162. sayfası). Ve şunları ilâve ediyor : «Hagana diğer cephelerde başarılı hücumlara girişirken paniğe kapılan Araplar : Deir Yassin diyerek kaçıyorlardı.» (Aynı eser, shf. 162, Fransızca yayında shf. 200).

Arab birliği genel sekreteri sadece, 15 Mayıs 1948 tarihinde Birleşmiş Milletler Genel Sekreterine bilgi vererek Arab devletlerinin Filistin halkının güvenliği konusunda girişimlerde bulunmaya hazırlandıklarını haber vermişti.

1949'da meydana gelen bu ilk İsrail - Arab savaşından sonra ülkenin %80'ini ellerine geçiren siyonistler 770.000 Filistinliyi kapı dışarı ettiler.

Birleşmiş milletler bir aracı tayin etti : Kont Folke Bernadotte... Son raporunda Kont Bernadotte şunları yazıyordu : «Anlaşmazlığın bu suçsuz kurbanlarının, ülkelerine geri dönmelerini önlemek, onları bir kere daha mahkûm etmek olur. Halbuki Filistin'e dolan Yahudi muhacirler derhal gidenlerin yerlerini alıyorlar... Yüzyıllardan beri bu topraklarda kökleşmiş olan Arapları söküp atıyorlar.» Ve Bernadotte şunları ilâve ediyordu : «Siyonistler her yanı yağma ediyorlar, hiç bir askeri gerek bulunmadığı halde köyleri yakıp yıkıyorlar...» Bu rapor (U. N. Document A.

50) Deir Yassin katliamı hakkında iki ayrı anlatım dikkat çekicidir : 1951'de İngiltere'de ve 1971'de Fransa'da yayınlanan Begin'in «La Revolte : İsyân» kitabı ile Uluslararası Kızıl-Haç Teşkilâtı, Kudûs delegasyonu başkanı Jocques Reynier'in «Kudûs'te 1948» isimli kitapları (Ed. de la Baconnière, Neuchetal 1950, 1969'da yapılan ikinci baskıda shf. 69'dan 78'e.) konuya iki ayrı bakış açısı getirmektedir.

648, shf. 14). 16 Eylül 1948'de sunulmuştu. 17 Eylül 1948 tarihi ise Comte Bernadotte ve onun Fransız asistanı yüzbaşı Serot'un Kudüs'ün siyonistler tarafından tutulan kısmında öldürülmesinin tarihidir.

Dünyanın tepkisi önünde İsrail hükümeti Stern Grubu'nun başı Nathan Friedman - Yellin'i tutuklamak zorunda kalmıştı. Kont'un kaatili beş yıl hapse mahkûm oldu ve daha sonra affedilerek 1950 seçimlerinde milletvekili sıfatı ile İsrail Parlamentosuna girdi. Bu cinayetin gerçekleşmesi için gerekli emri verdiğini temmuz 1971'de Boruch Nadel itiraf etmişti. Nadel 1948'de Stern Grubunun önemli şeflerinden biriydi (51).

İsrail Devletinin siyonist yöneticileri «Birleşmiş Milletleri» kolaylıkla yola getiriyorlardı zira bu örgütün büyük çoğunluğu Filistin'deki siyonist cinayetlerinin destekçiliğini yapıyordu.

1948'de, sömürgeciliğin sona ermesinden önce Birleşmiş Milletler Örgütü büyük ölçüde Batılı'ların elindeydi. Bu örgüt Filistin ülkesinde halkın üçte iki çoğunluğunu teşkil eden Arapların kendi kaderlerini kendileri tayin etmeleri hakkına karşı çıkarken, kendi öz kuruluş nizamnamesini çiğnemiştir.

51) Momte Bernadotte'un öldürülmesi ile ilgili olarak olay sırasında Comte Bernadotte'un yanında oturan General A. Lundstrom'un, aynı gün (17 Eylül 1948) cinayete ilgili olarak Birleşmiş Milletlere gönderdiği rapora bkz. Aynı zamanda saldırının yirminci yılı dolayısıyla aynı kişi tarafından Roma'da, 1970'te «Un tributo à la memoria del Comte Folke Bernadotte» başlığı altında yayınlanan «Kont Bernadotte'un öldürülmesi» isimli kitabına bkz. (Ed. East. A. Fanelli). Aynı zamanda Ralph Hewins'in kitabı: «Count Bernadotte, his life and Work» (Hutchinson 1948). Ve, Milano'da yayınlanan «Europa» haftalık dergisinde Baruch Nadel'in itirafları (4-5 Temmuz 1971 tarihli «Le Monde»da sözü edilen).

Basit hukuki görüşler açısından dahi pekçok sorun ortaya çıkmaktadır (52) :

— Filistin'in bölünmesi kararı Güvenlik Konseyi değil, Genel Kurul tarafından alınmıştır. Dolayısı ile bu karar «tavsiye» niteliği taşımakta, icra gücüne sahip bulunmamaktadır.

— Bu bölünmeyi reddedenler sadece Filistinliler değildir : Menahim Begin'in «İrgun»u da parçalanmanın «yasa dışı» olduğunu belirtmiş ve hiç bir zaman tatbik edilemeyeceğini açıklamıştı. Örgüt Yahudileri «sadece Arapları kovmaya değil, fakat bütün Filistin'e sahip çıkmaya» davet ediyordu (53). Ben Gurion'un kendisi dahi şunları yazmıştı : «İngilizlerin gidişine kadar, ne kadar uzakta olurlarsa olsun hiç bir Yahudi kolonisi Arablar tarafından ile geçirilememişti.» Hagana daha sonra güçlü ve devamlı hücumlarla Arapların pek çok pozisyonunu ele geçirdi ve Teberriyye, Hayfa, Yafa ve Safed'i kurtardı (54).

Birleşmiş Milletler tarafından siyonistlere verilen %57 oranında Filistin toprağı bu şekilde zorla genişletilerek % 80'e çıkarılmıştır.

Kısaca İsrail Devletinin sadece Birleşmiş Milletler tarafından «yaratıldığını» söylemek yanlış olur. Bu devlet Hagana, İrgun ve «Stern Grubu» adını taşıyan terör örgütlerinin «oldu bitti»leri ile «yaratılmıştır».

«Tarihi Haklar» hikâyesi böylece bir yalan ve kan

52) Problemin bu yönü hakkında bkz : Henry Catan : «Palestine, the Arabs and Israel», Ed. Longmans. Londra 1969.

53) Menahem Begin : «The Revolt, Story of te Irgun», shf. 335 ve dev. Fransızca yayının 386. sayfası. (La Table Ronde 1971).

54) David Ben Gorion «Rebirth and Destiny of Israel» shf. 530.

bilançosu ile sona ermektedir. Zaten başka türlü olmazdı.

Zira, herşeyden önce «tarihi haklar» kavramı dahi, uzun bir tarih dönemine tatbik edilmeye kalkışıldığında boşluğa, kaos ve savaşa doğru gitmektedir.

Eğer şu veya bu «tarihi haklar» kavramı üzerine kurulmuş «siyonist» tipi «istekler» değerli olsa, dünya yuvarlağının tamamı kargaşalık içinde kalır.

Jules César'dan sonra Romalılar, İsrail krallarının Filistin'de yaşadığından çok defa daha fazla Gaule'de yaşadıklarına göre, acaba bugünkü İtalyan'lar Fransa üzerinde neden «Tarihi haklar» iddia etmiyorlar?... Neden İsveçliler «cedlerinin» adına Normandiya'yı, İngiltere'yi, Sicilya'yı istemiyorlar? Ve ne olur Afrika, eğer eski savaşçılar Mandiga İmparatorluğunu veya Peuhl iktidarını yeniden kurmayı arzu etseler?...

Avrupa'da dahi, hayal edilsin, bugün Avrupa devletleri «tarihi haklar» iddiaları ile ayağa kalksalar ve bir zamanlar üzerinde egemenlik kurdukları, şu veya bu devirde halkın çoğunluğunu teşkil ettikleri toprakları geri isteseler ne olur bu kıt'anın hâli? Eğer Avrupa'da, «Zamanların başı» olarak nitelendirilen ve «Hristiyanlığın» kesin olarak dağılması ve yerine «ulusların» doğması ile sonuçlanan, üç buçuk asır önceki 1648Vestefalya andlaşmalarına geri dönülme dahi her devletin birbirine zıt «tarihi hak» iddiaları ile Avrupa ateşler içinde kalır... İsveç'ten İtalya'ya, Avusturya'dan Alzas'a kadar her taraf yanar. Kıt'a yangın yerine döner... Ve, ya onbeş yüzyıl önce Roma İmparatorluğunun çöktüğü devre geri dönülse... O zaman bütün «ulusların» sınırlarında sürtüşmeler, kuvvet denemeleri ve «oldu bittiler» yeniden canlanarak tarih yeniden yazılır... Blaise Pascal ne güzel söylüyor: «Doğruyu güçlü kılamayanlar güç'e 'doğru' dediler...»

Bu saçmalığın sınırlı bir örneğine Amerika'da rastlanmıştır. Neuchâtel Üniversitesi'nden dinbilimci Albert de Pury şunları yazmaktadır: «Amerika'nın işgali yerli kabilelerin utanç verici biçimde yok edilmelerine dayanır. Ancak bu olay günümüzde bu kıta'da yer tutan devletlerin yasallıklarına karşı çıkmak için yeterli sebep sayılamaz» (55). Kaldı ki Amerika yerlilerinin «tarihi hakları» siyonistlerden yüzlerce defa daha ileridir. Yerliler sadece ilk defa değil, fakat binlerce yıldan beri Amerika'nın tek sahibiydiler. Ve İspanyollar, Portekizliler, İngilizler ve Avrupa'nın bütün diğer milletleri gelip onları yok ederek topraklarını çalmadan önce burada şerefle yaşamışlardı. Bugün sadece yaşama hakkı için savaş veren bu insanlar bütün Avrupa'lıları kıt'alarından kovmaya, hatta baskı altına almaya hakları olan insanlardır. Amerika'nın bugün için de tek sahibidirler.

Tarihin her devresinde birtakım ulusların bazı haklardan vazgeçmeleri ve bazı şeyleri terketmeleri mi gerekir? Suya atılan, dövülen ve «oldu bittilere» getirilen köpek gibi... Hayır asla... Hiç bir şekilde bir haksızlığın devamı zulüm cephesinde bir başka hakkı doğurmaz. 1764 ile 1914 arasında, birbuçuk yüzyıldan fazla Polonya'nın Avrupa haritasından silinmiş oluşu bu ülkenin tarihten yok olmasına yol açmamış ve «yeniden doğuş» Polonya halkının yabancı baskısına karşı devamlı direnişleri ile gerçekleşebilmiştir. Bugün üçte bir asırdan beri yerinden yurdundan atılmış olan Filistin halkı için durum aynıdır. Bu insanlar binlerce yıldan bu yana bu yörede oturmuşlar, çalışmışlar, yaşamışlardır. Şimdi kendi öz vatan-

55) Euro-Arab kollokyumu, Paris, eylül 1977. 1978'de «France-Pays arabes»de yayınlanan, shf. 136-140.

larından atılmışlardır, yahut kendi topraklarında yabancı gibi yaşamaya zorlanmaktadırlar. Bu halkın direnişi anlamsız veya uzak bir «tarihi haklar» iddiası değil, fakat bizzat kendi yaşayışının köklerine doğru yönelmiş devamlı bir saldırıya karşı ölüm-kalım mücadelesidir.

Bunun, siyasi siyonizmin bölük-pörçük icad ettiği hikâye ile uzaktan yakından alakası yoktur. Üç bin yıl önce, çeşitli diğer işgaller arasında geçici bir krallık kurulmuş, 73 yıl gerçekten egemen olmuş... Ve bu krallık hiç bir zaman etnik birliğe ulaşmamış ve böyle bir şey düşünmemiş. Sonra tarihin çeşitli olayları bu devleti ortadan kaldırmış ve o da bütün imparatorluklar ve bütün egemenlikler gibi kendi kaderini yaşayarak yok olmuş... Bu devletin dağılışından sonra işgalcilerin arasında içinde yaşadıkları dünya ile ilişki kurmak istemeyenlerin derhal saf dışı edildiği ve kovulduğu görülmektedir. Nitekim XI. yüzyılda Filistin'i işgal ederek burada bir yabancı topluluk şeklinde aynen bugünkü İsrail gibi, Batı'nın silahları ve parası ile bir süre egemen olan Haçlıların da aynı akıbeti uğradıkları bilinmektedir. Haçlılar, Filistin'de 1096 ile 1291 arasında iki yüz yıl yerli halka karşı aralıksız savaş vererek tutunabilmişler, fakat sonunda kovulmuşlardı. Son haçlı, Saint-Jean, d'Acre'dan 1291'de gemiye binerek ayrılmıştı.

Tarihi açıdan, siyasi siyonizmin katı kapalı propagandacılarının Filistin üzerinde «Haçlılardan» daha ileri hakları yoktur.

..

Binlerce yıllık «geri dönüş» hasreti efsanesi XX. yüzyılda Siyonist Devletin sömürgeci gerçeğini mas-

kelemeye yaramaktadır. Filistin'e geri dönüşü gönüllerinde bir ideal olarak saklayan, yahudiliğin ruhani liderleri vaktiyle seslerini duyuramamışlardı. Bu konuda, Yahudilerin özel haklara sahip oldukları Müslüman İspanya'da yetişmiş, Yahudi filozof ve şair Yéhuda Halévy'yi (1085-1141) örnek verelim : Bu büyük mistik şair her yahudinin şahsında bir peygamber görüyor ve şunları belirtiyordu : «Onların özel Tanrı vergileri olan kutsal sezgileri, İsrail ülkesinden başka yerde yeşermez.» Bugünkü siyasi siyonistlerin reklamını yaptıkları halde aslında inanmadıkları bu çağrı o zaman cevapsız kalmıştı. Yéhuda Halévy, İspanya'dan yola çıkarak Kudüs'e vardığı ve bu şehrin kapılarında hayata veda ettiği halde hiç kimse kendisini izlemedi. XIII, yüzyılda filozof ve mistik Naşamanid'de aynı akıbete uğradı. Filistin'e geldi fakat arkasından kimseyi sürükleyemedi...

Filistin'e büyük göçmen dalgalarını getiren ne «geri dönüş hasreti» ne de hahamların yüzyıllık «kurtarıcı ruh» inançlarıdır (56). Bu dönüşün sebebi işkencedir. Nitekim Kudüs'ten Haçlılar tarafından atılma- larından sonra Yahudiler 1492'de bir kere daha «Katolik Krallar» tarafından İspanya'daki topraklarından atılmışlar ve Katolik kilisesinin büyük işkencesine boyun eğerek zorla din değiştiren bir kısım Yahudinin dışındaki diğerleri Avrupa'nın çeşitli ülkelerine dağılmışlardı. Az bir kısmı ise Filistin'e gitmişti. Bu sırada Safed'de Yahudi mistikleri Tanrı aşkı yolunda evrensel görüşlerini bir araya toplamaya çaba harcı-

56) XIII. yüzyılın sonundan beri yayınlanan, «Kabala» (yani Gelenek) edebiyatının temel metni olan «Zohar», insanı evrenin bir özeti olarak tanıtmakta ve bu topluluğun içinde Yahudi neslini dünyanın birliğini sağlamaya ve Tanrı'nın Krallığını yeniden kurmaya görevli saymaktadır.

yorlar ve dünyanın birleşmesi idealini geliştiriyorlardı. Siyasi siyonizm daha sonra, Judaizmin bu büyük peygamberce duyguları ile tarihi efsaneler arasında bilinen oyunlara girecekti. Görünen odur ki Safed'li din adamları bu yöreyi gerçekten büyük judaizmin bir manevi ışık kaynağı haline getirmişler, ancak bu hareket toplu bir Yahudi göçüne o zaman da neden olamamıştı... Hatta 1570'de Naxos duc'u Don Joseph Nassi, Süleyman ve II. Selim gibi müslüman dostlarından kendi dindaşları için Taberiyye'yi yeniden kurma izni aldığı zaman bu siyasi restorasyon denemesi Yahudi toplulukları arasında hiç bir ilgi uyandırmamıştı. Fikir hemen terkedildi.

Ruhi alanda Baruch Spinoza ile Judaizmin en yüksek evrensel gelenekleri nihayet tarihi efsanelerden ayrılmış, «seçilmiş halk» motifinde odaklaşan siyonist «ırkmerkezcilik»ten temizlenmiş ve şoven ve ırkçı duygulardan arınmıştı.

Çağrısı ve mesajı bütün XIX. yüzyıl boyunca uzanan Karl Marks, büyük peygamberlerin evrensel kurtuluş çağrılarının ve Spinoza'nın devamı olarak, «Yahudi sorunu» (1844) isimli kitabında Yahudiler için bütün insanlardan ayrı bir kurtuluş düşünmemişti. Ortaya koyduğu sistemin içinde Yahudilerin özel bir yeri yoktu...

Siyasi siyonizm büyük Yahudi mistisizminin çok ötesinde bir alan içinde doğmuştur. Bu akımın amacı Yahudilerin Avrupa'da gördükleri işkenceye tam anlamı ile yine sömürgeci bir çare bulmaktır.

İspanya'da son müslüman krallık olan Gırnata'nın düşüşünden hemen sonra «Katolik krallar» tarafından 1492'de İspanyol Yahudilerinin bütünü ile yarımadadan sürülmeleri, Polonya'da 300.000 Yahudinin Bogdan Chmielnisky'nin kazakları tarafından 1648'de

kılıçtan geiçrilmesi, 1882'den itibaren Rus çarlarının Yahudilere karşı giriştikleri katliamlar, 1894 ile 1906 arasında Fransa'da geçen Dreyfus olayı, çıkarlarını sonuna kadar korumaya kararlı ve bu yüzden milliyetçilik perdesi arkasına sığınan yıkılmış bir burjuva sınıfının; şeref sayfalarını kapatmış bir askeri gücün ve şaşkın bir basınla bir kilisenin ne derecede alçabileceğini gösteriyordu. Nihayet Nazi'ler başlıca hedefleri olan büyük dünya egemenliği yolunda en büyük düşman, saydıkları ihtilâlcı işçi hareketine karşı yürüttükleri savaşı, Yahudi düşmanlığı ile maskeliyorlardı. Bütün bu olaylar işkence görmüş ve görmekte olan Yahudilere emin bir vatan bulma sorununu devamlı olarak ayakta tutuyordu.

Dini bütün bir Yahudi olmayan ve Siyon'a »geri dönüş»ü asla kutsal bir gaye olarak aklıma getirmeyen Th  odore Herzl (57), sadece ırkını işkenceden kurtarmayı amaç edinmişti. Bu haklı isteği onun kafasında uyandıran Fransa'daki Dreyfus olayıdır.

Herzl için tek çare egemen bir «Yahudi Devleti» kuracak bir toprak bulmaktı.

XIX. yüzyıl Avrupasının sömürgeci temele dayanan siyasi görüşleri arasında, «Siyon Dostları» grubunun   ne sürdüğü manevi siyonizme benzer görüşler yoktu. Örneğin Rus yahudi yazarı Asher Ginzberg Yahudi kültür ve dininin yayılacağı bir manevi merkez hayal ediyor, ancak bütün dünya yahudilerinin kutsal arzularını pekiştirecek böyle bir merkez için siyasi veya ekonomik bağımsızlık düşünmüyordu. Th  odore Herzl'in projesi ise büsbütün başkaydı. 1897 Bazel Kongresinde manevi değil fakat siyasi bir siyonizm yaratmayı başardı. Ortaya koyduğu plan, i i-

57) Kitabı olan «Yahudi Devleti» Vlyana'da 1896'da yayınlandı.

liz sömürge kumpanyalarının kuruluş şekillerinden esinleniyordu. Bunların içinde en tipik olanına başvurdu: Daha sonra Rodezye'ya adını verecek olan Cecil Rhodes'in kumpanyasına... 11 Ocak 1902 günü Cecil Rhodes'e şunları yazdı: «Sizden rica ediyorum, bana bir metin gönderiniz ve programımı okuyarak beğendiğinizi belirtiniz. Size neden başvurduğumu bana sorabilirsiniz sayın bay Rhodes. Başvuruyorum zira benim programım sömürgeci (Colonial) bir programdır» (58).

Siyasi siyonizmin hareket noktası buradadır: Herzl batılı bir güç'ten girişimini garanti altına alacak bir anayasa talep etmiştir.

Herzl: «Bazel'de bir Yahudi Devleti kurdum...» derken tamamı ile haklıydı (59). Zira daha sonra İsrail Devletinin bütün karakterini ortaya koyan görüşler ve bu devletin varlığına neden olan sömürgeciliğin temel prensipleri, o sırada tam anlamıyla açıklığa kavuşmuş bulunuyordu.

Siyasi siyonizm aslında özellikle Filistin toprağına dönük değildir. O devirde moda olan sömürgeci diline göre sadece «boş bir alan» bulmak gerekiyordu. Yani Batı'nın egemenliği altında bir toprak... Yerli halkın hiç göz önünde bulundurulmayacağı bir ülke... Bu yüzden Herzl bir ara «Mozambik ve Belkiça Konkosunda toprak imtiyazları elde etmeye» gayret göstermişti (60). Herzl'in yanında bu gayelere katılan siyasi siyonizmin diğer kurucuları arasında Max Nordau

58) «Théodor's Herzl Tagebüches». Cilt III, shf. 105.

59) a.g.e. cilt II, shf. 24.

60) Jean Pierre Alem: «Juifs et Arabes, 3000 ans d'histoire: Yahudiler ve Arablar, tarihin 3000 yılı». Paris, Grasset 1968, shf. 67.

«Afrikalı» (61) ve Chaim Weizmann «Ugandalı» olarak anılır olmuşlardı. Başka toprak projeleri de vardı: 1897'de Arjantin, 1901-1902 arasında Kıbrıs, 1902'de Sina ve nihayet 1903-1904 yıllarında Uganda, Herzl tarafından İngiliz hükûmetine teklif edildi... Dünya siyonist örgütü Filistin'i 1905'ten sonra parmağına dolamıştır. Bu tarih Herzl'in ölümünden bir yıl sonradır.

Herzl için kıtaların dönemecinde bulunan Filistin, diğer imkânların arasında biriydi. Onun için önemli olan, özellikle sömürgecilerle pazarlık edebileceği bir topraktı. Birbirlerine rakip Almanya, Rusya, İngiltere gibi büyük sömürgeci güçlerin Ortadoğu'da kıyasıya kapıştığı bir dönemde, Guillaume II.'nin Berlin - Bizans - Bağdad demiryolu projesini ortaya attığı çağda, Rus çarının Akdeniz'e açılmak için boğazlara gözünü çevirdiği sırada ve İngiltere'nin Süveyş yolu ile Hindistan'a gitmeyi tasarladığı ve Basra körfezinin petrolüne saldırdığı bir zamanda Herzl, sömürgecilerin bütün emellerini göz önünde bulundurmaktan bir an geri kalmıyordu. «Yahudi Devleti» isimli kitabında bu konuyu şöyle açıklamaktadır: «Biz orada Avrupalılar için, Asya'ya karşı bir kale burcu ve aynı zamanda uygarlığın barbarlığa karşı ileri karakolu olacağız» (62).

61) 19 Aralık 1903 günü Paris'te öğrenci Zelig Louban, Nardau'nun üzerine iki kurşun sıkarken «Afrikalı Nardau'ya ölüm» diye bağırıyordu.

62) Théodore Herzl «L'Etat Juif : Yahudi Devleti». Fransızca terc. Lipschutz Paris 1926 shf. 95. Aynı kitapta şunları yazıyor: «Yahudi toplumu söz konusu olan toprakların resmi yetkilileri ile görüşecek ve bu görüşme sırasında Avrupa Büyük Devletlerinin temsilcileri hazır bulunacaktır.» (a.g.e. shf. 23).

Herzl'e göre İsrail Ortadoğu'da Batı'nın kollektif sömürgeciliğinin bir cins «pazaralıcısı» sıfatını takınmadan yaşayamazdı...

Herzl ve siyasi siyonizmin diğer kurucuları kendilerine en uygun gelen ve en ileri «antisemit» modeller taşıyan bir dil kullanmaktan bir an çekinmemişlerdir. Herzl, 1895'ten sonra günlüğüne şunları yozuyordu: «Alman Kayzer'ine diyeceğim ki: Bırak gidelim! Biz değişik insanlarız. Bizi halkın arasına karışmaya bırakmıyorlar... Zaten buna yetenekli de değiliz...» (63)

Siyonist yazar A. Şuraki, Herzl'in biyografisine ayırdığı kitabında, siyasi siyonizmin kurucusunun 4 Mart 1896 tarihinde şunları yazdığını naklediyor: «O gün benim en ateşli taraftarım Presbourg'lu antisemit Ivan V. Simonyi idi» (64). Halkının «hür» geleceğini söz konusu eden Herzl daha sonra şunları ilâve ediyordu: Yahudi ırkı aleyhtarları haklıdır... Ancak kıskançlık etmeyelim biz de mu'lu olacağız» (65).

63) «Théodor Herzl's Tagebüches». Cilt II, shf. 27.

64) A. Chouraqui. «Théodore Herzl» ed. du Seuil, Paris 1960, shf. 141.

65) a.g.e. shf. 225. Siyonizmin bu sapıklığı ve antisemitizm Hitler zamanı dahi doğrulanmıştır. Wilhelmstrasse'nin gizli arşivleri, Hitler İmparatorluğu (Reich) ile Yahudi Ajansı arasında, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçlerini kolaylaştırmak amacıyla bir anlaşma imzalandığını ortaya koymaktadır. Alman dışişleri bakanlığına alt 22 Haziran 1937 tarihli bir belge Nazi'lerin tereddütlerini gösteriyor: «İç politika koşullarının dikte ettirdiği bu Alman tedbiri, hiç kuşkusuz Yahudiliğin Filistin'de kuvvetlenmesine yardım edecek ve bu ülkede bir Yahudi devletinin kuruluşuna yardımcı olacaktır.» Netice olarak Hitler'in dahi böyle bir yola girmeyi uygun gördüğü anlaşılmaktadır. Yakın danışmanlarından Clodius 27 Ocak 1938'de şu notu yazmıştır: «Almanya Yahudilerinin göç etmesi problemi Führer tarafından yeniden ele alınarak bu olayın devamı

Rusya'ya gelince, Çar'ın maliye bakanı Witte, Herzl'in kulağına şöyle fısıldamıştı : «Müteveffa imparator III. Aleksandr'a şöyle derdim : Eğer Karadeniz'de altı veya yedi milyon yahudiyi boğmak imkânı olsa çok rahat edeceğim...» Bununla birlikte Herzl O'na Rus devletinden destek görmeyi ümid ettiğini söylemeye devam ediyordu. Witte ise bu isteğe şöyle cevap veriyordu : «Fakat biz yahudilere göç etmeleri için yeteri kadar destek sağlıyoruz, meselâ onlara tekme atıyoruz» (66). Herzl : «Biz tek bir halkız diye

sağlandı.» («Wilhelmstrassé'nin gizli arşivleri» V. Kitap II, Plon Paris, 1954, shf. 3 ve 28).

«Stern Grubu»nun eski bir yöneticisi olan Natahn Yalin-Mor, 1942'de, savaşın en hızlı olduğu günlerde, Grub Stern'e bağlı bir görevlinin Nazi'lerin yanında hangi yöntemlerle çalıştığını şöyle açıklamaktadır : «Yahudileri yığınlar halinde göçe razı etme projemiz, Almanya'nın hedeflerinden biri olan, Avrupa'yı Yahudilerden temizleme amacına uygun düşüyordu..» (Nathan Yalin-Mor : «İsrael - İsrail... Histoire de Groupe Stern» (1940-1948) Terc : Presses de la Renaissance, Paris 1978, shf. 98).

Siyonist yöneticilerin Nazilerle bu anlaşması Hannah Arendt'in «Eichmann Kudüs'te» isimli kitabında söz konusu edilmiştir : Siyonist hareket adına Dr. Kastner ile Eichmann arasında bir anlaşmaya varılmıştı. Buna göre Eichmann birkaç bin saygıdeğer Yahudi ve Filistin Siyonist Örgütüne bağlı üyenin «Yasal yoldan» Almanya'yı terketmesine izin verecekti. Buna karşılık Auschwitz'e doğru yola çıkarılan yüzlerce Yahudi'nin toplandığı kamplarda «sükunet hüküm sürecekti». (Hannah Arendt, «Eichmann à Jerusalem» shf. 54)

Siyonist yöneticilerle Nazi'ler arasındaki bu işbirliği problemi üzerinde bkz : «Les Victimes de l'holocauste accusent», «The holocaust victims accuse, documents and testimony on jews criminals» Reb Moshe Shanfield, Neturei Karta U.S.A. tarafından yayınlanan, - G.P.O.B. 2143, Brooklyn N. Y. 11202.

66) A. Chouraqui : «Théodore Herzl» (Ed. du Seuil, Paris 1960, shf. 302).

ilan ettiğim için bana antisemit oyunlara giriyor diyecekler» derken bir gerçeği ifade ediyordu (67).

İngiltere'ye gelince 1917'de Balfour Bildirisinin yayınlanması sırasında Weizmann harp kabinesi şu notu ulaştırmayı başarmıştı: «Kararımızı bildirirken milli ve siyonist kaderimizi Foreign Office (İngiliz Dışişleri Bakanlığı) ve Harp Kabinesinin ellerine bıraktığımızı belirtiyoruz... Ümid ediyoruz ki bu problem İmparatorluğun çıkarları ışığında ve müttefiklerin sa-vundukları prensipler çerçevesinde ele alınacaktır» (68).

Siyonizmle anti-semitizmin ne derece ikiz kardeş oldukları gerçeğinin altını bir kere daha çizmekte fayda var. Balfour'un kendisi dahi aşırı bir antisemit: Yahudi ırkı aleyhtarıydı. 1905'te Rusya'da işkenceden kaçan yahudilerin Britanya toprağına girmemeleri için en çok çalışanlardan biri o'dur. Onun için, Çar veya Kayzer için de olduğu gibi, kabinesinde tek yahudi bakan Lord Montagu'nun şiddetle itiraz ettiği bildirisinde de açıkladığı şekliyle, tek amaç İngiltere'de görmeye tahammül edemediği yahudileri Filistin'e göndermekti.

Daha sonra Herzl ile İngiltere arasında bir sürtüşme olmuşsa da bu olay, Güney Afrika'nın anavatan İngiltere ile soğuklaşmasına benzemekten öteye geçmemiş, bir antikolonyalist: sömürgeci savaş niteliği

67) a.g.e. shf. 259.

68) Chaim Weizman. «Trial and Error». East and West Library. Londra 1960, shf. 252. «Weizmann, istediğimiz İngiliz himayesidir, diye ilâve ediyor», Lord Robert Cecil için açıklama yapıyor: «Yahudi bir Filistin, özellikle Süveyş Kanalı konusunda İngiltere için bir savunma aracı olacaktır». (Chaim Weizmann. «Naissance d'Israel: İsrail'in doğuşu» 3. baskı. Paris 1957, shf. 235-244).

kazanmamıştır. Nitekim Arablar 1936 ile 1939'da, aynı anda hem İngiliz emperyalizmine ve hem de Yahudi sömürgeciliğine baş kaldırdıkları sırada bu geleneksel antikolonyalist hareket, siyonist milislerin yardımı ile İngiliz ordusu tarafından bastırılmıştır.

Temelden bir sömürgeci olay niteliği taşıyan siyasi siyonizmin üzerinde yükseldiği iddialı tarihi efsaneler böylece her köşesinden yıkılıp dağılacak kuruntulardır.

Bu olayda İngiliz ve Fransız tipli «klasik» sömürgecilikten ayrılan taraf, gerek ucuz el emeği ve gerekse anavatan'da üretilen malların pazarlanması ile yerli halkın kendi toprağında sömürüldüğü eski şekil yerine «iskân» sömürgeciliğidir. Gaye sadece «yerliyi» sömürmek değil ona egemen olmaktır. Onu toprağından atmak, işini elinden almak, göçe zorlamak veya ülkede siyasi bir güç olmasını önlemektir. Sonuç soykırımdır. İsrail'in isyasi siyonizminin sloganları şöyledir: Yahudi toprağı, Yahudi el emeği ve Yahudi Devleti.

..

«Tarihi hakların» böylesine bütünü ile yok oluşundon doğan boşluğu önlemek için siyonistler, en azından gerçek tarihi olaylara dayanan bir başka kanıta baş vurmaktadırlar: Yahudilerin Hitler tarafından soykırıma uğratılışı...

İdeolojilerini hikâyelerle sağlamlaştırma yoluna sapmayarak işkenceler karşısında yasal bir yuva aramayı amaç ve ideal edinen «siyonist»lerin tutumları diğerlerinden çok daha akla yakındır. Ancak bir problemin çözülüşü sırasında bir haksızlığı kaldırıp yerine başka bir haksızlık koymaya kalkışmak yine kabul

edilecek bir olay değildir. Bir halkı kovmak, topraklarını ele geçirmek doğru olur mu? Üstelik Hitler'in giriştiği cinayetlerde bu halkın hiç bir suçu yoksa...

Nazilerin zamanında işkenceye ve soykırımına uğrayan yahudileri yeniden hayata bağlamak elbette lüzumludur. Ancak bu işkence ve bu cinayetlerle uzaktan yakından hiç bir ilgisi olmayanların zararına olmamalıdır.

Bazıları Yahudilerin güvenliği ve Yahudi Devletinin kuruluşu problemlerinin çözümünde sadece siyasi siyonizmi göz önüne almaktadırlar. Doğrudur: Tarihte hangi devlet her an yıkılma tehlikesi ile karşı karşıya kalmadan yaşayabildi? Ve bilhassa Siyonist Devlet gibi yerlilerin istemediği hangi sömürgeci «imparatorluk» uzun zaman ömür sürebildi? Bunlardan hiç biri, askeri güçleri ne olursa olsun neticede ayakta kalamamıştır. Filistin'de bir Siyonist Devlet yaratma yolunda girişilen sömürgeci operasyon deneyi, hatta bir başka devlet yahut siyonizmin kendisi dahi yaşayabilmek için «yayılma» siyaseti izlemek zorundadır. Sınırsız bir «göç» faaliyetini karşılamak ve tatmin etmek, yarım yüzyıldan bu yana insanları devamlı bir savaş atmosferinde yaşamaya zorlamış ve bundan daha da ileri olarak onlara geleceğe karşı kuşkulu davranmak gerektiğini göstermiştir. Bugün dünya üzerinde yahudilerin en az güvenliğe sahip oldukları yer İsrail devletidir. Dünyada %8'e varan muazzam Yahudi topluluğu bunun tamamıyla farkındadır. Zira yerlerinden ayrılmayı uygun bulmamışlardır. Yarım yüzyıllık tecrübeden sonra dahi İsrail'den ayrılan yahudiler vardır. Bu kişiler günümüzde yerleşmek için buraya gelenlerden fazladır.

Eğer bu siyonist devletin kurulması vaktiyle tek çare olarak görüldüyse neden Nazi'lerin zulmünden

kaçabilenler için bizzat «Alman toprağında» bir vatan aranmadı? Tam anlamıyla bağımsız olacak bu devlet, yahudilere karşı bunca cinayet işleyen Avrupalıların zararına kurulabilirdi...

Yahudi ırkına yöneltilmiş olan soykırımın suçu Avrupa tarihine ve Nazi utanmazlığına aittir.

Bu suçu, olayın tamamen dışında kalmış olan Araplara yüklemek tam anlamıyla ve başlıbaşına sömürgeci bir harekettir. Kitab-ı Mukaddes'te yazılı İsrail devleti ile bugünkü İsrail devletini bir araya getirmeye çaba harcayan her türlü davranış ilhamını eski sömürgecilerin «tarihsel duyguların»dan almaktadır. Araplardan çalınmış bir toprağın üzerinde kurulmuş olan İsrail Devletini yasallaştırmak için uydu-
rulmuş bu garip «Holocauste : yanarak ölen kurbanlar» efsanesinin ikiliği bu noktada ortaya çıkıyor...

«'Holocauste' ve İsrail aynı tarihi olayın iki ayrı yüzüdür.» Bu sümle Gershom Scholem tarafından yazılmıştır (b). Ve Scholem «İsrail Devleti, Tanrı'nın 'Auschwitz'e cevabıdır...» (c) diyerek fikrinin son noktasını koymaktadır.

Sadece İsrail devletinin varlığını doğrulamak değil, aynı zamanda yöneticilerinin bütün hareketlerini de yasallaştırmaya yarayan bu «holocauste», insana birşeyler hatırlatıyor...

Başlangıçta «Holocauste» kelimesinin dahi dinsel bir renk taşıdığı görülmektedir. «Holocauste» deyimini bir veya birkaç kurbanı Tanrıya adak olarak sunmak anlamı taşıyor... Burada kelime dersi vermiyoruz...

(b) Gershom Scholem : «The messianic Idea in Judaism» (New York Schocken 1971, shf. 34).

(c) Abraham Herschel : «Israel : An echo of eternity» New York, Double day 1969, shf. 115.

Hitler'in yahudilere karşı işlediği cinayetlerin dinî hiç bir yanı yoktur... Bu bir siyasî olaydır. Üstelik çok geniş diğer problemlerle ilişkili bir siyasî olay...

«Holocauste»dan bahsetmek yahudileri bir kere daha diğer uluslardan ayırmak ve yeryüzünde altmış milyondan fazla erkek ve kadının hayatına mal olan bir savaşı içinde, Hitler'in işlediği diğer cinayetleri gözlerden uzak tutmaktır. Özellikle sivil halkın arasında yahudi dahi olmayan üç milyon Polonyalı ve savaşçı olmayan altı milyon Slav bu savaşta hayatını kaybetmiştir. Hitler faizmi yüzünden ızdırap çeken ve ona karşı savaşan büyük kütleden ayrı düşmek yahudileri yüceltiyor mu? Ölüm insanlığın bir bölümü için normaldir de, bir başka bölümü için «kutsal» mıdır?

Bu ayrıcalık diğer taraftan Hitler girişiminin gerçek karakterini de gizlemektedir. Nazi ideolojisini sadece tek bir yönü ile ele almaktır: yani anti-yahudi yönü ile... «İrkçılığa ve antisemitizme karşı uluslararası birlik»in kurucusu dostum Bernard Lecache ile aynı toplama kampında yaşadığım sıralarda, pek iyi hatırlıyorum aynı kardeşlik duyguları içinde aynı fikirleri ve mücadele azmini paylaşıyorduk. Bernard ile benim aramda onun Yahudi benim Yahudi olmayışından doğan hiç bir düşünce farkı bulunduğunu hatırlamıyorum. New York belediye başkanı La Guardia, Bernard'ın özgürlüğüne kavuşması için yardımcı olduğu zaman kamptaki bütün arkadaşlar sevince kapılmıştık. Birkaç yıl sonra öldüğünü duyunca aynı kardeşçe üzüntülerle dolduk...

Yahudi kıyımını «Holocauste» olarak nitelendirmek sadece bu ırkı 60 milyon Hitler kurbanından ayırmak değil aynı zamanda Hitler'in giriştiği işle- rin gerçek karakterini de maskelemektir. Böylece

herkes yarı «mistik» görüntü taşıyan bu katliamın sadece yahudileri ortadan kaldırdığına inanacaktır. Sanki Tanrı tarafından kararlaştırılan ezeli ve ebedi bir işkence insanlara gönderilmiştir. Bu olayın Avrupa'nın genel tarihi ile bir ilgisi yoktur. Sanki Naziler sayısı belirsiz diğer insanları değil de sadece yahudileri öldürmüşlerdir. Acaba bu davranışla Nazi olayının aslında milyonlarca Amerika yerlisini yok eden ve on milyon Afrikalıyı bu ülkeye taşımak için yüz milyon Afrikalı'yı imha eden genel Batı emperyalizminin bir devamı olduğu unutturulmak mı isteniyor? Yahudilere karşı Hitler tarafından girilmiş olan soykırım emperyalizmin ne ilk cinayetidir ne de bu hareket «holocauste» deyimini kullanmayı gerektirecek şekilde sadece Yahudilere yöneltilmiştir. Bunun aksini düşünmek katliamın derin sebeplerini hasıraltı etmek ve bu cinayetlerin bütün diğer kurbanları ile birlikte Yahudilerin de bu sebeplere karşı savaş vermesini engellemek olur.

Ayrıca bu davranış, İsrail'i dünya tarihinin dışında düşünmek ve onu Üçüncü Dünya Devletlerinden ayırmaktır. Gush Etzion'da yabancı yahudi delegelere karşı bir konuşma yapan Ariel Sharon şunları söylemişti: «Biz dünyanın geri kalan uluslarına çok şey sormaya hak sahibiyiz... Yahudi olarak kimseye birşey borçlu değiliz... Başkaları bize borçludur.» Buna Boaz Evron cevap vermiş (69) ve bu ayrımı reddederek yahudilerle «diğerleri» yani dünyanın geri kalan ulusları arasında fark olamayacağını bir kere daha şu sözlerle dile getirmişti: «Diğerleri» veya «dünyanın geri kalan kısmı» kelimeleri ile ne anlatmak istiyorsunuz? Bu sizi ve Avrupalıları ilgilendiren bir

69) 27 Kasım 1981 tarihli «Yediot Aharonot'ta.

olaydır! Çin'de, Japonya'da, Hindistan'da, Afrika'da ve pek çok Latin Amerika ülkelerinde, yâni dünya nüfusunun dörtte üçünün yaşadığı ülkelerde pek az kişi sizden söz açıldığını duymuştur. Ne oralara gittiniz, ne orada işkence gördünüz ne de öldürüldünüz... Oralarda hiç bir hakka sahip değilsiniz... Daha açık konuşalım, o ülkelerde göründünüz de... Ama emperyalistin yanındaydınız... Onunla birliktiniz... Beyazlarla beraber sömürgeciliğe katıldınız, Afrika siyahlarını, Asyalıları ve Hintlileri sömürdünüz. Dünyanın bu ülkelerinde hesapların görülmesini istiyorsanız borçlu çıkarsınız... Başka tarafa dönün, sizin için daha iyi olur. Siz hesaplarınızı Avrupalılarla görmelisiniz... Gidin kültürünü paylaştığımız kişilerle tartışın ve «Arabları» rahat bırakın. Bir nokta daha var : UZI ve GALİL markalı makinalı tüfekleriniz Salvador'da devrimcilere karşı savaşan kişilerin ellerinde ne arıyor?..»

Avrupalılara gelince Boaz Evron şöyle konuşmaktadır : «Unutmayınız ki milyonlarca Rus, İngiliz ve Fransız da Nazi Almanyasına karşı savaşırken hayatını kaybetmiştir. Onu yenmeyi başardılar ve böylece sizi de kurtardılar. Eğer komşularının öldürülmesine sessizce boyun eğmiş olsalardı şimdi kimse sizin izinizi bulamazdı» (70).

Buna karşılık Hitler'in yaptığı gibi Yahudileri ve

70) a.g.e., şunu ilâve edelim ki tarih boyunca işkence sadece Yahudilere uygulanmış değildi : Neron ve Diocletien zamanı Hristiyanlara, daha sonra «kâfirlere», Languedoc'ta ortadan kaldırılanları için ülkeleri kan deryasına çevrilen «Katarlar»a, Bohemya'da Hussitlere, Vaudois'lara, İspanya'da engizisyon kurbanlarına, Saint Barthélemy katliamında ölenlere, Huguenots'lara karşı «Dragonnades»lerin saldırılarına uğrayanlara girilen işkenceler ilk akla gelen basit örneklerdir. Hiç kuşkusuz bu hareketler sırasında Yahudiler de diğerleri gibi can kaybı vermişlerdi.

Yahudi olmayanları birbirinden ayırmak yerine, Yahudilerin hayat mücadelesini Hitler'in projelerine karşı bütün insanların üstün ve saygıya değer kişiler olduklarını savunanların direnişleri arasında bir bölüm olarak görmek, evrensel açıdan yahudilere tarihi bir yer vermek olur. Böylece bu ırk geleneksel peygamber ruhunun en yüksek değerlerini yaşamış sayılabilir.

Ancak siyasi siyonizmin hedefi bu değildir. O «üstün ırk» kavramına bütün gücü ile sarılarak yahudilerin «dağınık» yaşadıkları takdirde güvenlik altında bulunamayacakları gerçeğini her an hatırlarda tutabilmek için «ayrılık» siyasetine devam etmek zorundadır. Siyonizm Yahudileri «Ayrı» bir devlet içinde toplamadıkça güvenliğe kavuşturamayacağını bilmektedir. Değil devletlerin, en güçlü imparatorlukların dahi bir gün dağılarak yok olacağını topraklarının işgale uğrayacağını, yıkılacağını ve insanların yabancılara köle olacağını unutmamıştır. Ne proje ve ne de bir devleti gerçekleştirmiş bir akım olarak siyasi siyonizmin, yahudileri kurtarmış olduğu gerçek değildir. Yahudiler Nazilerden kurtulmuşlardır, fakat Stalingrad'da... El Alamein'de. Eğer Hitler saldırısı bu darbelerle durdurulmamış ve doğuya doğru gelişmesine devam etmiş olsaydı, ister siyonist devlet olsun, ister olmasın, kimse Filistin'i Nazi terörünün kanlı çizmelerinden kurtaramayacaktı.

Tarihin siyonistler tarafından bu derece hileye uğratılmasının derin siyasi sebepleri vardır: Bu «ayrıcılıkla» varılmak istenen hedef İsrail'i dünya uluslarının teşkil ettiği bütünlükten ayırmak, diğer ülkelerle karşılıklı anlayış, ortak çıkarlar ve aynı barışçı ve yaratıcı amaca doğru birlikte yol alma değil fakat özel suçluluk ilişkileri içine itmektir. Her türlü tarihi ger-

çegin dışında «Holocauste» efsanesi İsrail'e yeniden ve arahksız cinayetler işleme izni vermekte, intikam duygusunun canlı kalmasına yol açmakta ve eski cinayetlerin hesabını sormasına imkân tanımaktadır. İsrail'e Birleşik Amerika'nın gönderdiği yardım, kişi başına yılda 750 dolardan fazladır (d). Yâni Afrika ülkelerinde kişi başına düşen ulusal gelirin iki misli... Eğer Amerika yerlileri böylece «dünyanın geri kalan kısmına» uğradıkları katliamın hesabını ödetmeye kalksalar veya Siyah Afrikalılar kölelik devresinde kaybettikleri yüz milyon ırkdaşlarının parasını istemeye kalkışsalar düşünün nerelere varır rakkamlar...

Siyasi siyonizmin «ayrıcalık» efsanesini yaymaya karşı duyduğu bu bağılılık hissi, tam bir yalnızlık yaratmıştır: Bunun en ilginç örneği Birleşmiş Milletlerdeki yalnızlığıdır ki İsrail bugüne kadar sadece Birleşik Amerika'nın şartsız ve sınırsız desteği ile bu yalnızlığından doğan zararları önleyebilmiştir. Fakat eğer bir gün silah ve para konusunda vaktiyle Haçlıların başına geldiği gibi dış destek, siyonist devletin mali ve askeri bağımlılığını sona erdirecek olursa o zaman siyasi siyonizm, bizzat kendi elleri ile yahudilere ne büyük bir felâket hazırlamış olduğunu görecektir.

Bu korkunç gerçeği gözlerden uzak tutmak için büyük bir gayret sarfeden İsrail yöneticileri bütün imkânlarını kullanarak halkın her gün yeni bir «Holocauste» tehlikesi ile karşı karşıya bulunduğunu yaymaya çalışmaktadırlar. Bunun için yabancı ülkelerde

(d) 1983 yılı için Amerikan Senatosu, Beyaz Saray'ın teklifi ile İsrail'e yapılan yardımı ekonomi için 850 milyon dolar, silah satın alınması için de 910 milyon dolar arttırmıştı... (A. P. J.'nin rakkamları). Bu rakkamlara dünyaya dağılmış olan Yahudilerin gönderdikleri paralar dahil değildir.

«anti-yahudi-ırkı» görüşlere ve Ortadoğu'da «Arab tehdidi» yelpazesine ihtiyaçları vardır. Bu yüzden şu yaşadığımız günlere gelinceye kadar Deir Yassin'den Sabra ve Şetilla kamplarına varıncaya kadar onbinlerce Arabı katletmişlerdir. İşledikleri cinayetlerin derecesi Filistin'deki sömürgeci varlıklarının sebep olduğu suikastlerin çok ötesine taşmış bulunmaktadır.

Tek kelime ile güttükleri politikanın bu aşırı «ayrılıkçı» eğilimi ve bu sahte «kutsallığı» siyonist yöneticilerin hedef saydıkları şeye varmalarının en büyük engelidir: Yahudilerin de diğerleri gibi bir devlet halinde yaşamaları... hedefi.

Filistin'de siyonist girişimi yasalaştırma deneyinde kullanılan sahte «vaad edilmiş toprak» efsanesi durumu daha da açıklığa kavuşturmaktadır.

KİTAB-I MUKADDES EFSANESİ

«Bu ülke, Tanrı tarafından yapılmış olan bir vaad'in yerine gelişidir. Onun yasallığını tartışmak gülünç olur.» Bu sözler bayan Golde Meir'indir (71). İsrail Devletinin temel hareket felsefesini ortaya koyar.

Begin bu iki cümleye şunu ilâve etmiştir: «Bu toprak bize vaad edilmiştir. Onun üzerinde hakkımız vardır» (72).

Moşe Dayan ise şunları söylemiştir: «Eğer iKtab-ı Mukaddes'e sahip çıkıyorsak, eğer kendimizi Kitab-ı Mukaddes'te yazılı olan halktan sayıyorsak, Kitabın yazdığı topraklara da sahip olmamız gerekir, «Hâkim-

71) Bu demec'in ana fikri için 15 Ekim 1971 tarihli Le Monde'a bkz.

72) Begin'in Oslo'da verdiği beyanat, «Davar» 12 Aralık 1973.

lerin, Patriklerin, Kudüs'ün, Hebron'un, Jeriko'nun ve daha pek çok yerlerin toprakları...» (73).

Bütün İsrail yöneticileri, ister sağcı ister solcu tainsın, ister İşçi Partisi üyesi, ister «Likoud» mensubu bulunsun, ister ordu sözcüsü, ister din adamları temsilcisi sayılsın hepsi birlik halinde «kitaba» eğilmişlerdir. Filistin üzerinde, herhangi bir «toprak kalıntısı» üzerinde, hak iddia etmek için en ufak bir «kanıt» dahi dikkatlerinden kaçamaz durumdadır. Herşey sanki Tanrı ile aralarında imzalanan bir «hibe» senedine bağlıdır. En ufak bir işaret toprakların yerli sahipleri dışarı atarak oraya yerleşmek için yeterli sebep sayılmaktadır.

Siyasi siyonizm «vaad» kavramı ve bu vaad'in gerçekleşmesi için kullanılan usulleri Yuşa'nın kitabından çıkarmıştır. Buna göre Tanrı, Yuşa Peygambere diğer halkları yok etme emri vermiş, Yuşa da bu emri yine Tanrı'nın yardımı ile yerine getirmiştir. Aynı şekilde «seçilmiş halk» ve Nil'den Fırat'a uzanan «Büyük İsrail» gibi kavramlar da Yuşa'nın kitabına dayalı olup siyasi siyonizmin temel ideolojisidir.

Her çağın ve her toplumun sömürgecileri, her devirde işgallerini, saldırılarını ve egemenliklerini doğrulayacak «kanıtlar» aramaktan bir an geri durmamışlardır. Başlıca bahane kültür «üstünlüğüdür». Bu üstünlük sözde, işgalciye; «ırkının» diğerleri üzerinde «medeniyet taşıyıcılığı» görevini yüklenmesine yol açar... Sömürge işgallerinde veya daha genel olarak bir sosyal grubun diğerleri üzerinde üstünlük iddiasında «din» çok değerli bir öge sayılmıştır.

Eğer insan kendisini «Tanrının seçilmiş kulu» olarak görmeye başlarsa bunun hemen arkasından «O

mutlak güc» adına yeryüzünde «görevli» olduğuna inanır. «Gesta dei par François» cümlesi; «Fransızlar yeryüzünde Allah'ın koludur» demektir. Haçlı seferleri sırasında icad edilmiş bu cümle «Haçlıları» anlatır. Amerika yerlilerini yok eden Engizisyon ustası İspanya krallarının adı «Çok Katolik» krallardır. Dünyayı «ölü evine» çevirmiş Rusya'nın bir başka adı «Kutsal Rusya»dır. «Got mit uns : Allah bizimledir» cümlesi Hitler ve Auschwitz'e uğramadan önce Bismark Almanya'sının malıydı. Kardinal Spellman Amerikan birliklerini Vietnam'a gönderirken «Siz İsa'nın askerlerisiniz!» demişti.

Vahşi «apartheid : ırk ayırımı» politikasının şampiyonu Güney Afrika devletinin başbakanı, o da 1972 yılında «Unutmayalım ki «bir görev yüklenmiş olan» biz Allah'ın halkıyız» diye ilan etmişti... (74).

Yahudi geleneğinde «seçilmişlik» temelde «sıkıntı çekildiği için» seçilmişliktir. Bu muazzam bir kutsal temadır. Tanrısal çağrıyı insanlara ulaştırmakla görevli olanların ruhlarında sakladıkları sorumluluk ve «kurban olma» duygusu... Bu noktada bir kere daha hatırlatalım ki bizim eleştirilerimiz özellikle ve devamlı olarak «siyasî siyonizme» dönüktür. Siyasî siyonizm gerek «seçilmişlik» ve gerekse «sıkıntı çekildiği için seçilmişlik» gibi konuları aralıksız biçimde kendi emperyalist çıkarları uğruna kullanmaktadır. Bunu «Holocauste» efsanesini açıklarken daha önce göstermiştik. Siyonistler saf geleneksel sömürgeci metotlardan asla ayrılmayarak «doğrulma ideolojisi»ne malzeme teşkil edecek her motiften yararlanmaktadırlar. Kendilerini büyük sorumluluk taşıyan kişiler olarak tanıtmakta fedakârlıklarına örnek olarak meselâ Rudyard

74) «Vivant-Univers «No: 290. Ocak-Şubat 1974.

Kipling'in anladığı manada «Beyaz adamın yükü» gibi kavramları öne sürmektedirler.

«Seçilmiş halk» düşüncesi «tarih açısından çocukcadır...» Zira kitaplarını kendileri yazan bütün halklar aynı şeyi söylemişlerdir. Kendileri «üstün» görmüşler ve «seçildiklerini» öne sürerek işi sona erdirmişlerdir. Ancak neden bazılarının «yazıları» gerçeğin ta kendisi olsun?...

Seçilmiş halk düşüncesi, «siyasi bir cinayettir». Zira bu düşünce tarihte her zaman saldırıyı kutsallaştırmış, yayılma ve egemenlik tutkularına yaramıştır.

Seçilmiş halk düşüncesi «teorik açıdan dayanılmaz» bir düşüncedir, zira bir «seçilmiş» varsa bir de «kovulmuş» olacaktır.

Bu efsanenin üzerinde kurulduğunu iddia eden her politika, dolayısıyla olumsuzluğa ve başkalarını reddetmeye doğru bir gidiştir. Tek insan yoktur... Dinsel açıdan da yoktur. Kendi kendisine yeten insan Tanrı'nın amacı değildir.

Siyonist sömürgecilik bu kuralın dışına çıkamaz. Bir halkı nasıl yok saydıklarını ve Golde Meir'in Filistinlileri nasıl tanımadığını ve dağıttığını gördük... Begin'in Deir Yassin'den Beyrut'a kadar nasıl ulaştığını da gördük... Bundan sonrasını da bekliyoruz.

Kitab-ı Mukaddes'in bazı metinlerine, İsrail'de verilen anlam sonucu kurulan ideolojik temelden daha ilginç bir gerçek vardır: Siyasi siyonizm 1897'de yahudi din adamlarının tepkileri ile karşılaşmıştı. Bazı hahamlar Filistin'in para ve silah zoru ile yeniden ele geçirilmesini Yahudiliğin en yüksek ve en asil ideallerine karşı bir ihanet olarak yorumluyorlardı.

1880'de Théodore Herzl, Münih'te bir konferans toplamak için çaba harcamaya giriştiği sırada Alman hahamları buna karşı çıkarak fikirlerini şöyle açıkla-

«dılar : «Filistin'de milli bir Yahudi devleti kurma arzusu Judaizmin kurtarıcı vaadlerine aykırıdır» (75). Daha otuzlu yılların başında Albert Einstein şunları yazıyordu : «Bir Yahudi Devleti kurmak yerine barışçı bir zemin üzerinde ortak bir hayat sürmek için Araplarla anlaşmaya varmak bence daha akıllı bir yoldur... Yahudiliğin esasından çıkardığım sonuç; sınırlarla çevrili, bir ordusu bulunan ve ne kadar basit olursa olsun bir siyasi iktidara sahip olan bir Yahudi Devleti fikri ile çatışmaktadır. Saflarımızda gelişecek dar bir milliyetçilik görüşünün Yahudiliğin iç yapısına zarar vereceği kuşkusuz içindeyim. Biz Makkabi'ler devrinin Yahudileri değiliz. Kelimenin siyasi anlamında tekrar bir ulus şekline girmek, peygamberlerimizin dehasına borçlu olduğumuz topluluğumuzun manevi değerlerinden geri dönmek olur...» (76).

Günümüzde İsraililer arasında muazzam bir çoğunluk ne Yahudi dinini taşımakta ne de bu dinin ibadetlerini yerine getirmektedir. Ve bu ülkede faaliyet gösteren çeşitli «dini partiler» İsrail Devletinin kaderinde önemli bir rol oynadıkları halde, çok az bir vatandaş topluluğunu üyeleri arasında tutabilmektedirler.

Bu açık çelişki Nathan Weinstock tarafından ortaya konmuştur : «Eğer İsrail'de hahamların karanlık ruhları zaferler kazanıyorsa bunun sebebi siyonist mistiğin Musa dininden başka dayanağı olmayışdır. «Seçilmiş halk» ve «Vaad edilmiş toprak» kavramlarını ortadan kaldıran siyonizmin temeli çökecektir... Dini partiler bu yüzden, ters dahi görünse güçlerini inan-

75) Forrest : «The Unholy Land» (Mac Cleland Stewart Limited, Toronto-Montreal 1971, shf. 51).

76) Moshe Menuhin : «The decadence of Judaism in our time»de sözü edilen 1969, shf. 324.

miş siyonistlerin cinayetlerinden almaktadırlar. Siyonist İsrail devletinin iç yapısı yöneticileri din adamlarına değer vermeye zorlamaktadır. Okullarda mecburi din derslerini getiren «dini partiler» değil Ben Gurion'un zorlaması ile sosyal-demokrat «Mapai» partisi'dir» (77).

Aynı sebeplerden dolayı İsrail'de sivil evlenme yoktur. «Tevrat»a uymayacak biçimde kimse ne evlenebilir, ne ayrılabilir, ne de boşanabilir.

Sinagog ile Devlet'in böylece birbirinden ayrılmasına imkân olmayışının başlıca sonucu, bu devletin kuruluşundan bu yana kırk dört yıl geçtiği halde hâlâ bir anayasa sahibi olmayışdır. Sebebi şöyle anlatılıyor: «Tevrat'ın, devletin temel kanunu olmasını şart koşan din adamları sınıfı ile açık bir sürtüşmeye girmemek için...» (78).

Siyonist devletin temel prensibi «Yahudi»nin tarifi'dir. Temel kuruluş kanunu olan «geri dönüş» yasasından sadece bu tarife uygun kişiler yararlanabilir. Tek yönlü ve kesin hükümler taşıyan bu kanun (5710-1950) şu cümlelerle başlıyor:

«1. Her Yahudi'nin İsrail'e göç etmeye hakkı vardır...

(...)

4b. Bu kanunun gereği olarak, bir Yahudi anneden doğmuş veya Yahudiliğe dönmüş ve başka bir din taşımayan her insan Yahudi sayılır.» (79).

77) Nathan Weinstock : «Le Sionisme contre Israel» (Ed. Maspéro 1969, shf. 315).

78) Aynı, shf. 316.

79) Kudüs İbrani Üniversitesi Mukayeseli Hukuk Kürsüsü Direktörü Claude Klein tarafından ele alınan metin : «Le caractère juif, de l'Etat Israel» (Ed. Cujas, Paris 1977), shf. 155-156. Saygıdeğer bir hukukçu tarafından Fransız dilinde ka-

Annenin kanını taşımaya dayanan ırki ve dini kriterden başka ölçü yoktur. İsrail dinini kabul etmekle suçlanan dini kriterin ise geçerli olabilmesi için «reform» değil «ortodoks» bir haham tarafından onaylanması gerekmektedir.

Siyonizmin kendini doğrulama ideolojisi, Tekvin kitabında Tanrı'nın İbrahim'e verdiği söze dayanmaktadır: (XV, 80) «O gün Rab, İbrahim'e bir sözleşme de bulundu ve şöyle dedi: Mısır'ın nehrinden büyük nehre, Fırat'a kadar bu ülkeyi senin nesline veriyorum...»

Daha önce belirtmiştik ki İsrail'in bu eski tarihine ait «Ahd-i Atik» dışında hiç bir kaynak yoktur. İlk soru dolayısıyla şu: kendi geleneginden başka bir yerde bulunmayan inançları ile bir insan grubu, ne olursa olsun diğer insanlara, kendi varlığını bir kanun gibi kabul ettirebilir mi?

Kaldı ki, Hititler dahil Mezopotamya'dan Mısır'a kadar bütün Ortadoğu halkları İbrahim'e gönderilen aynı vaadin konusu içindedirler: Bir toprak ve bir nesil... Neden Suriyeliler «cedleri» olan Hititlere yapılmış olan vaadleri tarihi hak olarak ileriye sürmüyorlar? Üstelik onların krallığı Davud ve Süleyman devrinden çok daha uzun sürmüş ve İsa'dan önce XVIII. yüzyıldan VIII. yüzyıla kadar beş asır devam etmişti. Bu krallığın sınırlarını tanrıça Arinna «çizmişti» (80). Haklı olduğumuza inanarak bu çeşit iddiaların gü-lünç olduğunu ileri sürüyoruz. Neden toplumlar diğer komşu uygarlıkların benzer metinlerine aynı saygıyı

leme alınmış olan bu eser, özellikle İsrail Yüksek Mahkemesi'nin kararlarını incelerken vardığı dikkat çekici sonuçları ile kaynak bir çalışmadır.

80) «Les religions du Proche-Orient» (Ed. Fayard 1970, shf. 557).

göstermiyorlar? Çünkü kendilerini, doğru veya yanlış mirasçı olarak gördükleri için... (daha önce sözü geçen Saint-Pierre'in İlk Risalesine bkz.)

Dolayısıyla daha başlangıçta, Kitab-ı Mukaddes'i bu şekilde yorumlamanın «kabile» kafasına bağlı olduğunu belirtmek zorundayız. Yâni bizim kabile «tek geçerli» kabiledir. Bizim geleneklerimiz en iyi geleneklerdir. Komşular ise yoktur. En yakınlar dahi gelenek sahibi değildirler...

Bir kavmin üretimi olduğu halde büyük değeri kabul edilse dahi Kitab'ın bu şekilde okunması Ortadoğu'da geriye kalan halkların tüm dinsel geleneklerine aykırıdır. Bir kavmin bugünkü davranışlarını doğrulamak amacı ile eski bir kutsal kitaptan «seçmeler» yapmaktır. Uygun olmayan hükümleri kapalı gözle geçmektir.

Doğrudur ki «Ahd-i Atık»te, bir misâl olarak düşünüldüğünde Oradur veya Deir Yassin'i, sert işgalleri ve soykırımları doğrulayacak bölümler vardır. Bugün «kutsal savaş»ı körüklemek amacıyla askeri tahamlar tarafından durmaksızın dile getirilen ve İsrail'de okullarda ders kitabı olarak okunan Yuşa'nın kitabı (81) ele geçen ülkelerde halkın kutsal amaçla yok edilmesi ve Jeriko'da ve daha pek çok illerde herkesin, «erkekler gibi kadınların da, çocukların da, ihtiyarların da «kılıçtan geçirilmesi» üzerinde ısrarla durmaktadır. (Yuşa VI. 21.)

Sayılar kitabında (XXXI, 9-18) bize Medyeniler üzerinde İsrailoğullarının «zaferleri» anlatılmaktadır: «Rabb'in Musa'ya emrettiği gibi bütün erkekleri öldürdüler» (7), «Kadınları tutsak ettiler» (9), «Bütün

81) Millî eğitim bakanı, düşündürücü biçimde Dini Partilerden birinin başkanıdır.

şehirleri yaktılar» (10). Musa'ya döndüklerinde «Musa kızdı, Ne... dedi, bütün kadınları hayatta mı bıraktınız?... Şimdi yine geri dönün, bütün delikanlıları, ve bir erkekle yatmış bütün kadınları öldürün... Küçük kızlara dokunmayın... Onları kendiniz için ayırın.» (15-18).

Bu satırlar yenilmiş bir halkın dinbilimcileri tarafından «Yenilmez Tanrı» kavramına inanma ihtiyacı dolayısıyla uydurulmuştur. Asurlular yenilen Yahvé'ye karşı kazandıkları zaferin kendilerine tanrıları Assur tarafından verildiğine inanıyorlardı. O çağda yaşamış olan sürgündeki yenilmişlerin dinbilimcileri ise, bu yenilgiyi Yahvé'nin zayıflığma değil «halkın isyan ettiği için,» tanrısı Yahvé tarafından cezalandırıldığına bağlamışlardı.

Soykırım ve kutsal yok etme hikâyeleri, kralların ve zorbaların çıkarları uğruna giriştikleri savaşların sonu gelmez öyküleridir. Ancak «kutsal savaş» geleneği içinde zaferden fayda sağlamak söz konusu edilmezdi. Bu inanç o çağda ve dünyanın bu bölümünde pek yaygındı. Yenilenin ortadan kaldırılmasına, hatta hayvanlarının dahi yok edilmesine yol açan «Lanet» tanrı tarafından gönderilmişti. Zafer yine tanrı tarafından gönderilecekti. Tanrı eğer öyle arzu etmişse, yenilen esir olarak satılmayacak, hayvanlarına bakılmayacak ve ülkesindeki her canlı ile birlikte yok edilecekti. Bu yok oluş «kutsal yok oluş»tu.

Tarihi hikâye uydurmanın en ileri örneği «Jeriko»nun yok oluşudur. Bu efsane öylesine açık bir uydurmadır ki çağdaş arkeolojinin bulgularına göre «Jeriko M.Ö. XIV. yüzyılda yıkılmıştır; Yuşa peygamberin yaşadığı çağda yöre bir çölden ibaretti» (82).

82) Père de Vaux : «Histoire ancienne d'Israel», shf. 447.

Bununla birlikte bu tarihi uydurmalar İsrail'in okullarında öğretilmekte ve gençliğe yobazlık aşılanmaktadır. Tel-Aviv üniversitesi psikoloji uzmanı G. Tamarin şöyle bir test uygulamıştır: 4. ve 8. sınıf öğrencileri arasında 1000 kişiye, ders kitabında Yuşa peygamber tarafından girilmiş olan Jeriko katliamını konu alan (VI, 20) metni dağıtmış ve şu soruyu sormuştur: «Farzedelim ki İsrail ordusu savaş sırasında bir Arab köyünü ele geçirmiş olsun, acaba ordu Yuşa'nın Jeriko'lulara yaptığını halka yapmalı mıdır? yapmamalı mıdır?» Bu soruya «evet» cevabı okullara Kibutz ile şehirlere göre %66 ve %95 arasında değişmiştir (83). Bu anketin yayınlanan sonuçları bir toplumun gerçek yüzünü ortaya koymuştur. Bu arada Tamarin de üniversiteden atılmıştır.

Okullardaki bu beyin şartlaması, orduda Hahamlar tarafından gerçekleştirilmektedir. Son Lübnan saldırısı sırasında Hahamların askeri din teşkilâtı «kutsal savaş» vaazları vermekten bir an geri durmamıştır. Yüzbaşı rütbesi taşıyan bir haham konunun özünü şöyle açıklamıştı: «Bu savaş ve bizim burada bulunuşumuzu doğrulayan Kitab-ı Mukaddes'in asıl kaynaklarını hatırdan çıkarmamak zorundayız. Burada oluşumuz bir Yahudi olarak dini görevlerimizi yerine getirmek içindir. Kitapta şöyle yazılmıştır: Dini görevimiz, — Mitzva — toprağı düşmanın elinden almaktır» (84)

Barbarca sürdürülen bir savaşın insanlık dışı yöntemlerini, dinsel yasalara bağlamayı amaç edinen bu

83) «Liban Palestine», «Centre protestant de l'ouest» tarafından desteklenen ortak eser. Ed. L'Harmattan. Paris 1977, shf. 84-86.

84) «Haaretz» gazetesi 5.7.1982.

«seçmeci» okuyuş tarzı hiç bir tarihi eleştiriye lüzum görmeden sürdürölmektedir. Halbuki Kitab-ı Mukad-des'in çok değişik amaçlar taşıyan diğer bölümleri de vardır.

Öncelikle «vaad» konusunda İbrahim, Ken'an ilinin toprağını öylesine kendi mülkünün dışında sayıyor ki, Hebron'da Hitit Ephron'a yalvararak Membra önünde, Makpéla'da ölen karısı Sara için bir mezar yeri satın almaya uğraşüyor... (Tekvin XXIII, 3-20.)

Bu ikili geleneğin bir başka örneği de şudur: Hâkimler Kitabında (4, 8) Yuşa'nın ölümünden sonra Juda'nın çocuklarınınm Kudüs'ü aldıkları ve halkını yok ettikleri yazılıdır. Aynı kitabın başka bir yerinde ise (1, 21) bunun tersi anlatılmaktadır: «Kudüs'te oturan Jebusi'lere gelince, Benjamin'in çocukları onlara dokunmadılar ve Jebusi'ler Kudüs'te bugüne kadar Benjamin'in çocuklarıyla birlikte oturdular.»

Samuel'in ikinci kitabında ise toprağı pek fazla «vaad» edilmiş saymayan Davud'un, Jebusi'lerin krallarından yer satın aldığı görölmektedir. David, bir tapınak yapmak için Aranna'yı elli gümüş «şekel»e satın almıştır (XXIV, 24). Tarihlerin birinci kitabında aynı şekilde Davud'un bu toprağı satın aldığı (XXI, 13-25), Jebusi kralının Ornan adını taşıdığı ve Davud'un altıyüz «şekel» ödediğı yazılıdır. Demek oluyor ki, Davud mal sahibi gibi hareket etmemekte ve yerlileri kovmayı asla düşünmemektedir. Tam tersine, onlarla vaktiyle İbrahim'in yaptığı gibi kibarca pazarlığa oturmaktadır.

Metotlar da aynıdır: Hakimler Kitabı bize Ken'an iline girişı, Yuşa'nın kitabına tam ters bir şekilde anlatmaktadır: Bütün kabilelerin tek bir devlet ve tek bir kumanda altında birleşerek geçtiğı yerde herkesi öldürdüğünü hikâye eden Yuşa'nın kitabının aksine

Hakimler Kitabında, Yahudilerin Ken'an iline bazen sert fakat çoğu zaman barışçı yollarla gizlice sızdıkları belirtilmektedir. Eğer bu sırada Ken'anlılarla Yahudiler arasında büyük çapta sürtüşme olsaydı, herhalde çölün göçebeleri her biri kendi adına hareket eden yerlilerin savaş arabalarının dehşetinden kendilerini kurtaramazlardı. Hakimler kitabının V. bölümünde yer alan Déborah'ın zafer türküsü, »Ahd-i Atik«in en eski metinlerinden biri olarak firavun Tutmosis III veya, Ramses III devrinin savaş şarkılarına benzemektedir. Bu metinde kutsal savaş ve kutsal yok etme temaları hiç bir zaman Yuşa'nın kitabında olduğu kadar ön sırada değildir.

Diğer kitaplar »ayrıcalık« yahut eritmeye direniş, olumsuzluk yahut diğerlerini ezme gibi kavramlara düşmeden devamlı olarak şunları hatırlatmaktadır: »Yabancıları seviniz, zira siz de Mısır'da yabancıydınız.« (Tesniye. X, 17-19; Tek. XXII, 20; Levi. XIX, 33-34). Hatta her türlü ırk ayırımına karşı çıkılıyor: »Kanun yerli için de sizin aranızda oturan yabancı için de aynı olacaktır.« (Tek. XII, 49). Buna göre kurtuluş hiç bir zaman eski saldırganın yerini almak da değildir.

Kitabın siyasi siyonizm tarafından kavmiyyet, milliyet ve ırki görüşlerle okunması Mîka peygamberin sözlerinin kulaklara ulaşmaması ile sonuçlanmıştır: (III, 9-12)

»Bunu dinleyin, Yakub'un evini yönetenler.

İsrail evinin uluları;

Şiddet göstermek için kendilerini haklı

görenler...

Bütün doğruları eğriltenler,

Siyon'u kana gömenler

Kudüs'ü cinayetlere boğanlar
...sizin yüzünüzden
Siyon bir tarla gibi sürülecek,
Kudüs yığıntı yığını olacak»

«Seçmeci» okuyuş üç temel efsaneye yol açmıştır :
«Seçilmiş halk» efsanesi... Bu halka «Ken'an ilinin»
verilişi ve tamamıyla Yahudilerin oturduğu «Büyük
İsrail».

Bütün bu hikâyeleri kendi devirleri ile ele alan
ve düzenlenişindeki siyasal ve dinsel amaçları konu
edinen ileri bir «Kitab-ı Mukaddes» incelemesi, ancak
gerçeği ortaya çıkarabilecektir. O zaman bu hikâyeye-
lerin İnsanlığın büyük tarihi ve Tanrı'nın arzuları ile
olan ilişkileri sağlam verilerle anlaşılabilir.

Bir inanç adamı için Kutsal Kitap eğer Tanrı'dan
gelerek insanların hayatını düzene koymaya ve onla-
ra bir anlam kazandırmaya yarıyorsa, bu kitabın oku-
nuşu sırasında her şeyden önce şairane bir duygusal-
lık ön planda bulunmalıdır. İnanç sahibi kişi bu me-
tinde Tanrı'nın «yaratıcılığını» görecektir.

Dolayısıyla böyle bir kitap Roma imparatorluğu-
nun tarihini okur gibi bir tarih kitabı şeklinde okuna-
maz... Zira her şeyden önce, bu durumda kitap, «ob-
jektif» değer yargılarının çok altına düşer : Patriklerin
«hareket tarzları», Mısır'da yaşanan hayat veya çı-
kış, Musa ve Ken'an'a yerleşme gibi Kitab-ı Mukad-
des'in konuları arasında hiç bir bölüm «objektif» de-
ğerlerle kanıtlanamaz. Kitabın dışında veya arkeolo-
jik kalıntı olarak hiç bir kaynakta bütün bu anlatı-
lanların izleri yazılı belge şeklinde yer almamıştır.
Süleyman'ın ölümü İsrail'in «sağlam tarihe bağlana-
bilecek ilk hadisesi» olmalıdır (85). Zira astronomik

85) NOTH «Histoire d'Israel», shf. 235.

hesaplarla kesin sonuçlara bağlanan Neo-Asur imparatorluğunun kronolojisi ile İsrail'in yakın ilişkisi vardır.

Bugün hiç bir ciddi bilim adamı Kitab-ı Mukad-des metinlerinin, en eski dahi olsa, «Yahovacı» denen-ler dahil, İsa'dan önce X. yüzyılda saltanat süren Sü-leyman zamanı, sözlü gelenekten yazılı metne geçiril-diğini inkâr edemez. Eger «objektif» değerler söz ko-nusu olacaksa, genellikle birkaç yüzyıl öncesine ait olayları anlatan bu hikâyeler «İlyada» veya «Rama-yana»dan daha ileri ve kelimenin tam anlamı ile po-zitivist bir «tarih» görüşü getiremezler.

Sonuçta miyop ve insanlık dışı bir pozitivizm do-ğar ki bu da, İbrahim'e yapılan «vaad»in anlamına de-ğil sadece «olay oluşuna» bağlı kalır. «Beraberlik», «Seçilmişlik», İbrahim'in oğlu «İshak»ı kurban edışı, «çıkış» gibi bütün anlatılan olaylar karanlıkta kalır ve hatta bizzat Musa peygamberin şahsı dahi «hiç bir ta-rihi gerçeğe» dayanmaz olur...

«Bilimsel» yâni kelimenin en dar anlamında pozi-tivist ve bilim tekniği açısından, Davud peygamberin zamanına kadar İsrail tarihi namına «vaad», «seçim» ve «beraberlik» gibi konuların bütünü ile yoklar arası-na karışması mümkündür.

Fakat eğer tarihe, bir köstebek bakışı değil de tam anlamı ile insani bir bakış yönetecek olursak, bir baş-ka deyimle geçmiş zamanlarda insanın nasıl insan ol-duğunu araştırmaya çalışırsak, onun bütün varlıkla-rından ayrı olarak «şiirsel» bir oluşturma gücüne sa-hip olduğunu görürüz. Hiç kuşkusuz onun yegane uğ-raşısı, hayatına ve ölümüne bir anlam vermek olmuştur. Gerçekten yaşayan veya sadece hayal edilen kah-ramanlar veya evliyalar daima tam insani olan bir ha-yattan, bilinmezlere doğru açılan ufkun smırında yer

tutmuşlardır. Bu durumda tarih problemi şekil değişir.

Artık İbrahim'in gerçekten «Kalde'nin Ur'unda» mı doğduğu önemli değildir. (86) Geçtiği yolların bize anlatıldığı gibi olup olmadığı, Tanrı'nın kendisine hangi sıfatla görüldüğü ve «vaadlerini» nasıl sıraladığı sorulmaz olur. Musa'nın «hayat suyunun» hangi dağın üzerinde aktığı yahut Yuşa'nın gerçekten kabilelerin başına geçerek Ken'anlıları, başkalarının yüzlerce yıl sonra Amerika Yerlilerini öldürdüğü gibi ortadan kaldırıp kaldırmadığı araştırma konularının dışına çıkar.

Problem bütün bunlardan ayrıdır. Aslında en ileri bilimsel araştırmalara gerçekten ihtiyaç vardır fakat önemli olan uygulama ve varsayımdır. Problem şudur: İnsanın ve hayatın gelişmesinde, gerçek veya hayali bir kahramanın doğmasında temel sayılan bir hikayenin ortaya çıkışı acaba hangi devre, hangi tarihi şartlara, hangi insan grubuna ve hangi amaca bağlı kalıyor?... Ve yine önemli olan insanların kendi kendilerine bu çeşit hikayeler ve hayaller düşünebilmeleri, yaratabilmeleridir. İnsani ölçülerde yeni gerçeklere doğru açılan hayatın yeni modelleri ile yaşamak istiyorlar... (87) Böylece yeni ufuklar doğuyor ve yeni sınırlar içinde bütün insani projeleri gerçekleştirmek için insan kervanı yeniden yola çıkıyor. İbrahim gele-

86) «Kalde» ismi 9. yüzyıldan önce görünmüyor, yani geleniğin Patriklerden söz açtığı devirden asırlar sonra...

87) Göz kamaştırıcı olan şudur ki insanlar, şairler hâlâ bizim özel hayatımızda yeri olan Hector yahut Rama'nın şekillerini çizebilmişlerdir. Hector'un Truva'da Achille'le savaşıması, Rama'nın Sri Lanka'da Ravana'yı yenmesi gibi bir efsane olsa dahi... Bu hikâyelerin bizde uyandırdığı «gerçekçilik» duygusu ve hareketlerimize yön verici niteliği hesaba katılacak olursa bu efsanelerin günlük hayatta karşımıza çıkan pek çok «oluşlardan» daha canlı olduğu görülecektir.

neğinin sonsuz ufku Tanrı'dır... Bu inanç insana en çok yeryüzüne bağlı görevler içinde «sonsuz doğru bir hareket sağlar». Kiergaard'ın İbrahim üzerine kaleme aldığı emsalsiz düşüncelerinde O'nun için «İman şövalyesi» dediği gibi... (88)

Şimdi bu «dinsel görüş» (89) açısından «seçilmişlik», beraberlik», «Toprak vaadi» ve «neseb» gibi konuları tekrar ele alalım: Siyasi siyonizmin zayıf ve öldürücü iddialarına uygun olarak, toprağa sahip çıkma veya siyasi bir program değil fakat İbrahim'in büyük çizgisinde yer alan Yahudilik, Hristiyanlık ve Müslümanlık adına ve yüksek Yahudi idealleri açısından bu kavramların ifade ettikleri «anlam»ı inceleyelim.

Bilimsel «kitab-ı mukaddes» araştırmalarına güvenerek verilen tarihlere itibar edecek olursak, en eski Yahovacı metinlerin Süleyman peygamberin saltanatından önce yazılmamış olduğunu kabul edebiliriz. Bu durumda Acaba Süleyman bu yazıları vatandaşlarına ulaştırmak isterken hangi «mesajı» nakletmek amacını gütmüştür?... (90) «Théologie dans de l'Anci-

88) Sören Kierkegaard, «Crainte et tremblement», «Oeuvres Complètes»de, Editions de l'Orante 1972. Cilt V, İbrahim'e atıf, shf. 104'ten 145'e. Üzerinde Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam'ın yer aldığı «İbrahim'in çizgisi»nin temel yaradılış imanı üzerine vardığımız «düşünceler», özellikle din'in ahlâk, politika ve bilimle olan münasebetleri açısından, yaşadığımız çağın büyük problemlerini çözebileceği konusunda bize son derecede güncel görüşler kazandırmaktadır.

89) «Dinbilimsel» kelimesinden anladığım şudur: İnsanın tanrısal boyutlarına «öncelik» tanımayı sonraya bırakmayan, insan ve onun tarihinin bir etüdü. Yani geçmişe ait gerçek, yarı gerçek ve yerel determinist görüşlerden, sırasında «sairane» bir davranışla uzaklaşma yeteneği ve hayatın ve ölümün manası üzerinde devamlı olarak düşüncelere varma isteği.

90) Bu konuda Albert de Pury'nin ciddi çalışmasına bkz.: «Les sources de Pentateuque: une brève introduction», «Les cahiers protestans», Eylül 1977, shf. 37-48.

en Testament» isimli eserin yazarı Von Rad gibi bazıları, Yahovacı metinde Davud'un, eski kabile konfederasyonu tipini özleyenlere karşı krallığını yasallaştırmak isteginden hareket ettiğini öne sürmektedirler. Albert Pury gibi diğer bazıları ise Yahovacı metnin savaşçı olmadığı fakat «eleştiri» karakteri taşıdığı konusunda ısrar etmekte ve Tanrı'nın «vaadlerde» bulunurken seçtiği insanlar buna layık olmasa dahi yine de «vaatlerin» gerçekleşebileceğini göstermek istediğini belirtmektedirler. Onlara göre bizzat İbrahim, «vaad»in özüne karşı aykırı davranışlarda bulunmuştur; Mısır'a gitmekle «vaad»e karşı iki suç işlemiştir: kendi nesline verilmiş olan toprağı terketmiş ve karısı Sara için «kardeşi» olduğunu söyleyerek O'nu açıkça firavunun haremine terketmiştir. (91)

Yahovacıların başlıca ilgilendikleri konu, Tanrı'nın birliği üzerinde ısrarla durmak ve O'nun verdiği nimetlerin ücret karşılığı olmadığını her fırsatta belirtmektir. Böylece Tanrı, insanların «vaad»e karşı sadakatsizliğine ve verilenlere lâyük olmamalarına rağmen onları «takdis» etmeye devam etmektedir. Çok çeşitli hikayelerde patriğin veya aile fertlerinden bazılarının başkalarına karşı kurnazlık ve şiddetle hareket ettikleri her olaydan sonra başlarına bir felâket geldiği özellikle altı çizilerek belirtilmektedir. İbrahim'in, karısı Sara'nın etkisinde kalarak oğlunun anesi olan hizmetçiyi evden kovması, (Tekvin 16) Kardeşlerinin Yusuf'a ihanet etmeleri, (Tekvin 25-27) Yakub'un oğullarının dini tören sırasında Şişem şehrinin halkını öldürmeleri (Tekvin 34) hep aynı felâketlerin hikayeleridir.

Ne zaman İbrahim vaade «sahip çıkmaya» kalkış-

91) Tekvin XII, 10-20.

sa ve bunu kuvvet kullanarak veya kurnazlıkla halletmeye çalışsa başarısızlığa düşmektedir. O komşuları ile ancak anlaşarak yaşayabilmek zorundadır.

Diğer taraftan Yahovacılar daha evrensel bir görüş içinde, Davud ve Süleyman peygamberlerin krallığını, Tanrı'nın semavi bir arzusuna bağlamakta ve Tanrı'nın vaadinin ancak yeryüzünde yaşayan bütün «kavimlerin» takdis edilmesinden sonra gerçekleşebileceğine işaret etmektedirler. (92)

Daha eski diğer kaynakları araştırmak bizim için lüzumsuzdur. (Elohiste, hiç kuşkusuz VIII. yüzyılın başı, Tesniye VII. yüzyıl, Dini kanunlar ve tarih-i tesliye «sürgün» devresinde, VI. yüzyılda yazılmıştır.)

Başlarında İbrahim olmak üzere bütün diğer patrikler tarihi şahıslar değildir. Ve «Beraberlik», «Vaad», «Seçilmişlik» gibi konular tarihe değil efsaneye ve «siirselliğe» dayanmaktadır. Bununla birlikte bu gerçekler, bizim bu efsanelerin anlamları üzerinde düşünmemizi engellemediği gibi tam tersine ilgilenmeye davet etmektedir. Zira «Beraberlik» İnsanın Tanrı ile ilişkisidir. «Vaad» Tanrı'nın arzuları ile İnsanın kafasında yer alan isteklerin münasebetidir. «Seçim» ise insan ilâhî güç kazandığını anladığı anda taşıyacağı sorumluluğudur.

Kur'an bu gerçeği: «Biz çağrıyla açık anlatabilsin diye halkının dilini konuşmayan hiç bir peygamber göndermedik (93) şeklinde pek çok defa tekrarlamaktadır. Çeşitli kuşkulardan arındırıldığında Kitab-ı mukaddes'de «vaad» ve «kutsallık» konusunda değişik görüşler doğmaktadır. Başlangıçta bu vaad, bir toprağa yerleşmeye çalışan göçebe kabilelere yapılmıştır. (Tekvin örneği XXVIII, 10-12) Bu vaad hiç bir zaman

92) a.g.e. XII, 3.

93) Kur'an. Sure XIV, 4.

toprakların askeri ve politik yollarla ele geçirilmesini değil fakat bir «yerleşme» kavramını getiriyordu. İkinci derecede bu vaad, ulusal boyutlarda genişliyor ve Davud'un fetih hareketlerini yasalalaştırmaya yarlıyordu. Böylece «seçilmiş» halkın iktidarı sağlama bağlanıyor, Mısır'ın çağlayanlarından büyük Fırat nehrine kadar uzanan kara parçası manen Yahudilerin mülkiyetine geçiyordu. (Tekvin XV, 18) Üçüncü bir konu ise, yine Kitab-ı Mukaddes'in «Ahdi Atik» metinleri çizgisi üzerinde bu vaadin «Dünyanın bütün uluslarına» yapılışıydı. (Tekvin XII, 3)

Bu «vaad» kavramının tarihi gelişimi, devamlı olarak Tanrı'dan gelen; insanları takdis arzusudur. (94) Tanrı bazen bir göçebe kavime ve ondan gelecek nesillere yerleşebileceği zengin bir toprak üzerinde güvenlik içinde mutlu bir hayat vaad eder; bazen aynı kavme Davud peygamberin zamanında olduğu gibi nihayet toprağa sağlamca oturan güçlü ve asil bir Devlet kurmaları için ümit verir; Yahut toprağın tamamını eline geçirerek en yüksek insan projelerini ve Tanrı arzularını gerçekleştirecek bir zemin hazırlamalarına yardımcı olur; Bütün bunlar İşaya peygamberin metinlerinde yazılıdır. (II, 4)

İnsanlara yönelik bu «takdis» hiç bir zaman başka bir toprağa taşmamıştır. Zira anlaşıldığına göre eski İsrail inancı böyle bir ikiliğe izin vermez... Bununla birlikte toprak ve siyasal iktidar asla kendi içlerinde bir «son» sahibi değillerdir. Her Tanrı'nın birliği ile doğrulanmak ihtiyacı içindedirler.

Toprak sadece Tanrı'ya aittir; bu gerçek Kitab'ta şöyle anlatılır: «Ülkenin toprağı geri dönölmez biçim-

94) Vaad'in anlamı üzerinde Albert Pury'nin tezine bkz.: «Promesse divine et légende culturelle dans le cycle de Jacob.» Ed. Gabalda, Paris 1975 (2 cilt).

de satılamaz, zira ülke benimdir; siz benim evimde göçmen ve misafirden başka birşey değilsiniz.» (95) İnsan ve toprak arasındaki bağı kırmak için Tanrı her kırkdokuz yılda bir toprağın yeniden dağıtılmasını ve yeniden mülkiyet hakkı kurulmasını istemektedir: «Kırkdokuzuncu yılda toprak serbest kalacak ve insan kendi mülküne dönecektir.» (96).

Toprak gibi iktidar da sadece Tanrı'ya aittir. Samuel'in birinci kitabında (VIII, 10-18) Samuel, İsrail'de bir monarşi kurulması ile sonuçlanacak biçimde bazı el değiştirmelere karşı halkı dikkatli olmaya çağırmaktadır.

«Mülkiyet ve iktidara» karşı bu gerçek «özgürlük», aslında Musa peygamber ve «Çıkış»ın verdiği büyük derstir. Çağrı şöyle: «Daha önce oturduğunuz Mısır'da hareket ettiğiniz gibi hareket etmiyeceksiniz.» (97) «Hürriyet» sadece mülkiyet ve iktidarın el değiştirmesi değildir. Bu olayda dün ezilmiş olanlar bu gün «ezenler» şekline girmektedir.

Judaizm dünyaesının insanlığa bahşettiği muhteşem mesaj budur. Ve Siyasi siyonizm «vaad»in anlamını kökünden sarsarak bu mesaja ihanet etmiştir.

Siyasi siyonizm Judaizme ihanet ederken Hristiyanlığı da saptırmıştır.

İbrahim'in inancı Judaizmin en büyük zenginliği olduğu halde bunu çarpıtmaya çalışmak Hristiyanlığı temelden saptırmak değildir?

İbrahim Tanrı'nın «vaadleri» ile oynama değil, onların gereğine teslim olmaya kararlıydı...

Kiergeaard; Yahudi, Hristiyan yahut Müslüman bütün diğer dinbilimcilerden çok daha ileri biçimde İb-

95) Levililer XXV, 23.

96) a.g.e. XXV, 28.

97) a.g.e. XVIII, 3.

rahim'in şahsında, imanın ortak kaynağını tasvir etmektedir. Buna göre «vaad», aslında tek olduğu halde üçe ayrılmış olan toplumlar için bir «ayrıcılık» değil bir «sorumluluktur». Bu sorumluluk hiç bir zaman Tanrı'nın isteği kadar kesin olmayacak insan isteklerini, bu yıkıcı maceranın taşıdığı bütün tehlikelerle birlikte Tanrı'nın arzularına teslim etmektir. Kral Barth'ın yazdığı gibi Tanrı hakkında ne diyorsam, bunu bir insan söylüyor... Geçici ve güvenilmez her an aldanabilecek bir insan... Yaptığı işlerin bir türlü sonu gelmediğini gören bir insan... «Bu yüzden diyor Kiekegaard, İbrahim'in hikayesini problemler halinde incelemeye koyuldum. «Karşı fikirlere» dolu bir iman nasıl bir diyalektik kullandığına dikkat ettim. Bir «karşı fikrin» bazen bir cinayeti Tanrı'ya yarar kutsal bir davranış olarak gösterebileceğine tanık oldum. İbrahim'e oğlu İshak'ı bağışlayan yine böyle bir «karşı fikirdi». Hiç bir akıl ölçüsüne sığmayan «karşı fikirler...» Zira iman açıkça aklın bittiği yerde başlıyor...» (98).

Dünya üzerinde siyasi siyonizmin «vaad edilmiş toprak» ve «seçilmiş halk» sloganlarını yaymayı şimdi kendilerine vazife edinmiş Hıristiyanlar vaktiyle İsa peygamberi yok ettiler diye Yahudilere iğrenç «Tanrı öldürücü» sıfatını ekleyerek özellikle Hıristiyan kaynaklı bir antisemitizmi kendine gıda edinmiş kilisenin kanatları altında ömür sürmediler mi? Bu gün aynı kilise simetrik bir ters-anlam yaratarak «atış tanzimi» yapıyor... «Kovulmuş» halkların üzerine lanet yağdırarak «seçilmiş» halka yeşil ışık yakıyor... İki ayağı da topal, doğru yürümeye çalışıyor... Dünyada evliyalardığı gibi câniler de vardır. Fakat hiç bir zaman ne kutsal halklar ve ne de «lanetlenmiş halklar» yoktur.

Hıristiyan kilisesi bir pazarlık kavgasından sonra «seçilmiş» halk ve «ruhanî topluluk» (e) gibi kavramlara sahip çıkarak bu defa İbrahim'den sonra mezhepler varmış gibi bunları istediklerine dağıtıyor... Sanki İbrahim'in imanı, Tanrı'nın çağrısına cevap vermeye çalışan bütün inanç sahipleri için değil de bir halk, bir ırk, bir kurum veya bir kiliseye «miras» kalmış...

Bu bölgesel «katoliklik» ve bu «evrensellik» iddiası nedir ki, İbrahim topluluğunun bütün üyelerini kendisinden önce Yahudi ve kendisinden sonra Müslüman diye isimlendirerek tanımazlıktan geliyor...

Çok açık söyleyelim ki Hıristiyanların, sanki kitapları hepsini bir araya toplamıyormuş gibi toprak «vaadi», «krallık» vaadi gibi konularda ayrıcalık yaratarak, Tevrat'ın uluscu ve ırkçı kavramları Amos ve İşaya gibi büyük peygamberlerin evrensel ideallerinden ayıran İsraillilerin yolundan gitmeleri korkunç bir yanlışlıktır.

İbrahim inancının hangi kavramı veya hz. İsa'nın «krallık» konusundaki çağrısının hangi parçası Jacques Martin'e şunları yazmayı ilham ediyor?: «Filistin, bir halkın üzerinde gerçekten ve Tanrı emriyle kesin hak iddia edebileceği; yeryüzünde tek topraktır.» (99) Acaba bunlar İbrahim topluluğuna inançla değil de doğumla mı bağlılar?... Acaba bunlar «vaad»e bir sorumluluk ve bir «rahmet değil de bir «ayrıcalık» ve bir «mülkiyet» gözü ile mi bakıyorlar?

Ya «Orientation pastorale sur l'attitude des chrétiens a l'égard du Judaïsme: Yahudilik konusunda hıristiyanların davranışları üzerine dinsel yönlendirme»

(e) Bkz. yukarda Pierre II'nin ilk kitabı, 18.

99) Jacques Maritain. «Le mystère d'Israël», shf. 243.

... Hristiyan, 16 Nisan 1975 tarihli Fransız episkopal komite kararına ne demeli? Bu belgenin 5. bölümünde aynen şunlar yazılı: «Vaktiyle İsrail halkına Tanrı tarafından verilen hibe'yi bir Hristiyan olarak unutmayız... Tanrı, üzerinde toplanmaları için onlara bir toprak bağışlamıştı.» Eğer bu noktada İsrail Devletini ve Siyonizmi bir arada eritmeye çalışan trajik bir dinsel şartlama yoksa onun yerine İsa peygamberin, vaadi tamamlayan «Tanrı'nın Hakimliği» inancına gözlerini kapamış garip bir Hristiyan teolojisi vardır. (100)

Kur'an Allah'ın Çağrısını ulaştıran İbrahim'in neslini çok güzel tarif etmiştir: «-Oğlum ben bir rüya gördüm: Seni boğazlıyorum. Bak sen buna ne diyeceksin? Oğul dedi ki - Baba emrolunanı yap, inşaallah beni sabırlılar arasında göreceksin» (101) İbrahim'in nesli, bütün insani projelerin Allah arzusuna teslim edildiği bu sadakat duygusundan yola çıkmaktadır.

100) Bu konuda Lazarist peder Jean Landousies'in eserine bkz. : «Le don de la terre de Palestine». İncil araştırması. Paris Katolik Enstitüsüne sunulan metin. Haziran 1974.

101) Kur'an, Sure XXXVII, ayet 102.

2. KISIM

SIYONİST MİTOLOJİDEN İSRAİL'İN POLİTİKASINA

**(Yahudi olmayanlar, Yahudi olmayanları kesti)
(27 eylül 1982 Sabra ve Şetilla kampı katliamın'dan
sonra Menahem Begin'in beyanati)**

İÇ POLİTİKA: İSRAİL'İN İRKÇILIĞI BİR SÖMÜRGEÇİLİK OLAYI

«Sanki herşey İsrail Yahudilerinin kafalarına, Yahudilerle Yahudi olmayanlar arasında nitelik ve nicelik farkı bulunduğunu sormaya göre ayarlanmış. . İç politika, kişi ve aile hukuku, vatandaşlık hakları gibi konularda, İsrail devletinin bütün kanun ve yönetmeliklerine ilham kaynağı olan temel prensip budur... Bu prensip bizim İsrailli Arab'lara, Bedevilere ve nehrin

Batı sahilinde ve Gazze'da oturanlara karşı tutumumuzu yöneten prensiptir. Onların istek ve arzularına karşılık verme yöntemimizdir...

Yahudi kanunu ne kadar tek yönlü ve çarpık kullanılırsa kullanılsın bu günkü din adamları ile Peygamberler arasındaki görüş farkını unutulmaya terk edemez. Biz hiçkimsenin İsrail'i çeşitli karmaşık dinsel çağrılarla dolu bir mağara şekline sokarak, insanlığın evrensel kanunlarını ve uluslararası hukuku maskara etmesine razı olamayız.»

İsrail'e «Knesset: Parlamento» üyesi ve «Medeni Haklar Hareketi» yöneticilerinden Madam Şulamit Aloni 25 haziran 1978 tarihli İsrail «Yediot Aharonot» dergisinde «Yahudilik adına» başlığı altında feryatlarını bu kelimelerle haykırıyordu.

Bu haykırışta siyasi siyonizmin öldürücü mitolojisinden Judaizmin temel ilham kaynaklarına doğru ideolojik bir dönüş vardır. Aslında İsrail Devletinin bütün iç ve dış politikası önlenemez bir mantıkla Siyasi siyonizmin iki temel karakterine dayanmaktadır: Bu olay görünüşte sömürgeci bir hareket olduğu kadar aynı zamanda sahte-dinsel bir hikâye'nin açık uygulama alanının çıkışıdır. Bu hareket daha başlangıçta, hemen hemen Haham topluluğunun tamamı ve Yahudi imanına yürekten bağlı kişilerce, 1897 Bazel Kongresi'nde (102) daha ilk doğduğu sırada tepki ile karşılanmıştı. Kongrede aynı kişiler tarafından açıkça Ulusçu ve

102) 1896'da Filadelfiya'da toplanan hahamlar kongresi şu kararı kaoul ediyordu : «İsrail'in Mesih'e bağlı amacı eski Yahudi devletini yeniden ortaya çıkarmak değildir... Böyle bir davranış diğer uluslarla ikinci bir ayrılığa yol açar. Fakat bu amaç Tanrı'nın birliğine inanmış bütün Tanrı evlâtlarının bir araya gelişi ve böylece akıl ve idrak sahibini bütün yaratıkların beraberliği ve ahlâk yüceliği ideallerine sahip olmasıdır.

ırkçı bir politikanın doğrulayıcısı olarak tanıtılan bu hareketin, her türlü manevi içerikten yoksun olarak; Yahudiliğe karşı bir ihanet olduğu belirtilmişti.

Siyasi siyonizmin ırkçılığı, İsrail Devletinin bütün kanunlarına ve icraatına ilham kaynağı olan mükemmel dengeli bir sistemdir.

Bu ırkçılık her şeyden önce Theodore Herzl'in kurucu prensipleri arasındadır. Kitabında bunu böylece belirttiği gibi günlüğüne yazdığı şu cümlelerle de konuya daha fazla açıklık getirmektedir. «Fransız devriminden sonra, önce Fransa'da daha sonra XIX. yüzyıl boyunca çeşitli Avrupa ülkelerinde Demokrasi ilerledikçe Yahudi halkının üzerine yönelen arkaik ve insanlık dışı işkence hevesleri de sönmeye başladı. İçinde bulundukları devlete pek ziyade ısınmış olan Yahudilerden bazıları bu devletlerin kendilerine «bağlanarak erimekte» ve bu ulusların politikalarına, ekonomilerine ve kültürlerine değerli katkılarda bulunmaktaydılar. İçlerinde en büyüklerinden birinin ortaya koyduğu san'at evrenselliği ile ün kazanmakta aynı zamanda zayıflığına kanıt olmaktaydı : Sipinoza'nın düşüncesi... Kral Marks'tan Martin Buber'e, Hein'den Kafka'ya, Mendelssohn gibi bir müzisyenden Eintein gibi bir fizikçiye kadar bütün Yahudilerin mesajları insanlığın tamamına sesleniyordu...»

Herzl'in projesi bu yüksek geleneğin tersine işleyişidir. Söylediğine göre Dreyfüs (103) olayından derinlemesine etkilenerek aşırı üzüntüye kapılan Herzl, «eri-

103) Aslında Dreyfus olayı; yönetici sınıfın, onun politikacılarının ve ordusunun kendi ihanetlerini, yalanlarını ve karanlık hedeflerini gizlemek için Yahudi düşmanlığı motifini nasıl kullandığını açıkça ortaya koymaya yaramıştır. Bu olay Fransız halkı için, antisemitizmin körlüğünü ve oynadığı reaksiyoner rolü anlamaya yardımcı olmuştur.

tilme» olayına karşı çıkmaya karar vermiş ve antisemitlerin temel görüşlerine dayanarak Yahudilerin, diğer ulusların içinde erimediklerini savunmaya koyulmuştur. Herzl'e göre Yahudiler ayrı bir din ve ayrı bir kültür yerine ayrı bir Devlet meydana getirmek amacı ile içinde bulundukları diğer uluslardan ayrılmalıdır-
lar.

Bu amaca ulaşmak için Herzl, konuştuğu herkese, karşı Yahudilerin teşkil ettikleri tehlikeyi anlatmak ve bir an önce çıkıp gitmeleri gerektiğini izah etmek için en aşırı kelimeleri kullanmaktan çekinmemiştir. (104)

Meselâ Herzl, Londra'da Siyonistlerin Yahudi problemi konusunda öne sürdükleri hal çaresinin «Yahudiler tarafından başlatılan ve ne zaman biteceğini belli olmayan...» bir ihtilâl tehlikesini önleyeceğini anlatmıştı. Herzl Almanya Dışişleri bakanı Von Bulow ve II. Guillaume, Rus içişleri bakanı Plehve ve Çar II. Nikola ve en ileri yahudi düşmanlarına karşı hep aynı dili kullanmıştır. 1903 nisanında Yahudilere karşı en korkunç katliamlardan biri olan Kichinev kesiminin sorumlusu Plehve bunların arasında en zâlim olanıdır. Mayıs ayında Plehve'ye mektup yazan Herzl siyonizmin ihtilâli önleyici bir antidot olduğunu ileri sürüyordu. Herzl'in düşüncesi Kichinev katliamından sonra özellikle gençleri kendi tarafına çekebilmektir. Plehve bu mektuba ağustos ayında cevap vererek Herzl'den siyonist hareketin kendisini destekledigine dair bir mektup istedi. Plehve bu mektubu aldı. Mektupta Rusya'da tehlikeli bir ulusçuluğun değil Yahudilerin göç etmelerini sağlayacak bir siyonizm akımının

104) Sonraki gösteri Mme Léonard'ın bir etüdüne dayanıyor : «Sionisme herzlien et antisémitisme», Paris, Eylül 1977.

destekleneceği vaad ediliyordu. Herzl mektubu «tatin edici» bulmuştu. Plehve'ye tekrar başvurarak Yahudilerin Filistin'e girmelerini kolaylaştırması için İstanbul'da Sultan'ın nezdinde teşebbüse geçmesini istedi.

Taraflar arasında gidip gelen bu mektupların gizliliğine rağmen 1903 siyonist Kongresi tümünü açıklamıştır.

Herzl, 1895'te kitabını yayınlamadan önce onu eleştirenlerden biri vücudunu dahi ortadan kaldırmak istiyor ve yüzüne karşı şunları söylüyordu: «Yahudileri korkunç bir zarara soktunuz...» Herzl buna şöyle cevap vermekten çekinmiyordu: «Bütün Yahudi düşmanları içinde en büyük olmaya hak kazanıyorum...»

Siyonist ve antisemit projesinin çarpıklığının tamamiyle bilincinde olan Herzl, halka şunları ilan etmişti: «Yahudi düşmanları bizim en ileri dostlarımız olacaklar... Yahudi düşmanı ülkeler bizim en yakın müttefiklerimiz arasına girecekler...» Yahut daha da ileri giderek: «Bu fikir Bay Drumont'a yine kopya verecekse zararı yok...» diyordu.

Herzl aslında antisemit'ler tarafından geliştirilen bütün fikirlerden yararlanıyordu: İngiliz Roschild'i 1902 de Siyonizme girmeden önce Herzl: «Roschild evi, dünyayı tehdid eden bu ahtapot'un gerçek yüzü» adını taşıyan bir tema ile açılacak bir kampanyayı büyük Yahudi para babalarına karşı gizli bir tehdid savuruyordu. (f)

Yahut daha da ileri giderek Yahudilerin bulundukları yerlere uymadıklarını kafalara sokabilmek ve aynı zamanda Yahudilerin ulusallığı konusunda yarat-

(f) «The Complete Diaries of Théodore Herzl». Ed. Raphael Tatay. Cilt 2, shf. 592 (New York ve Londra 1960).

tiđi şüphelere karşı çıkan din adamlarına cevap verebilmek için şunları yazıyordu: «Britanya vatanperverliğinin başlıca şampiyonu, büyük Londra Hahamı M. Alder isimli bir Almandır. Prusya vatanseverliği konusunda en ilginç ders bir Macar olan Berlin'li haham Dr. Maybaum tarafından verilmiştir. Ve çok yeni bir zamanda Brüksel Hahamı bay Bloch, belçikalılarla birlikte protestolara katılmıştır. İsmnin ifade ettiği anlama bakılırsa bu zat, ne bir flaman ne de bir valondur...» (g) En ileri yahudi dűřmanları da başka türlü konuşamazlardı.

Fakat Th  odore Herzl çok iyi bilmektedir ki Yahudileri bulundukları ülkelerden kaçarak İsrail'e g   etmeye ikna etmek için Siysi Siyonizmin «yahudi dűřmanlıđı» kavramına ihtiya  ı vardır. Herzl'in bu fikrinin, Siyasi Siyonizm tarafından, bu günlere, kadar nasıl değişmez bir temel olarak korunduğunu ilerde göreceğiz... Judaizm bir din olarak değil de bir ulus olarak dűř  nmeye başlandığı noktadan itibaren artık «Siyon'a geri dönüş» gibi motifler değersiz olur. Zaten tarihsel açıdan bunun çok az rol oynadığını daha önce göstermiştik. Geriye «ulusötesi bir ulusçuluğu» tahrik etmek kalıyor... Bu davranış Yahudileri i  lerinde yaşadıkları halkın yabancısı olarak göstermek, böylece «Yahudi dűřmanlıđının» en çok ihtiya  ı olduğu gıdayı ona sunmak ve g    u hızlandırmak için işkence iddialarına kuvvet kazandırmaktır. Herzl'in «Yahudi dűřmanlıđının» kabarmasından korkmak bir yana, onu hareketlendirmek için giriştiği çabaların sırrı buradadır.

Bununla birlikte Herzl'e yönelen uyarıların da ar-

(g) 1897'de Bazel Kongresinde, Th  odore Herzl'in konuşması. «Zionist Schriften»de. Berlin 1920, shf. 154.

dı arkası kesilmemiştir. Avusturya Parlementosu başkanı Baron Johann Von Cholemski Herzl'e şunları yazıyordu: «Eğer eğiliminizin ve propagandanızın emeli yahudi düşmanlığını körüklemekse bunda başarılı olacaksınız. Tamamiyle inandım ki böyle bir propaganda'nın sonucunda Yahudi düşmanlığı çığ gibi büyüyecek ve siz ırkınızı bir katliama doğru sürükleyeceksiniz.» (h)

Herzl'in ölümünden sonra vasiyetine sadık kalanlar günlüğünün tamamını yayınlamamayı tercih ettiler.

1922 ve 1923'te, Almanya'da Herzl'in ölümünden sonra günlüğünün üç cildi yayımlandığı sırada Avusturyalı yazar ve «Oesterreichische Wochenschrift» gazetesinin yayıncısı Joseph Samuel Bloch, Herzl'i yakından tanımış bir kişi olarak, dahiyane bir tavırla şunları yazıyordu: «Rotchschild ve Baron Hirsche'e yazılan ve Yahudilerin bulundukları ülkelerde kurulu iktidarlara karşı baş kaldırdıklarını ve ihtilallere katıldıklarını öne süren iddia, Yahudi halkını yok etmek için yeterli bir sebeptir. Herzl Yahudilerin düşmanlarına, «Yahudi problemini» halletmek için en sağlam temeli göstermiştir. Onlara gelecekteki çalışmalarında, izleyecekleri yolu tarif etmiştir. Bu yüzden bu «günlük» koruncuk bir belgedir.»

Herzl 1904 temmuzunda öldü. Aynı yılın ekim ayında Yahudi «Jewish Quartlery Review» İngiliz bilgin Lucien Wolf'un antisemitizm ve siyonizm üzerine yürüttüğü derin bir anketi yayınladı. Bu raporda şu sonuca varılıyordu: «Örgütlenmiş antisemitizmin çöküşüne ait belirtiler açıkça ortaya çıkmıştır. Bu olay erimenin daha da zorlaştığını gözler önüne sermek-

(h) «Théodor Herzl Year Book». Cilt 1, shf. 216-217. Ed. Raphael Tata. New York 1958.

tedir.» Ancak rapor «aksi takdirde başaşağı gidecek olan antisemit tahrikin Siyonist propaganda yüzünden yeniden alevleneceğini» ilave ediyordu. Rapor işi şöylece sonuca bağlıyordu: «Siyonizmin karakteristik felâketi, antisemitizmin tabii ve sürekli ortağı ve en güçlü doğrulayıcısı oluşudur.»

1948 yılında İsrail Devletinin kuruluşundan itibaren Siyasi siyonizmin bu ırkçılığı, sadece dünyanın geri kalan bütün Yahudilerin zararına gelişmekle kalmayacak aynı zamanda ve özellikle bir türlü tanımak istemediği Filistin halkının yok oluşuna gayret sarfedecekti.

Siyasi Siyonizmin ortaya koyduğu yeni problem ağı bu sorunun çevresinde yer tutmaktadır: Yerli Filistinli Arab halkının oturduğu bir ülkede bir Yahudi çoğunluk yaratmak nasıl mümkün olabilecektir?

Siyasi Siyonizm bu soruna sömürgeci karakterinden dökülen tek çözüm yolunu getirmiştir: Filistinlileri kovarak, Yahudi göçünü hızlandırarak bir muhaceret sömürgeciliği gerçekleştirmek.

1) Filistinlileri kovarak topraklarına yerleşmek zor olmayan ve sistematik gelişme gösteren bir girişim olmuştur. Filistin'de toprak satın almakla görevli, Yahudi Milli Fonları direktörü Yossef Weitz 1940'ta şunları yazıyordu: «Bizim için açık olmalıdır ki bu ülkede iki halka yer yoktur. Araplar çıkıp giderlerse bu bize yeter... Hepsinin birlikte yer değiştirmesinden başka çözüm yoktur. Tek bir köy, tek bir aşiret dahi bırakmamak lâzımdır... Roosevelt ve bütün diğer dost Devletlerin şeflerine anlatmalı ki eğer bütün Arablar giderse ve hudutlar Litani boyunca biraz Kuzey'e ve Golan tepelerine doğru bir miktar Doğu'ya doğru itilecek olursa İsrail toprağı hiç de küçük sayılamaz.» (105)

105) Yossef Weitz. «Journal», Tel-Aviv 1965.

İşte, İsrail Devletinin kuruluşundan daha önce ortaya atılan program. Politik ve ekonomik alanda gerçekleşmesine gelince bu program, Kudüs İbrani Üniversitesi öğretim üyesi ve İnsan Hakları İsrail Birliği eski başkanı profesör Israel Shahak'ın kasım 1981'de ileri sürdüğü tarif'e tamamiyle uygundur. Bu tarif şöyle: «Aslında İsrail Devleti'nin temelleri Batılı-olmama hakkını tanımayan kişilerce atılmıştır. Bu kişiler adalet nedir bilmezler... Ayrıca ilave etmek gerekir ki aralarında pek çoğu Kitab-ı Mukaddes metinlerini tehlikeli bir şekilde yorumlayarak «Eskiden Ken'anlılardan almış olduğumuz toprağı yeniden ele geçiriyoruz...» derler. Profesör Israel Ishak: «Asrın başından beri mikrop saçan Batı'nın üstünlüğü iddiaları ile kaynaşmış temelden ırkçı bir davranışın ve Siyonizmin, köküne kadar ırk üstünlüğüne dayalı görüşlerinin ana kaynağı bu noktadadır» demektedir ve sözlerini şöyle bağlamaktadır: «Bu davranış 1974'ten beri daha da hız kazanmış ve bir mistik ideolojinin gelişmesi ve şimdiye kadar görülmedik biçimde artan Amerikan desteği yüzünden ulaşılmayacak boyutlara yükselmiştir». (106)

Siyonist propagandanın ağzından, İsrail Devletinin «Orta-Doğu'da yer alan tek demokrasi» olduğunu duy-mak oldukça eğlencelidir. Bu fikri ileri sürenlerin tek dayandıkları nokta, orada muhalefetin basında, hat-ta sokakta dahi istediğini rahatça söyleyebilmesidir.

Profesör İsrail Shahak, avukat Félicia Langer, Knesset üyesi Şulamit Aloni veya Uri Avneri, general Peled, profesör Leibowitz ve diğer bazıları gibi kişilerin İsrail Devletinin ırkçılığına karşı direnişte bulundukla-rı doğrudur. Ancak bu kişilerin sayıları ne yazık ki uy-

106) Prof. Israel Shahak ile görüşme. Amerikan «Voice» gazetesi. Kasım 1980.

gulanan prensipleri değiştirecek kadar fazla değildir. Gerçi saydığımız kişiler tehdidlere ve baskılara rağmen fikirlerini geręek bir cesaretle yaymaktadırlar fakat unutmamak gerekir ki bu hürriyet sadece Yahudi «kuruluşlarının» içinde tanınmuştır. «İsrail Demokrasisi» sadece «beyazların» egemen olduğu bütün sömürgeci ülkelerde olduğu gibi temelinde bir ırk ayırımına dayanır. Bu garip «İsrail demokrasisini» kendisine çok yakın «Amerikan demokrasisine» benzetmek mümkündür. Amerikalılar bir yüzyıl boyunca, utanmadan «özel kuruluş» adını koydukları bir yöntemle, Siyah ırkı esaret altında tutmuşlar ve topraklarını ellerinden almak için kılıçtan geçirdikleri Kızılderililerin artıklarını kovaladıktan sonra «Bağımsızlık bildirilerinde» insan haklarından söz açarak yeryüzünde bütün ırkların eşit olduğunu ilan etmişlerdir. İsrail bir demokrasidir fakat bu «Siyahlar» ve bu «Kızılderililer» için değil... İsrail'in kuruluş kanunları bu kişileri hiç bir utanę duygusu duymadan «Yahudi-Olmayanlar» şeklinde tarif ediyor... Yâni Müslüman veya Hıristiyan Filistinlileri...

Bu «apartheid: Irk ayırımı» politikasının kişi ve toprak hukukunda neden olduğu doğal sonuçları ele alalım:

a) Kişi'nin durumu: Bu konuda Kudüs İbrani Üniversitesi öğretim üyesi ve aynı üniversitede Mukayeseli Hukuk kürsüsü direktörü olan inanmış siyonist profesör Claude Klein'in büyük bir dikkatle yazmış olduğu bir kitap oldukça ilgi çekicidir. Başlangıçta ismi: «İsrail devletinin Yahudi karakteri» (107).

Yazılarının gizlemeye çalışmasına rağmen eserin dayandığı büyük belge ve kanıt yığını bu Devletin ırkçı karakterini bütün çıplaklığı ile ortaya sermektedir

107) Ed. Cujas. Paris 1977.

1) «Siyonist doktrin Devlet tarafından resmen ifade edilmiştir» (108). Profesör Klein özellikle üç kanunun, devlet içinde, Siyonist kuruluşlara özel bir yer tanıdığını açıklamaktadır: İlk kanun (5713-1952) «Dünya Siyonist Örgütü» ve «Yahudi Ajansı»nı ilgilendiriyor... Kitabın yazarı bu kuruluşların, İsrail'de yaşamayan Yahudilerle Devlet arasında bir bağ teşkil etmedikleri konusunda ısrar etmektedir. O'na göre bir hukuki bağ, örneğin «İsrail'de yerleşme isteği» gibi taraflar arasında herhangi bir isteğe dayanmadıkça geçerli sayılmaz. (109) Açıktır ki aslında —çok mutlu bir olay— dünyanın bütün Yahudileri şahsen İsrail Devletinin doğrulayıcısı olmadıkları gibi her ülkede faaliyet gösteren gerek «Dünya Siyonist teşkilatı» ve gerekse «Yahudi Ajansı»nın, kuruluş olarak İsrail Devletine organik yahut hukuki bağlarla bağlı olup olmadığı konusu ile de fazla ilgili görünmemektedirler.

Eğer bir Katolik Kilisesi veya bir Komünist Partisi Vatikan'la yahut Sovyet Devleti ile herhangi bir hukuki veya devletsel bağı olduğunu ilan etse, bu olay onun derhal «bir yabancı gücün illegal ajanı» olarak damgalanması için yeterli sebep olur. Böyle bir durumda teşkilâtın bağlı olduğu devletle, içinde çalıştığı devletin politikaları birbirine uysa dahi bu teşkilâtın «kendi» devleti adına para toplamasına engel olunur. Tek bir kelime ile bu kuruluşların, İsrail Devleti ile olan ilişkilerinin «Özel durumu» en azından temel bir hukuki ve politik sorun yaratmaktadır. Bu kuruluşların «yasal» olup olmadıklarının akla gelmeyişi dahi bunların özel bir «ayrıcalık» ve «öncelik» taşıdıklarını açığa çıkarmaktadır.

108) Sözü geç. eser, shf. 22.

109) a.g.e. shf. 24.

Diğer iki kanun, 23 Kasım 1953'de kabul edilerek «Keren Kayemet: Yahudi Ulusal Fonu» ve 10 Ocak 1956'da kabul edilerek «Keren Hayesod: Yenileme fonu» isimli kuruluşları meydana getiren kanunlardır. Yine Profesör Klein'in yazdığına göre: (110) «bu iki kanun» ilgili topluluklara bazı ayrıcalıklar getiren kanunlardır. Bu ayrıcalıklar konusunda fazla bilgi vermeyen prof. Klein meselâ sadece «Yahudi Ulusal Fonu» nun sahip olduğu toprakların «İsrail Toprağı» olarak ilan edilmiş olduğunu belirtmekle yetinmektedir. (111) Ayrıca profesörün verdiği sınırlı bilgiye göre bu topraklar özel bir kanunla «Dokunulmaz» olarak nitelendirilmiştir. 1960'da diğer dört kanunla birlikte kabul edilen bu kanun, ilerde yazılacak Anayasanın temel kanunları arasındadır. Bilindiği gibi kuruluşunun üzerinden 45 yıl geçtiği halde İsrail, henüz yazılı bir anayasa sahibi değildir. Karamsarlık verici bir noktadır ki, bütün bu bilgileri aktaran hukukçu bilgin, geleneksel titizliğine rağmen bu «dokunulmazlık» üzerinde hiç bir açıklamaya girişmemiştir. Tarifini dahi yapmadan sadece Yaduhi Ulusal Fonu tarafından «kurtarılmış» bir toprağın bir «Yahudi» toprağı haline geldiğini, hiç bir surette «Yahudi-olmayan» birine tekraren satılabileceğini, ne kiralanabileceğini ne de böyle bir toprağın üzerinde «Yahudi-olmayan» birinin çalışabileceğini belirtmektedir. (112)

Bu temel kanunların ırkçı karakterini yok saymak, gizlemek mümkün müdür?

Profesör Klein'in kitabını, «Siyonist eserin baş tacı

110) a.g.e. shf. 21.

111) İlk versiyon şunu söylüyordu: «Propriété inaliénable de la race juive: Yahudi ırkının bölünmez malı...»

112) Hatırlatalım ki toprakların % 75'i Devlet'e, % 14'ü ise «Yahudi Ulusal Fonu»na aittir.

olan», «geri dönüş» kanunu bölümü ile okumaya devam edelim: (113) Bu kanunun çoğunluğun reyi ile kabul edildiği, 5 temmuz 1950 toplantısının açılışından Ben Gurion şunları söylemiştir: «Yahudilerin çoğunlukta olduğu bir devlet Yahudi Devleti değildir? Bu devlet nerede olursa olsunlar bir Yahudi devletidir ve O'nu arzu eden her Yahudi'nin devletidir.» (114)

Böyle bir kanunun sonuçlarını inceleyen Klein şu soruyu sormaktadır: «Bu gün İsrail nüfusunun ezici çoğunluğunu Yahudiler teşkil etmektedir. Ancak ülkede Arab ve Dürzi olmak üzere, Yahudi-olmayan önemli bir azınlık vardır. Halkın bir kısmını ilgilendiren bir göç faaliyetini hızlandırmayı amaçlayan ve bu kişileri dinsel ve etnik bir bağ aracılığıyla tarif eden «Geri Dönüş» kanunu gibi bir kanunu «ırkçı» olarak tanımlamak mümkün müdür?» (115)

Yazar ayrıca 21 aralık 1965 tarihinde Birleşmiş Milletler Genel Assamblesi tarafından kabul edilen ve her türlü ırkçı davranışlara engel olmayı amaçlayan uluslararası Andlaşmanın bu «geri dönüş» kanunu ile nasıl bağdaşabileceğini sormaktadır. Yargılama hakkını okuyuculara terkettiğimiz bir mantıkla saygıdeğer Hukukçu ırkçılık konusunda şöyle bir sonuca varıyor: «Böyle bir önlem özel insan grubuna «karşı» uygulanmamalıdır. Yahudilerin İsrail'e yerleşmeleri için düşünülmüş olan «Geri Dönüş» kanunu hiç bir grup veya milliyete «karşı» değildir. Bu kanunun hangi ölçülerde «ırkçı» olabileceğini bilmiyorum.» (116)

Yolunu şaşırma veya aklını karıştırma tehlikesine uğrayabilecek okuyucular için hemen belirtelim ki bu

113) Klein, shf. 29.

114) a.g.e. shf. 29.

115) a.g.e. shf. 33.

116) a.g.e. shf. 35.

mantık için söylenecek en basit söz —ünlü bir tekerlemeye göre— şöyle olmalıdır: «Evet bütün vatandaşlar eşittir ama bazıları diğerlerinden daha fazla eşittir.» «Geri Dönüş Kanunu» ile yaratılan durumun en güzel tablosu bu cümle ile çizilebilir görüşündeyiz. Bu kanundan yararlanamayanlar için de bir kanun düşünülmüştür. Milliyetleri konu edinen (5712-1952) bu kanunda «İsrail Devletinin kuruluşundan önce sadece Filistinli sıfatı taşıyan ve 2. maddede yazıldığı şekilde İsrailli olmayan her vatandaş» cümlesi yer almaktadır. Bu «vatandaşlar» tabiatıyla Yahudi olmayanlardır. «Daha önce hiç bir milliyeti» olmadığı farzedilen bu insanlar kendilerini ispat etmek için belge göstermek zorunda bırakılmışlardır. Ancak birbiri arkasından gelen savaşlar ve İsrail Devletinin kurulduğu sırada yaşanan büyük terör olayları sırasında çok kişinin durumunu ve mallarının mülkiyetini ispat edecek kağıtları kaybolmuştur. Dolayısıyla Filistinliler şu veya bu toprakta şu veya bu zamandan beri yaşadıklarını ispat edemez durumda kalmışlardır. İsrail vatandaşı olmak için geriye «tabii işaretler» kalıyor... Örneğin az veya çok İbranice bilmek gibi. Bunun sonucunda İç işleri bakanlığı «luzum görürse» İsrail vatandaşlığını tanımakta, yahut reddetmektedir. Kısaca İsrail Kanunlarına göre bir Patagonya Yahudisi, ayağını Tel-Aviv hava alanına bastığı andan itibaren İsrail vatandaşı sayılmakta, Filistin'de, Filistinli bir aileden doğmuş bir Filistin'li ise «Vatandan kovulması» gereken bir insan olarak bilinmektedir. Bunun izahı da Filistinlilere «karşı» hiç bir ayırım yapılmadığı sadece Yahudilerin «yararına» bir önlem alındığıdır.

Aynı «Apartheid: ırk ayırma» konusu vatandaşlığı değil aynı zamanda ülkede kalma hakkı ve evlenmeyi de ilgilendiriyor...

Yukarı Nasıra veya Hayfa'nın kuzeydoğusunda Karmiel şehri gibi «Yahudi Ulusal Fonuna» ait topraklar üzerinde inşa edilmiş şehirlerin tamamı «Yahudi-Olmayanlara ayrılmış sektörün sınırları dışındadır» 18 şubat 1972 tarihinde yayınlanan «Ha'aretz» gazetesinde Karmiel şehri çalışanlar Konseyi Sekreteri Moshe Prishmore ile yapılmış bir röportaj yer almıştır. Prishmore şunları söylemektedir: «İstiyoruz ki burada sadece Yahudiler otursun ve çalışsın.» Kendisine yörede Arabların da çalıştığı belirtilince cevap şöyle olmuştur: «Doğrudur, fakat sadece Yahudilere ait işletmelerde ve kol işçisi olarak...» Sekreter'in yardımcısı Rahl Tiroşch ise şunları ilave etmiştir: Eğer onlara burada çalışmaları için izin verecek olursak Karmiel'i kuruluş gayesinden uzaklaştırırlar. Galile'nin yahudileştirilmesine engel olurlar.» «Yahudi-Olmayanlar» için oturma yasağı... Profesör Klein herhalde buna da, Filistinliler için bir «ırk ayrımı» değil fakat Yahudiler için bir «teşvik» tedbiri diyecektir...

Birleşmiş milletler Genel Kurulunun 2279 sayılı ve 10 kasım 1975 tarihinde oylanan karar suretinde yer alan tarihlere tamamiyle uygun biçimde, İsrail'de uygulanan bu «ırk ayrımının» sayısız örneklerini sıralamak mümkündür. Bu kararda şu cümleler yer almıştır: «Siyonizm ırkçılık ve ırk ayrımının bir başka şeklidir.»

Bütün sömürgeci hareketlerde olduğu gibi siyasi siyonizmin de temel karakteristiğini oluşturan bu köklü ırkçılığa, ayrıca sadece bu örnekte görülebileceği gibi birlikte sahte-dinsellik de eklenmektedir.

Meselâ, kişi haklarını ilgilendiren konuda, İsrail'de din adamları dinsel bir «temele» oturttukları ırkçılığı daha da ileri boyutlara doğru götürmektedirler. Evli-

lik üzerine yürütülen yasalar bunun en ileri örneğidir.

«Haham mahkemelerinin yargılama usulleri hakkında kanun» adını taşıyan (5713-1953) bir yasa'da şu cümleler yer almaktadır:

Madde 1 : «İsrail vatandaşı olsun veya olmasın İsrail'de bütün Yahudilerin evlenmeleri yahut boşanmaları özellikle haham mahkemelerinin yetkilerine bırakılmıştır.

Madde 2 : Yahudilerin evlenmeleri yahut boşanmaları İsrail'de Tevrat tarafından geliştirilmiş kanunların ışığında yapılacaktır.

Demek oluyor ki İsrail'de Yahudiler için «medeni nikah» söz konusu değildir. Hahamların olaya böylesine el koymalarının sonuçlarına ait tek bir örnek verelim : Kohen adını taşıyan bir Yahudinin boşanmış bir kadınla evlenmeye hakkı yoktur. Zira Aron'dan gelen, Moiz'in kardeşi Kohen bir Tapınakta din görevlisidir. Bu haham yasağını, tersine çevirmek için karışık bir dava ve Yüksek Mahkeme'den izin gereklidir. (117)

Bir başka örnek : Bir «Halitza» kadın, yâni çocuksuz bir dul kadın ölen kocasının kardeşi varsa onun tarafından nikahlanmadan veya «serbest» bırakılmadan önce evlenemez.

İkinci sonuç, uygulama alanında bu kanunun ifade ettiği anlam açıktır: «İsrail'de bir Yahudi ile Yahudi olmayan bir insanın evlenmesini yasal kılmak imkânsızdır...» Bütün bu bilgileri Klein veriyor... (118)

117) Klein, sözü geç. eser, shf. 124. Bu arkaik yasaklardan kurtulmayı amaçlayan ve «sivil» evlenmeyi öngören bir kanun teklifi 1972'de geri çevrilmişti.

118) Aynı, shf. 123.

Burada ırkçılık ve dincilik birbirinden ayrılamaz biçimde tek bir nokta üzerinde bir araya gelmektedir: «Yahudi»nin tarifi... Kimdir bu «Yahudi»? İsrail'de 10 ocak 1960 tarihinde düzenlenen kanun şunu ileri sürüyor: «Defterde din hanesine «Yahudi» ırk hanesine de «medenî» durumu yazılacak olan kişi şöyledir:

— Bir Yahudi anneden doğmuş olmalı ve başka bir din sahibi olmamalıdır.

— «Halaka»ya göre din değiştirmiş olmalıdır.

Böyle bir tariften sayısız zorluklar meydana geldiğini profesör Klein göstermiştir. Öncelikle şunları söylüyor: «Yahudilik din değiştirmeye uygun bir din değildir.» (119) Gerçekten günümüzde Yahudiliğe dönenlerin sayıları parmakla gösterilecek kadar azdır.

Geriye etnik kriter kalır: «Yahudi için diyor Klein, din ve milliyet birbirinin aynıdır. (120) Ancak problemin halli bu kadar kolay değildir. Yahudiye, yine bir Yahudi olan annesi ile tarif etmek yeteri kadar tatmin edici değildir. Bunu anlamak için şu kadarını belirtmek uygun olur ki, annelerin böyle bir problemi çözümlemede bazen zorluk çıkardıkları görülmektedir.» (121) Konuyu biraz daha hareketlendirelim: Daha önce belirttiğimiz gibi İsrail devletinin bu günkü kanunlarına göre Süleyman Yahudi olamaz zira annesi Hitit'tir. Kral Saül de Yahudi olamaz zira onun da annesi Ken'anlıdır. Ancak bu noktada Profesör Klein'in, çok yerinde olarak bize gösterdiği gibi Davud Peygamber de Yahudi olmama tehlikesi ile karşı karşıyadır. Zira onun büyük annesi Ruth bir Moabi'dir. Bütün bu kişiler kadınlardan geliyorsa Yahudi de-

119) Aynı, shf. 49.

120) Aynı, shf. 48.

121) Aynı, shf. 49.

gillerdir, erkeklerden türemişlerse onların da evliliği bu günkü İsrail kanunlarına uygun değildir. Ne yazık ki bütün bunlar birer şaka da değildir. Profesör Klein şu sonuca varmaktadır: «Aslında bu problemi çözümleyecek hiç bir yol yoktur. Bir gün buna benzer tarihler bazı yeni problemler doğuracak ve Yüksek Mahkeme bu konularla uzun zaman meşgul olacaktır. Fakat bu gün mes'ele hiç bir İsrailli hukukçuyu rahatsız etmişe benzemiyor...» (122) Ancak «mes'ele» gündelik hayatı rahatsız ediyor... Eğer bir İsraillinin büyük Annesinin Yahudi olmadığı anlaşılırsa idarenin bu kişiyi Yahudi-Olmayanların listesine yazmaya hakkı vardır. Bu durumda bu İsrailli, bir İsrailli kadınla evlenemeyecektir. İsrail donanmasından bir subayın Yahudi olmayan bir İskoçyalı kadınla evlenmesi sonucu ortaya çıkan «Şalit Olayı»nın devam ettiği günlerde ve dava'nın Yüksek Mahkemede konuşulduğu esnada bayan Golda Meir dahi, 1970'de bayan Şaliti ve onun durumunda bulunan bütün diğer kadınları din değiştirmeye davet etmişti.

Siyonizmin sömürgeci ve ırkçı karakteri sadece kişilerin hukuki durumlarında değil aynı zamanda toprakların zorla ele geçirilmesi arasında da ortaya çıkmaktadır.

Siyonizm uzun zamandan beri ve bu gün dahi Filistinlilerin varlığını reddettiği için topraksız halk'a halksız toprak» sloganını icat etmiştir. Yâni çöllere gelecekler ve onu yeşertecekler...

Yeryüzünde «İsrail mucizesi» diye birşey yoktur. (123)

122) Aynı, shf. 49.

123) «La population arabe en Israel» (İbranice) 1971'de «Arakhim»de, 3, shf. 10.

Siyonist İsrail Devletinin kuruluşundan önce Filistin ziraati hakkında.

Aslında şaşılacak olan şey, bir halkın ne kadar çabuk kovularak onun yerine başka bir halkın getirildiği ve toprakların ne kadar kolaylıkla el değiştirdiğidir. Bu noktada da «mucize» yoktur. Siyasî Siyonizmin sömürgeci politikasının temel bir hareketi olarak İsrail Devletinin kuruluşundan dahi önce düşünülmüş olan bir «sistematik ele geçirme planının» uygulanışı vardır.

Théodore Herzl 12 haziran 1895'te «günlüğüne» şunları yazmıştı: «...Bize gösterilmiş olan özel mülkiyete ait toprakları ele geçirebilmemiz için sâkin hareket etmek zorundayız.

Fakir halka transit ülkelerde çalışabileceklerini söyleyerek onları sınır dışına çıkarmaya çalışacağız. Bizim ülkemizde çalışmalarına engel olmalıyız.

Büyük toprak sahipleri bize yaklaşacaklardır. Ele geçirme ve fakirleri uzaklara gönderme işlemi gizlilik içinde ve hissettirmeden yürütülmelidir.»

Bu «ele geçirme» programı sistematik şekilde uygulanmıştır, ancak siyonistler toprakları ele geçirme girişimlerini, şiddetle yürütmek için kuvvete baş vurunca işin «gizli» yanı kalmamıştır.

Bu görüş açısından siyonist sömürgeciliğin iki devresini birbirinden ayırmak gerekmektedir:

Birinci devre klasik sömürgecilik karakteri taşıyan yerli el emeği kullanımının ötesinde bir görüntüsü yoktur. Bu metot Baron Edouard Rotschild'den kalmadır. Baron Cezayir'deki bağlarında fellahların ucuz el emeğini nasıl kullanıyorsa sadece, faaliyet sahasını Filistin'e doğru genişletmiş ve bu defa üzüm bağlarında Cezayirliileri değil de diğer Arapları kullanmıştı.

1905 devriminin ezilmesinin sabahında, Rusya'dan o tarihte akın eden yeni bir göçmen dalgası 1905'lere

yakın zamanlarda Filistin toprağına dolunca durum tersine dönmüştür. Yenilmiş ihtilâlin kaçakları, diğer Rus ihtilâlcileri ile birlikte Rusya'da savaşmak yerine Filistin'e geldikleri sırada bu ülkeye garip bir «siyonist sosyalizm» getirmişlerdi. Filistinli fellahları geri iterek zanaatkâr kooperatifleri ve köylü «Kibutz»ları kurdular. Amaçları Yahudi işçi ve ziraatçi sınıfına dayanan bir ekonomi meydana getirmektir. Böylece klasik tip İngiliz veya Fransız sömürgeciliğinden bir tür muhaceret ve iskân sömürgecilğine geçiliyordu. Bu sömürgecilik Siyasi Siyonizm mantığında Prof. Klein'in dediğı gibi göçmenin «hayrına» çalışıyor, toprak ve el emeğı sahibi yerlinin «zararı» kimsenin dikkatini çekmiyordu. Bu tarihten sonra gerekli olan Filistin halkını başka bir halkla değiştirmek ve dolayısıyla toprağını da onun elinden almaktır.

Unutmalayım ki Balfour bildirisi sırasında toprağın % 2,5'ine sahip olan Siyonistler «Filistin'in parçalanması» kararı sırasında % 6,5 rakkamma ulaşmışlardı. 1982 yılında ellerinde bulunan toprakların oranı ise % 93'tü.

Yahudi ajansinin ziraat ve ekonomi uzmanı Doktor. A. Rupin daha 1930'larda prensiplerini şöyle açıklıyordu: «Toprak, Filistin'de köksalmamız için en önemli elemandır. Filistinde genellikle içinde çalışmanı yaşatmayan, ekilebilir toprak bulunmadığına göre bizim için önemli olan gerek kırıacı ve gerekse mal sahibi olarak toprağı işlemekte olan köylüleri yer değiştirmeye zorlamak için toprağın üzerindeki insanlarla birlikte sahip olmaktır.»

Yerliyi yerinden söküp atabilmek için kullanılan usüller en kaba görünüş içindeki sömürgecilik metotlarıdır. Üstelik bu usüller ırkçı boyaya boyanmış, siyonizm markası yemiştir.

Büyük operasyonun hareket noktası 1901'de «Yahudi Ulusal Fon»u kuruluşudur. Bu teşkilat diğer sömürgeci kuruluşların yanında özel bir karakter taşıyordu: Fon'un aracılığı ile satın alınacak olan toprak Yahudi-olmayan bir kişiye ne kiralanabilecek ne de satılabilecekti.

İsrail yöneticilerinin ziraat politikası, Arap köylülerinin topraklarını sistematik biçimde ellerinden almak olmuştur.

Umumun yararına el koyma üzerine 1943'te yayınlanan bildiri İngiliz manda yönetiminden miras kalmıştır. Kendi içinde yasal olan bu kanun «ırk ayırmacı» bir kafa ile uygulanmaya başlayınca daha da zâlim bir görünüş kazanmıştı. Örneğin 1962'de Deir El-arad, Nabel et Be'neh gibi bölgelerde «Umumun yararına» adı ile istimlak edilen 500 hektar toprak bu gün Yahudi-olmayanların giremedikleri Karmiyel şehrinin kuruluşuna yaramıştır.

Bir başka yöntem : «ivedilik kanunlarının» kullanılışdır. 1945'te İngilizler tarafından Yahudiler ve Arablara karşı çıkarılmış olan bu kanunlar hâlâ geçerlidir. Meselâ 124 sayılı kanun askeri Valiye «güvenlik» bahanesi ile vatandaşların, yer değiştirme dahil, bütün haklarını ellerinde alma yetkisi vermektedir. Askeri valinin izni olmadan bir Arabın kendi toprağına gitmesini engellemek için, ordunun «Devlet güvenliği adına» bir bölgeyi yasak ilan etmesi yeterlidir. Eğer bu izin talebi reddedilecek olursa, toprak sahipsiz sayılacak ve ziraat bakanlığı bu toprağı bir süre sonra «ekilmeyen topraklarda ziraati gerçekleştirmek amacıyla» el koyabilecektir.

İngilizler 1945'te Yahudi terörizmi ile savaşmak için bu vahşi sömürge kanununu çıkardıklarında, hukukçu Bernard (Dov) Joseph bu «Kaşe mektubu» sis-

temini protesto ederek şöyle haykırmıştı: «Hepimiz resmi teröre teslim mi olacağız? Hiç bir vatandaş sorguya çekilmeksizin ömür boyu hapis yatma tehlikesinden uzak değildir. Yönetimin herhangi birini, herhangi bir zamanda sürgün etme gücü sınırların ötesine aşmıştır. Vatandaşın en küçük bir kabahat işlemesine dahi lüzum yoktur. Bir büroda alınmış bir karar herşey için yeterlidir...» Ancak az sonra İsrail'in Adalet Bakanlığı koltuğuna oturan aynı Bernard (Dov) Joseph aynı kanunları Arablara karşı kullanmıştır. Zira bu terör kanununu devamlı olarak ayakta tutabilmek için İsrail'de 1948'den beri «sıkı yönetim» hiç bir zaman yürürlükten kaldırılmamıştır.

Simon Peres 25 ocak 1972 tarihli «Davar» gazetesinde şunları yazıyordu: «Askeri yönetim temelini teşkil eden 125 sayılı kanunun kullanılışı Yahudileri bu topraklara yerleştirmek ve göçe zorlamak için girişilen savaşın bir devamıdır.»

1948'de çıkarılacak 1949'da geliştirilen «çorak toprakları ekim kanunu,» aynı amacı hedef tutmakla fakat daha kestirme bir yol kullanmaktadır. Bu kanunla «Genel Fayda» yahut «Askeri güvenlik» gibi herhangi bir bahaneye ihtiyacı olmayan Ziraat bakanlığı, terkedilmiş bütün topraklara el koyabilme yetkisini kazanmaktadır. Zira, 1948'de Deir Yassin, 29 ekim 1956'da Kafr Kasse'm ve Moşe Dayan tarafından kurularak uzun süre Ariel Şaron tarafından yönetilen «Ünite 101» katliamlarının yarattığı terör, Arab halkm yığınlar halinde kaçışması ile sonuçlanmış ve bu şekilde «kurtarılan» geniş topraklar Arap sahiplerinden yahut işçilerden temizlenerek Yahudilere verilmişti.

Fellahların yerlerini bırakarak çekilmeleri ile ilgili mekanizma; 30 haziran 1948 tarihli bir emirname, «Kaybolanların» taşınmaz malları ilgilendiren 15 ka-

sım 1948 tarihli bir kararname, yine «kaybolanların» toprakları ile ilgili 14 mart 1950 tarihli bir kanun ve «toprakların ele geçirilmesi» başlığını taşıyan 13 mart 1953 tarihli bir kanunla güvence altına alınmıştır. Arabları kaçırmaya zorlayarak yerlerine Yahudileri yerleştirmeyi amaçlayan toprak çalma olayının hukuku bütün bu kanunlara dayanmaktadır. Nathan Weinstock «İsrail'e karşı Siyonizm» (124) adını taşıyan kitabında bu konuya geniş yer vermiştir.

Filistinde ziraatle uğraşan bir halkın varlığını, ondan kalan bütün anılarla birlikte silip süpürerek «çöl ülke» efsanesini haklı çıkarmaya çalışan hareket, Arab köylülerini bütünü ile haritadan silmiş, evlerini, damlarını hatta mezarlıklarını dahi yok etmiştir. Profesör İsrail Şalak 1975 yılında hazırladığı bir listede buldozerlerle yıkılarak yok edilen 385 Arab köyünün isimlerini bölge bölge saymaktadır. 1948'de aynı yörede 475 Arab köyünün yer aldığı verilen bilgiler arasındadır.

Yahudi göçmen dalgaları 1979'dan beri Ürdün topraklarına yerleşmektedir. Bu gruplar geleneksel sömürgeciliğin yöntemlerine uygun biçimde daima silahlıdır.

Genel sonuç şudur: Birbuçuk milyon Filistinliyi kovduktan sonra «Yahudi Ulusal Fon»u yetkililerin söylediklerine göre Filistin'de «Yahudi Toprağı» 1947'de % 6,5 iken bu gün % 93 olmuştur. Bu alanın % 75'i Devlete, % 14'ü Ulusal Fon'a aittir.

Özel kişi hukuku ve toprak konusunda Siyasi Siyonizmin uyguladığı sömürgeci ve ırkçı politikanın günümüzde ulaştığı son nokta budur. Menahem Be-

124) Nathan Weinstock : «Le sionisme contre Israel» Ed. Maspéro. Paris 1969, shf. 373 ve dev.

gin'in sözünü ettiği «Otonomi» kavramının, İsrail yöneticilerinin beyinlerinde ne anlam ifade ettiğini anlamak zor değildir.

Önemli olan; her ne hupasına olursa olsun siyonist sömürgeciliği yeni katkılarda bulunarak durmaksızın «toprak genişletme» siyasetine devam etmektedir.

Başlangıçta İsrail yöneticilerinin kiminle konuşacakları belli değildir. Filistin Kurtuluş Örgütü mü? Hiç bir şekilde onunla yüz yüze gelmeye yanaşmıyorlar... Halkın seçilmiş kişileri mi? Hepsini yok ettiler...

Bu otonomi karikatürü için öngörülen önlemler şunlar :

3 Mayıs 1979: Begin onbir bakan komitesine «otonom yönetim» projesini sunuyor... 17 Mayısta komite projeyi kabul ediyor ve 21 Mayısta hükümet tasdik ediyor...

Hükümet tarafından kabul edilmiş olan proje, siyonist kafanın katkıcı ve genişlemeci politikasını şekillendiren prensiplerin sıraya konuşandan ibarettir. Otonom yönetim için düşünülen geçiş dönemi beş yıldır. Beş yılın bitiminde İsrail verdiği sözü yeniden gözden geçirecek ve Ürdün sınırı ve Gazze kuşağında bir «otonom idare» kurulup kurulmaması gerektiğine karar verilecektir. Bu prensip bütün diğer prensiplere ışık tutmaktadır: «Yahudi göçmen grupları ve Yahudi yerleşikler İsrail kanunlarına ve İsrail yönetimine bağlı olacaklardır». «Otonom idarenin yetkisine bırakılmış olan alanda yerleştirme politikasını izleme «hakkı» korunacak; işlenmemiş ve çorak topraklar işgalcilerin idaresinde kalacaktır.» (125) Siyonist Dev-

125) Begin'in Ürdün topraklarını ilgilendiren teklifleri şöyle : Elde edilen ekilmemiş yerler gereğince güvenlik yahut göçmen Yahudilerin yerleştirilmesi amacıyla kullanılacaktır. Özel

let su kaynaklarının kullanılışı için gerekli «planlamayı yapacak ve otonom idarenin yönetim konseyine tavsiyelerde bulunacaktır.» İsrail Ordusu «otonom idareye bırakılmış olan yerlerde önemli stratejik noktaları elinde bulunduracaktır.» İsrail'in güvenlik kuvvetleri işgal altındaki toprakta «iç güvenlikten sorumlu olmaya devam edecektir.» Yönetim konseyine gelince hükümetin öne sürdüğü projeye göre «Askeri hükümet yetkilerini otonom yönetime bırakacaktır. Yönetim kuruluna seçilecek üye sayısı ve seçim yapılacak yönetim bölgeleri üzerinde müzakereler yürütülecektir.» Daha sonra projede yer alan bir «ek» de Siyonist yöneticilerin Ürdün sınırı ve Gazze şeridinde bir Filistin devletinin kurulmasına asla rıza göstermeyecekleri bildirilmektedir. (126)

Hükümet «Jude, Samari ve Gazze Arab halkına tam bir idari otonomi verme ve bu bölgede Yahudi göçmen gruplarının varlığı ile ilgili prensipler projesi» adını taşıyan bu proje'nin, otonomi müzakerelerini yürüten İsrail delegasyonuna hareket noktası sağlaması için oy birliği ile karar vermişti. Ancak bu karar, bazı sebeplerden dolayı, görüşmeler sırasında şimdilik Mısır Hükümetine bildirilmeyecekti. (127)

mülkiyet olarak kayıtlara geçmemiş fakat özel kişiler tarafından az veya çok ekilen topraklar ise gerektiğinde sadece güvenlik amacıyla kullanılacaktır. Aynı şekilde özel mülkiyet olarak kaydedilmiş fakat ekilmemiş olan topraklar da gerektiğinde güvenlik amacı ile kullanılacaktır. Bu durumda bu topraklara geçici olarak el konacak fakat mülkiyet hakkına dokunulmayacaktır. İki işlem arasındaki fark birinci işlemde mal sahiplerinin haklarının korunmuş olmasıdır. Özel mülkiyete ait olup iyi işlenmiş topraklar ise sadece güvenlik gereği ve yol geçirme sırasında kullanılacaktır. («Jerusalem Post», 18 Mayıs 1979, shf. 1).

126) Ha'aretz, 22 Mayıs 1979, shf. 1.

127) Ma'ariv, 22 Mayıs 1979, shf. 4.

Sözkonusu «Prensipier projesi...»nin uygulanması konusunda Ben Elissar komitesinin ileri sürdüğü tavsiyeler İsrail'de yayınlanan günlük «Ha'retz» gazetesi tarafından açığa vurulmuştu. Anlaşıldığına göre bu proje 9 şubatta alınan kararların tamamlayıcısı niteliği taşıyor ve otonom idareye yeni kısıtlamalar getiriyordu.

Bu kısıtlamalar yönetim kurulunun seçilmesi sırasında uyulması gereken kurallar seviyesinde başlamaktaaydı. İşgale karşı çıktığı gerekçesi ile suçlanan hiç kimse bu seçime giremeyecekti. Adayların isimleri tek bir kağıdın üzerinde yer alacak ve hangi gruba bağlı oldukları belirtilmeyecekti.

Ekonomik alanda: «Otonom idare para çıkarmaya yetkili değildi. Bir merkez bankası kuramayacak ve dolaylı vergiler koyamayacaktı. Ne ihracat ve ithalatı ne de para dolaşımını kontrol altında bulunduramayacaktı.»

İç güvenlik konusunda. «...Siyasi mahkûmlar İsrail kanunlarının egemen olduğu tutukevlerinde bulunacaklar, İsrail hükûmeti her türlü af istegine karşı veto hakkını elinde tutacaktı...»

Toprak çalma olayı yoğunlaştırılacaktı. «727.000 duonom» (128) manevra sahası ve askeri alan olarak «kapalı» tutulacaktı. Ürdün kıyısı ve Gazza şeridi arasında yapılması düşünülen «ondan fazla» otoyol bu alana dahil değildi. Ayrıca büyük şehirleri dolaşacak yollar da toprağın büyük bir kısmını işgal edecekti. «Ülkede ulaşım ağı İsrail ulaştırma bakanlığının kontrolünde olacaktı.» Bütün bunlardan ayrı «Gazze şeridine» su, işgalciler tarafından verilecek ve işgalci Ür-

128) Bir «Duonom» 1000 metrekareye eşittir.

dün kıyısında su kaynaklarını kullanma planlarını kendisi düzenleyecekti.»

Ben Elissar komitesinin göze çarpan diğer önerileri arasında şu cümle özellikle ilginçti: «İsrail göçmenleri kendi aralarında bir polis teşkilatı kurabilirler ve dolaştıkları her yerde silah taşıyabilirler...» (129)

Bu operasyonun bilançosu, Güney Afrika'da yaşayan, Avrupa kökenli «Beyaz Irk Afrikalılarının» gazetesi olan «Transvaler» de mükemmel bir şekilde özetlemiştir. Irk ayrımı konusunda uzman olan bu gazetenin yorumu şöyle: «Yahudi, olmayan bir toplumun içinde yaşayabilmek için İsrail halkının gösterdiği gayretle; oldukları halde kalmak isteyen Beyaz ırk Afrikalılarının durumları arasında ne fark var?» (130).

İsrailliler, diğer halklara neden karışmak istemediklerini Kitab-ı mukaddes'e dayanarak izah etmektedirler. Afrikalılar da öyle yapıyorlar... Güney Afrika Başbakanı Vervoerd şunları belirtiyor: «Yahudiler İsrail toprağını yörede bin yıldan beri yaşayan Arapların ellerinden aldılar. Onları haklı görüyorum. Fakat İsrail aynı bizim gibi «bir ırk ayrımı» ülkesidir. (131)

Siyasi siyonizmin Arabları hangi usullerle kovduğunu gördükten sonra şimdi de Yahudileri İsrail'e getirebilmek için hangi metotları denediğini inceleyelim. Bu olaya «deneme» diyoruz zira sonuç hiç de başarılı olmamıştır. Bu gün dünya Yahudilerinin sadece % 18'i İsrail'de yaşamaya razı olmuştur. Zira İsrailli

129) Ha'aretz, 21 Mayıs 1979, shf. 1.

130) Henry Katzew, «South Africa : a country Without friends». R. Stevens tarafından sözü edilen (Zionism south Africa and Apartheid).

131) Rand Daily Mail, 23 Kasım 1961.

yöneticiler, bölge halklarını barışçı bir ortamda bir araya getireceklerine, Siyonist doktrinleri yüzünden ülkeyi ateş çemberiyle sarmışlardır. Bu gün dünya Yahudilerinin en az güvence altında yaşadıkları memleket İsrail'dir. Bu yüzden İsrail'in politikası sadece Güney Afrika tarafından uygun görülen, sömürgecilik döneminin mirası ve en kaba sömürgecilik yöntemlerini kullanmaya devam eden bir politikadır.

Siyasi siyonizm tarafından her tarafa yayılan efsanenin tersine «dini şartlandırma» da fazlası ile geçerli değildir. Yahudilerin İsrail'e geri dönmelerini sağlama açısından din hatta «ulusallık» propagandasının da altında etki uyandırmıştır. Bu noktada «İlgisizlik» değil tam tersine dinsel inançlar etkindir. Yahudiliğin en yüksek prensipleri söz konusudur. Hiç kuşku yoktur ki gerek «kitab-ı Mukaddes'te» ve gerekse Hahamlık geleneğinde peygamberlerin cevherine dayalı büyük bir evrensellik rüzgarı esmektedir. Ne var ki aynı kaynaklarda, özellikle İşaya peygamberin ikinci kitabında dar bir milliyetçilik göze çarpmakta, Yuşa'nın kitabı toplu öldürmeleri ve din adına girişilecek cinayetleri kutlamakta ve Edras ve Nehemi'nin metinleri ise açık bir ırk ayırımı ve şöven bir tekyönlülüğün hizmetinde bir din anlayışı getirmektedir. Siyasi Siyonizm, Yahudiliğin büyük maneviyyatını gölgeleyen bir ulusçuluk akımını destekler biçimde, Kitabın tek yönlü ve «seçimci» okunuşuna sırtını dayanmıştır...

Siyasi siyonizmin babası olan Théodore Herzl'in kendisi dinsizdi. Tanrı'ya inanmazdı... Dini kitaplara sadece kendi güç politikasını destekledikleri ölçüde yakınlık gösteriyordu. Hahamların büyük çoğunluğu Siyasi Siyonizmi daha başlangıçta protesto etti. 3-6 kasım 1869'da toplanan Philadelphia Konferansı; Si-

yası siyonizmin en hızlı tezlerini, daha Theodoro Herzl tarafından açıklanmadan önce, bir bir ele alarak mahkûm etti. Haham Konferansı, Yahudiliğin evrensel prensipleri ile siyasi milliyetçiliğin dar görüşleri arasındaki temel ayrıcalığın altını çizen bir karar sureti kabul etmişti. (132)

Bu olan hiç bir zaman «Kudüs»ün, ruhlarındaki anlamının değişmiş olduğu şeklinde yorumlanmamalıdır. İşıya'nın «Gelecek yıl Kudüs...» cümlesi ve Teverat'taki 136. mezmurda yer alan: «Eğer seni unutursam Kudüs» sözcükleri Yahudi imanını temel direği olmaya devam ediyor... Ancak Hahamlar bu imanı, bir politikanın emrine vermeye razı değillerdir. Erensellikten, ulusçuluğa geçmek istemiyorlar... Kudüs'te Eremya ve İşıya peygamberler gibi Peygamberlik cehherinin orta yerinde oturmak ve yine onlar gibi gerçek «geri dönüş»ü bütün insanlara ilan etmek için Hristiyanlığın doğmasını beklememek istiyorlar. O geri dönüş çağrısı ki, dünya üzerinde tek bir kavmin için değil bütün insanlık için yapılmıştır. Bütün insanlar sonsuz'a doğru, Tanrı'nın saltanatına doğru çağrılmışlardır. İşıa'yanın büyük mesajında iş böylece ortaya çıkmaktadır.

Kudüs, üç büyük din'in en değerli saatlerinin bir araya geldiği bir şehirdir: Yahudilik, Hristiyanlık ve İslamiyetin ortaklaşa inandıkları, akıl ve maneviyanın da ötesine geçerek her ikisini bir amaçta birleştiren, inanç kurucusu İbrahim'in kurbanı... İsa Peygamberin ölümü ve tekrar vücut sahibi oluşu... Ve nihayet Peygamber Hz. Muhammed'in Miraç'a çıktığı yer ki, O noktayı Kur'an gibi Kitab-ı mukaddes de İbrahim'in, kesmek için kurbanını yatırdığı yer olarak

belirtiyor... Dolayısıyla bu inanç da Müslümanların olduğu kadar hem Yahudilerin ve hem de Hristiyanların ortak inancıdır. İbrahim'in geleceğine bağlı Müslümanlar Mekke'ye dönmeden önce, ibadet için yüzlerini Kudüs istikametine çeviriyorlardı.

Kudüs böylece, Yahudiler için olduğu kadar Hristiyanlar ve Müslümanlar için de herkesin ibadet ederken yüzünü çevireceği, imanın «Yüksek bir Makamı»dır. Bu şehir her üç semavi din için, hatta insanlığın tek bir inanç etrafında bütünleşmesinin sembolüdür. Bu inanç, İbrahim'in oğlu İsmail'i kurban etmek isteyişinde, en yüksek noktasına erismektedir. Kudüs bu yüzden onbir yüzyıl boyunca bu imanın koruyucusu ve merkezi olmuş, bütün dini hatıralara karşı saygı besleyen Müslümanlar şehrin kapılarını bütün dinlerin hacıları için daima açık tutmuşlardı. Kudüs'ü haçlılardan kurtardıktan sonra Sultan Selahaddin'in aldığı ilk tedbir onu yahudilere ve bütün Hristiyanlara açmak olmuştu. Halbuki şehrin önceki sahipleri olan Haçlılar, Yahudileri, ortodoks Hristiyanları ve Müslümanları öldürmüş veya kovmuşlardı.

Haçlılar bir «Hristiyan Siyonizmi» idi. Şimdiki siyasi siyonizmin «Yahudi Haçlı seferi» olduğu gibi... Her iki şekilde de maneviyat ve inancın saptırılması olayı vardır. (133)

Çok ilginçtir ki İsrail Devletinin okullarında ve Siyasi Siyonizmin programında çoğu zaman söz konusu edilen Kitab-ı Mukaddes metinleri, daima Ken'an ilinin Yuşa tараğыndan ele geçirilişi ve Davud Peygamberin krallığı ile ilgili bölümlerdir. Yani İbrahim'in kurbanı ve peygamberlerin çağrıları değil Fİlistin tarihinin askeri ve politik yönü...

133) Bu konuda haham Emmanuel Levyne'nin «Judaisme contre sionisme». (Ed. Cujas- Paris 1969) isimli kitabına bkz.

Bütün insanlığın maneviyat merkezi olan Kudüs aslında askerlik ve işgal alanı değil bir hac toprağıdır.

İranlı Cyrus, milattan 583 yıl önce son Babil kralı Nabonid'i yenerek vaktiyle Filistinden Babil'e sürgün edilen Yahudilerin ülkelerine dönmelerine izin verince, aralarından pek çoğu Mezopotamya'da kalmayı uygun görmüştü. Burada toprağı aşkla işliyorlar ve Eremya peygamberin bölümünde yazıldığı gibi (29,5-7) halkın bir kısmına kendi din ve imanlarını aşılayarak adeta devlet içinde devlet gibi hareket ediyorlardı. Resh Galuta: Sürgündeki şef» adını taşıyan başkaları ile özel bir yaşama biçimleri ve kendi kanunları vardı. Musa öğretisinin yorumu olan «Talmud» bu manevi ışık merkezinde meydana getirilmiş ve yüzyıllar boyunca dünyanın bütün Yahudi topluluklarında birinci derecede rol oynamıştı.

Hiç bir işkencenin söz konusu olmadığı dünyada diğer Yahudi merkezleri de vardır. Mısır kralı Ptolémée, İsa Peygamberin doğumundan 320 yıl önce Juda'yı ele geçirince Mısır'a dönüşü sırasında geniş bir Filistinli Yahudi topluluğunu arkasından sürüklemişti. Böylece yola çıkanlar iki veya üç asır önce Asurlulardan kaçarak Nil sahillerine ulaşan eski ırkdaşlarına kavuşuyorlardı.

Bu kişiler m.ö. 250'den önce Filistin'e dönmediler. İskenderiye Yahudi topluluğu dünyanın en kalabalık topluluklarından biriydi. Bu Yahudiler, kuvvetle Elenleşmiş İskenderiyenin Yunan kültürü içinde, kendi inançlarını kuvvetle sürdürebilmişlerdi.

Kutsal kitapları olan Tevrat Yunancaya çevrildi. Ve iki kültür arasındaki bu diyalog'dan Yahudi Pilon'un büyük sentez san'atı doğdu.

Hiristiyanlığın doğuşuna kadar Yahudiler bütün

dünyada büyük bir din gayreti yaydılar. Hindistan'dan Çin'e, Yemen'den Kırım'a, Roma'dan Gaule'e bütün ırkların halkları Yahova'yı kendi ortak tanrıları olarak tanımak fırsatı buldular. (134)

Hristiyanlık, geliştikten sonra ve özellikle Roma İmparatorluğunun onu resmi din olarak kabul edişinden itibaren Yahudilere karşı düşmanca bir tutum benimsenmiş ve onları her yerde işkenceye lâyık varlıklar olarak görmeye başlamıştı. Yüzyıllar boyunca aptal ve cani bir suçlama ile Yahudileri, İsa peygamberin ölümünden sorumlu tutarak «Tanrı öldürücü» sıfatıyla damgalayan Hristiyanlık, bu yolda özel bir «Yahudi ırk aleytarlığı» düzeni oluşturmuştu. Sanki bazı büyük dinsellerin işledikleri bir cinayeti, bütün dinî topluluğa ve onların nesline ve onların dinine girenlere suç yüklemiş gibi... Yahudi din gayreti bunun sonucunda söndü.

Judaizmin manevi ışıltısı hiç bir zaman Filistin'e dönme olayı ile bağlantılı olmamıştır.

1492'de «Çok Katolik Krallar» asırlarca bir arada yaşayan İspanya Müslüman ve Yahudilerinin altın çağını kapatarak Yahudileri yığınlar halinde göçe yahut din değiştirmeye zorlayarak onları işkenceye tabi tutup dünyalarını kararttığında bunların çoğu Fransa'ya, İtalya'ya, Mısır'a, Balkanlara ve Türkiye'ye kaçtı. Çok ufak bir sayı, birkaç yüz Yahudi ancak Kudüs'e, Hebron'a, Safed'e ve Taberiyye'ye gitti. Bu-

134) Yahudi Pilon şunları yazıyordu : «Bizim geleneklerimiz Barbarların ve Elenlerin üzerinde saltanat sürerek onların dünyalarını değiştiriyor, kıtalar ve adaları sarıyor, doğu ve batıya yayılıyor, Avrupa ve Asya'yı aşarak baştan sona bütün dünyaya egemen oluyor.» (Bernard Lazare tarafından «L'antisemitisme» kitabında sözü edilen, ikinci basım. (Edition de Difference» Paris, 1982, shf. 27).

radaki küçük topluluk Barselon'dan gelen hahar Moşe Ben Nahman tarafından yönetiliyordu. Neville Mandel'in, (135) verdiği bilgiye göre 1835'te Filistin Yahudi topluluğu on bin kişiden fazla değildi.

Sadece, Théodore Herzl tarafından Siyasi Siyonizmin kuruluşundan sonra göçler hızlanmıştır. Bunun nedeni dinsel değil siyasaldır. Rusya, Romanya, Polonya, daha sonra Almanya başta olmak üzere Avrupa'da Yahudilerin uğradıkları baskılar ve siyasi siyonizmin bir seri efsane üzerine kurulmuş olan doktrini bu göçün tek sebebidir. Bu doktrine göre Yahudiler bulundukları yerde eritilemezler. Bu açıdan doktrin «Yahudi ırk-aleyhtarlığı» prensipleri ile birlikte hareket etmektedir. Fransız devriminden sonra bütün Batı Avrupa'da ve Amerika'da gelişen antisemitizm de bunu söylüyordu... Yahudiler böylece baskıcıya, işkenceciye karşı diğer uluslarla birlikte, bulundukları yerde, savaşacaklarına, yön değiştirmişlerdir. İmanlarını, kültürlerini ve getirdikleri uluslararası Peygamber mesajını korumak için bir Yahudi Devleti kurmaya kalkışmışlardır. Herzl'in «Judenstaat»ı... Bu fikir XIX. yüzyılda özellikle Almanya'da gelişen Avrupa milliyetçiliği fikridir. Bir ulusun kendine ait bir toprak arayışıdır. Bu toprak büyük sömürgeci güçlerin yardımıyla ve onların metotlarıyla bulunacaktır. Herşey yapılacak, sonuçta Herzl ve Ben Gurion'un dedikleri gibi dünyanın bütün Yahudileri Filistin'de toplanacaktır.

Büyük Yahudi geleneginin evrensel din mesajı böylece bütün dinamizmi ile, yerine tekyönlü ve şöven bir milliyetçiliğe bırakmıştır.

135) Ilan Halévy tarafından «Question Juive» isimli kitapta sözü edilen, Ed. de Minuit, Paris 1981, shf. 17.

Judaizmin bu tarihi sapıklığı ve yön değişimi daha başlangıçta yüksek Yahudi ruhanileri tarafından reddedilmişti. Théodore Harzl, «Yahudi Devleti» isimli kitabının yayınlanmasından önce, 1885'ten sonra, Avrupa'da Siyasi Siyonizmin propagandasına girdiği sırada B. Amerika'da toplanan Pittsburg konferansında «Reforme edilmiş Judaizmin sekiz prensibi» isimli bir bildiri kabul edilmişti. Buna göre Amerkan Hahamlığının büyük çoğunluğu dünyaya şunları ilân ediyordu: «Biz kendimizi bir millet olarak değil bir din topluluğu olarak kabul ediyoruz... Dolayısıyla ne Kudüs'e geri dönmeyi, ne Aaron'un çocuklarının kurban dinini yeniden düzenlemesini ne de bir Yahudi Devletinin kuruluşunu desteklemiyoruz...»

Siyasi Siyonizme karşı yönetilen bu direniş sadece hahamlardan değil fakat dünyada saygın ve tanınmış pek çok Yahudiden de geliyordu... Einstein, filozof Martin Buber, Kudüs İbrani Üniversitesi birinci başkanı profesör Judah Magnes gibi...

Siyasi Siyonizm'de dinin siyasi amaçlarla kullanılması ve Yahudiliğe ihanet edilişini gören dine dayalı protestoların yanında yer alan bu ikinci şekil direniş, iki nokta üzerinde duruyordu :

1) Filistin'de bir Yahudi devletinin kuruluşu, yüzyıllardan beri bu toprağın üzerinde yaşayan ve çalışan halkla bu devlet arasında tabii bir sürtüşmeye yol açacaktı. Judah Magnes peygamberlere özge büyük bir sezgi ile 1924 aralığında şunları açıklamıştı: «Beni en çok korkutan şey her iki ırk arasındaki ayrıcalığı savaştan başka birşeyle çözümleyebileceği yolunda hiç bir yapıcı önerinin bulunmayışıdır... Yahudilerin dünyadan adalet istemeye hakları vardır... Ancak ben kendi hesabıma Arablara karşı bir adaletsizlik yaparak Yahudilere adalet sağlayamam... On-

ları arzularının aksine Yahudi kanunlarına boyun eğmeye zorlayamam. Eğer bir Yahudi devletine taraftar olmuyorsam bunun sebebini açık söylüyorum: Arab dünyası ile savaş istemiyorum.» (136)

Bununla birlikte ilk saatlerin siyonistlerinden olan Judah Magnes daha sonra şunları ilave ediyor: «Buradaki Yahudiler, bir siyasi birlik kurmak için gayret sarfederken acaba son Asmoli'ler gibi kaba kuvvete ve askeri güce bağlı kalmayacaklar mı? Öyle anlaşıyor ki herşeyi düşündük fakat Arab'lar aklımıza gelmedi.» (137)

2) Siyasi Siyonizm bir «çifte bağımlılık» veya «çifte vatandaşlık» şüphesi yaratarak dünyanın bütün Yahudilerini bulundukları yerde tehlikeye atmıştır. 31 ağustos 1943'de, 92 haham'ın bir araya gelmesiyle kurulan «Amerikan Judaizm Konseyi», 1942'de Atlantic City'de, bir Yahudi devletinin kuruluşunu protesto etmek amacı ile toplandığında şu bildiriği yayınlamıştı.: «Bir Yahudi bayrağı, bir Yahudi ordusu, Filistin'de bir devlet ve Amerika'da çifte vatandaşlık için Amerikan Yahudilerinin şartlanması «Dur» demenin zamanı gelmiştir. Bunlar hiç kabul edemeyeceğimiz şeylerdir.

«Yahudi kaderinin tarihinde yer alan evrensel anlayış içinde dünyanın bütün Yahudilerinin durumları ve emniyeti ile ilgilimiz. Aktüel siyonizmin programı belirleyen siyasi yönlendirme ile bağlı kalamayız. Bunu arzu etmiyoruz. Öyle zannediyoruz ki Yahudi milliyetçiliği ırkdaşlarımızı bulundukları yerde

136) Norman Bentwich «For Sion'sake» (Judah Magnes'in biyografisi «Philadelphia Jewish publication society of America»). 1954, shf. 188.

137) Aynı, shf. 131.

tedirgin edecektir. İçinde yaşadıkları toplumlara ters düşecekler, nerede olurlarsa olsunlar bir dinî topluluk halinde yaşamalarını emreden tarihi görevlerini yerine getiremeyeceklerdir.» (138)

«Amerikan Judaizm Konseyi» daha sonra «Yer değiştiren insanlar» problemine uygun bir çözüm teklif etmektedir: «Mihver devletler tarafından yerinden edilmiş bütün ulusların vakit geçirmeden ana vatanlarına iade edilmesini Birleşmiş Milletler teşkilatından talep ediyoruz... İnançları, politik ideolojileri ve ulusal kökenleri ne olursa olsun bütün siyasi mülteciler sığınacak bir yer bulmalıdır... Yahudi kardeşlerimize gelince, onlar için sadece şunu istiyoruz: Her ulusun vatandaşları ile eşit hak ve görevler... Filistin'de yahut bir başka yerde bir Yahudi Devleti kurulmasına karşıyız. Bu, Yahudi problemine pratik bir çözüm getirmeyecek iflas etmiş bir felsefedir.

Filistin, diğer iki büyük dinin olduğu gibi İsrail'in de dinsel mirası arasındadır. Biz Filistin'de Yahudi, Müslüman ve Hristiyanların eşit şekilde temsil edileceklerini demokratik ve otonom bir hükümet kuru lacağını ümid ediyoruz...

Dünyanın bütün Yahudilerine sesleniyoruz, dinimizin en yüksek geleneklerine sahip çıkmak için, Yahudilerin hayat ve kaderleri konusunda bizim düşüncüklerimizi destekleyiniz... Öyle sanıyoruz ki bu gerçekler, hür insanlar tarafından ileri sürülen bir ümit, geleceğini bütün programına temel teşkil edebilecektir.» (139)

138) Samuel Halperine «The political World of American sionism». (Detroit: Wayne State University Press 1961, shf. 84 ve 85).

139) Aynı.

Bu bildirinin yayınlandığı tarihte, 1943 yılının «American Jewish Yearbook»-una göre Siyonist hareketin içinde 59.000 üye bulunuyordu. Bu sayı Birleşik Amerika'da yaşayan Yahudi topluluğunun % 1'inden düşüktü.

Dikkat çekici bir noktadır ki Siyasi siyonizmin propagandasına rağmen Filistin'e göç faaliyeti çok zayıf kalmıştır: XIX. yüzyıl sonunda Filistin'de 50.000'den az Yahudi vardı 1917 Balfour bildirisinden iki yıl sonra sayı halâ 65.000'in üzerine çıkmamıştı. Bu rakam Filistin halkının % 7'sini teşkil ediyordu.

1920 ile 1932 arasında geçen on iki yıl içinde, sadece 118.378 Yahudi gönüllü olarak Filistin'e girmiştir. Yani dünya Yahudi toplumunun binde bir'i.

Hitler'in korkunç kan deryasına rağmen İsrail'de yaşamayı tercih eden Yahudilerin sayıları fazla artmamıştır. Ben Gurion 31 ağustos 1949 günü bir grup Amerikalı'yı İsrail'e kabul ederken bu başarısızlığı şu sözlerle açığa vurmuştu: «Yahudi Devleti rüyamızı gerçekleştirmiş olmamıza rağmen daha başlangıçta-yız. Bu gün İsrail'de sadece 900.000 Yahudi var. Yahudi halkının büyük çoğunluğu henüz dışardadır. Dünyanın bütün Yahudilerini İsrail'e getirmek lazım».

Ben Gurion aralık 1951'de diğer siyonist yöneticileri suçlayarak başkaları için iyi örnek olmadıklarını yüzlerine haykırıyordu. (140)

İsrail yöneticileri ve yabancı devletlerde bulunan ajanları, hedeflerine ulaşmak amacıyla ihtiyaçları olan antisemitizm tehdidini canlı tutabilmek için ümitsiz bir gayret sarfediyorlardı. Doktor İsrail Goldstein bu konuda şunları yazıyor: «Daha ne bekliyor Amerikan

140) New York Times, 13 Aralık 1951.

Yahudileri? Onları zorla kapıdışı edecek bir Hitler mi...? Diğer ülkelerin Yahudilerini göç etmeye zorlayan trajedilerin kendi başlarına gelmeyeceğini mi zannediyorlar?» (141)

Bu olaydan çeyrek asır sonra İsrail Devletinin diğer katıksız ajanları aynı gülünç duruma düşmekten kendilerini alamamışlardır. İsrail ordusunun gözetiminde Sabra ve şetilla kampı katliamından sonra da, 11 Haziran 1982 tarihli İsviçre «Revue Juive» dergisi Kudüs Devletinin terörizmini destekliyor ve şunları yazıyordu: «İsrail'in varlığı ortaya çıktığı günden bu yana hayatımızı sadece dosdoğru yürümekle sürdürebildik. Ve bunu hiç bir zaman unutmamamız gerekir.» Buna göre İsviçre'de, 1948'den önce, Yahudilerin durumlarının ümitsiz olduğuna inanmak lazım geliyor...

Antisemitizm, Siyonizmin hedeflerine varması için çok luzumludur. Théodore Herzl bu konuyu şöyle açıklıyor: «Yahudiler diğer milletlere uymayacak tek ulustur. Ancak uzun bir dönem içinde güvenlik altında yaşadıklarına inanırlarsa herhangi bir toplumun içinde eriyebilirler. Bu gerçek hiç bir zaman bize yarar sağlayamayacaktır.»

Göç'ü sun'i olarak körüklemek için, antisemitizmi ortadan kaldırmak değil fakat tam tersine her gün bu yolda yeni senaryolar hazırlamak gerekiyordu.

Daha başlangıçtan beri Filistin'e göç sun'i bir şekilde yaratılmıştı.

Uygulanan usüllerden üç örnek :

— Öncelikle 1948'den önce önemli bir Doğulu topluluk meydana getiren Yemenliler... O sırada İsrail'de çalışmakta olan Arab işçileri, aynı şekilde düşük

141) The Day, New York. 15 Mayıs 1950.

ücretle ziraat, endüstride kol gücü, ev temizliği gibi en yorucu işlerde çalışacak yenileri ile değiştirmek gerekiyordu.

Yahudi Ajansından Dr. Thon, 1908'de konuya şöyle bir çözüm getirmişti: «Sadece Doğu Yahudileri Araplar gibi, onların aldıkları düşük ücretlerle çalışabilirler. İsrail'e getirilecek Doğu Yahudileri böylece Siyonizmin «İbrani el emeği» hedefine yardım edecekleri gibi Filistin el emeğinin de tasfiye edilmesine yol açacaklar...» Dr. Thon görüşlerini şöyle sonuçlandırıyordu: «Eğer Yemenli ailelerin, göç bölgelerinde devamlı olarak yerleşmelerini sağlayabilirsek bir problemi daha çözümlemiş olacağız: Yemenlilerin kızları ve kadınları şu sırada hemen hemen her göçmen ailede hizmetçi olarak çalışmakta olan Arab kadınların yerlerini alabilecektir. Arablar ayda 20 veya 25 frank gibi çok yüksek bir ücret alıyorlar.» (142)

1910 yılında Yemen'e yalancı bir vaiz gönderildi. «Sosyalist» siyonist Warshevski günün şartlarına uygun biçimde vaftiz edilerek haham Yavni'eli oldu. Haham Yavni'eli Yemenli Yahudilere Mesih'in yeryüzüne indiğini müjdeliyor ve İsrail'n üçüncü krallığının kurulduğunu haber veriyordu. Bu tarihten çok sonra, 1948'de Yemenli göçmenler, «Uçan Halı» adı verilen bir operasyonla İsrail'e doğru yol aldıkları sırada uçakta, Ben Gurion'un adına «David! David! İsrail Kralı» şarkısını söylüyorlardı. Operasyon iki kademede gerçekleştirilmişti.

142) Bu raporun aslı 1970'de İbrani dilinde, Tel-Aviv'de Massada yay. tarafından yayınlanan ve Ilan Halévi'nin «La Question Juive». Ed. de Minuit 1981, shf. 24'de sözü edilen «Siyonist kolonyalizasyonunun tarihi» isimli kitapta yer almaktadır.

1948 aralığından, 1949 martına ve 1949 temmuzundan 1950 eylülüne kadar devam eden taşıma işine 5,5 milyon dolar harcamıştı.

Bir başka örnek 1948 yılında yerlerinden ayrılan kişilerle ilgilidir. O tarihte Amerikan bölgesinde sadece 100 veya 114.000 Yahudi İsrail'in hesabına kendi yerini terketmeye razı olmuştu. Yahudi Ajansının yoğun propagandasına rağmen Klausner raporu, 2 Mayıs 1948 tarihli Amerikan Yahudi Konferansında, bizzat yazarının altını çizerek belirttiği cümlelerle şunları açıklıyordu: «Yahudiler bir grup olarak Filistin'e gitmeye fazla istekli değildirler.» Ve raporun yazarı şunları ilave ediyordu: «İnandım ki bu kişileri İsrail'e gitmeye razı edebilmek için zorlamak gerekir... Bu programı gerçekleştirebilmek için Yahudi toplumunun politikasını tersine çevirmesi lüzumludur. Göç edecek kimseler İsrail'de çok rahat bir hayat vaad etmek yerine onların buradaki yaşama şekillerini mümkün olan her çareye baş vurarak zorlaştırmak gerekir. Daha ileri bir tarihte Yahudileri örselemek ve göçe razı etmek için Haganah: İsrail ordusundan yararlanılabilir...» Siyonist yöneticilerin görevleri Yahudi mültecilere yardım değil, onları Filistin'e doğru kanalizetmektir. 17 Aralık 1938'de Ben Gurion Siyonist icra organına yazdığı bir mektupta, işkenceden kaçan Yahudilerin Batı ülkelerine sığınmayı başaramayacaklarından «kuşku» duyduğunu belirtmekte ve ayrıca şunları ileri sürmekteydi: «Eğer Batı Yahudileri, toplama kamplarından kurtulmak veya Filistin'de milli bir müzede yer almak arasında seçenek bulma zorunda kalırlarsa, Allah onlara yardım edecek ve bütün Yahudi enerjisi çeşitli ülkelerde bulunan Yahudilerin kurtarılması faaliyetine harcanacaktır. Bu durumda Siyonizm takvimlerden si-

linir...» (143) Batı hükümetlerine gelince, «Yangın-
dan kaçanlar» için sahte göz yaşları döken bu hükü-
metler, göçmenleri kabul etmeye sıra gelince, giriş-
leri sınırlamada çekimserlik göstermemişlerdi. 1935
ile 1943 yılları arasında Nazi zulmünden kaçarak ya-
abancı ülkelere sığınmayı başaraabilmiş 2 buçuk mil-
yan Yahudi arasında sadece % 8,5 oranında Yahudi
Filistin'e yerleşmişti. Birleşik Amerika, toprağına ka-
bul ettiği Yahudileri 182.000 rakkamı ile sınırlayarak
ancak % 7'de kalıyor, İngiltere 67.000 Yahudiyi ala-
rak % 2'yi tutturuyor geri kalan muazzam çoğunluk
% 75'ten fazla bir oranla ve 1.930.000 kişiye ulaşan bir
toplulukla Sovyetler Birliğine göç ediyordu. (144)

Haham Klausner devam ediyor: «Unutmamak
gerekir ki, bizim işimiz hastalarla... Onlara fikirlerini
sormak değil ne yapacaklarını söylemek lazım. Bir-
kaç yıl sonra bize teşekkür edecekler.» (145)

Üçüncü bir örnek Irak Yahudileridir. Bunların
çekirdeği, Juda krallığının yıkılışından sonra Buhtün-
nasır tarafından Babil'e sürülen ve iki bin beşyüz yıl-
dan beri orada yaşayan topluluktur. 1948'de 110.000'i
bulan bu Yahudi topluluğu ülkede sağlamca yerleş-
miştir. Büyük Irak Hahamı Kheduri Sasson şunları
söylemişti: «Yahudiler ve Araplar bu halkın arasında

143) «The Other Israel» (Matzpenz Tel-Aviv, Temmuz 1968,
shf. 91'de sözü edilen ve Nathan Weinstock tarafından yazıl-
an «Sionisme contre Israel» kitabına aktarılan) sözü geçen
eser, shf. 145.

144) New York «Institut for Jewish affairs» ve Christopher
Sykes tarafından «Cross Roads to Israel»de verilen rakkamlar.
(Londra 1965). Nathan Weinstock tarafından, sözü geçen ese-
re alınan (shf. 146).

145) Alfred L. Lilenthal tarafından «What price Israel»de
sözü edilen, Henry Regnery Company, 1953-1969'da «Filistin
Etütleri Enstitüsü» tarafından yeniden basılan. Shf. 194.

kendilerini ayrı saymayarak bin yıldan beri aynı hak ve ayrıcalıklardan yararlanmışlardır.»

İsrail terörizmi bunun üzerine Bağdad'da 1950'de başlamıştır. Irak Yahudilerinin, isimlerini göçmen listelerine yazdırmada acele etmediklerini gören İsrail gizli ajanları, onları göçe zorlamak için, tehlikede olduklarını anlatmak maksadıyla üzerlerine bomba yağdırmaktan çekinmediler. Shev-Tov sinagogu'na yöneltilen saldırı üç kişiyi öldürdü on kadar insanı yaraladı. (146) «Ali Baba Operasyonu» adını taşıyan göç böylece başladı.

Siyasi Siyonizmin özellikle Latin Amerika'da giriştiği oyunlara benzer hareketlerin örneklerini sonsuza kadar uzatmak mümkündür.

Meksika Yahudi topluluğu adeta İsrail'in bir sömürgesi durumuna sokulmuştu. 1948 ilkbaharında «Mexico birleşik Fonu» bir bildiri yayınlayarak gereken paraları ödemeyenler yahut yetersiz ödeyenlerin ciddi şekilde mahkeme edileceklerini ve yüzlerce kişi önünde isimlerinin açıklanacağını duyurmuştu. İlk «dâvâ» 9 haziran 1948 günü Mexico-City'de yayınlanan «Die Stimme» gazetesinde yer aldı. Aynı sistem daha sonra Latin Amerika'nın diğer ülkelerine de yayılmıştı. 1949'de Montevideo'da, siyonist yöneticiler tarafından servetleri üzerine konan % 2 vergiyi ödemeyen Uruguaylı asi Yahudiler, Sinagog'a girmek-

146) Bu kıskırtmaların hikâyesi İsrail'de haftalık «Ha'olam Hazeh» gazetesinde 20 Nisan ve 1 Haziran 1966 arasında yayınlanmış, Ağustos 1972'de Kokhavi Shemesh tarafından «Si-yah Panterler» gazetesinde doğrulanmış ve 7 Kasım 1977'de Tel-Avav Büyük Mahkemesinin aracılığı ile gazeteci Baruch Nadel tarafından Mordekai Ben Porat'a yöneltilen sorulara verilen cevaplarla açıklık kazanmıştır. Raporun devamı -«Yedi'oth haromoth» gazetesinde 8 Kasım 1977'de yayınlanan (Halevi tarafından «La Question Juive»de sözü edilen, shf. 29).

ten men ediliyor ve evlenme, ölüm veya bir sünnet merasimi için Haham'a baş vurmaktan alıkonuyorlardı. (147) Aynı yöntem Arjantin, Brezilya ve Peru'da uygulandı. (148)

Siyonizm, dünyanın bütün Yahudilerini Filistin'de toplama denemesinde başarılı olamamıştır. Yahudi vatandaşları ülkelerinden ayrılmadığı için zarara girmemiş olan memleketler bu olaydan mutluluk duymalıdır. Ayrıca bazı Orta-Doğu ülkeleri de görünür bir tehlikeden uzak kalmışlardır. Zira siyonist Devlet, göçlerin hızlandığı her devrede Arab komşularına karşı sefer düzenlemekte ve yeni gelenlere «Hayat sahası» açmaya çaba harcamaktadır. Bununla birlikte İsrail Devletini öne sürerek «dünyaya yayılmış» olan bütün Yahudileri bir araya toplama iddiası henüz sona ermiş değildir. Ben Gurion Başbakan olduğu sırada şöyle konuşmuştu: «Çeşitli ulusların içinde faaliyet gösteren tüm Siyonist Örgütlerin her durumda, şartsız olarak İsrail devletine yardımcı olma zorunlulukları, içinde bulundukları ulusların yöneticileriyle ters düşseler dahi devam edecektir. (149) Dünya Kongresinde bu direktif «Devlet ile İsrail hükümeti arasında uygun olmayan şartlarda işbirliği» şeklinde isimlendirilmişti. Muhalefet sıralarında oturanlar böyle bir emrin yerine getirilmesi halinde «Dünya siyonist hareketinin» bundan zarar göreceğini öne sürüyorlar ve İsrail dışında yaşayan Yahudilerin hayatlarının tehlikeye gireceğini belirtiyorlardı. Çeşitli ülkelerde yaşayan Yahudiler bu kararla

147) Jewish telegraphic Agency, 8 Ağustos 1951.

148) «Impressa Israelita» (Rio de Janeiro) 23 Temmuz 1948
«Nossa Voz» (San Paolo) 28 Temmuz 1948 Jewish Telegraphic Agency. Buenos-Ayres, 2 Ağustos 1948.

149) Jewish Telegraphic Agency, 8 Ağustos 1951.

çok «nazik» bir duruma girecekler ve «çift bağımlılık»la suçlanacaklardı. (150)

Lübnan işgalinin en ateşli günlerinde, 1 Haziran 1982 tarihini taşıyan bir sirküler-mektupta, İsviçre «İsrail Hareketi» başkanı bay Nessim D. Gaon ırkdaşlarını İsrail Devleti adına para vermeye davet ediyor ve şunları ileri sürüyordu: «Şu anda İsrail ordusu cephededir. İkinci cephe olan ülke ekonomisi ise sizlerin ellerinizdedir. Bütün imkânlarınızı kullanarak onu destekleyin. Yahudi halkının bölünmez bir bütün olduğunu bir kere daha ispat edin...»

Aynı şartsız destek ve Cinayetleri «öncelikle» kışkırtma duygusu, 27 eylül 1982 günü yayınlanan «France-Soir» gazetesinde, Fransa Yahudi Kuruluşları Temsil Konseyi adına yazı yazan Alain de. Rothschild'in makalesinde de görülmektedir. Sabra ve şetilla kampları katliamından hemen sonra kaleme alınan bu yazıda şunlar ileri sürülüyor: «Yahudi topluluğuna ve umum Yahudi halkına hücum etmek ve onu karalamak için olayların anlamını değiştirdiler. Onu bir kere daha Yahudi oluşundan dolayı temelden suçluyorlar. Gerçek suçlular, yani Lübnanlılar tamamen gözlerden uzak kalıyor...» Bu sözler tam anlamı ile Begin'in konuşma şeklidir.» Bu olaydan sonra «Yahudi olmayanlar, Yahudi olmayanları öldürdü» diyen Begin, bu kişilerin İsrail ordusu tarafından silahlandırılmış olduğunu unutmuş gözükmiştir. Ayrıca kendi savunma bakanı Sharon birliklerini geri çekmiş, katillere kampların kapılarını açmış ve kendi askerlerinin gözleri önünde girilen katliam sırasında ortalığı kendi füzeleriyle aydınlatmıştı. Be-

150) 23. Dünya Siyonist Kongresinin «Official minutes»inde, 1951.

gin gibi Roschild içinde bu cinayeti yok saymak «yahudi topluluğuna» karşı bir cins «antisemitizm»dir. (1)

İSRAİL'İN DIŞ POLİTİKASI: GENİŞLEME

«Size Büyük Filistin» projesi üzerinde, vakit çok geç olmadan zaman zaman düşünmenizi tavsiye ediyorum. Bazel programında «Büyük İsrail» ve «Filistin ve komşu topraklar» gibi sözcükler boşuna yer almamıştır. 10 milyon Yahudiyi 25.000 km² toprak üzerin barındıramazsınız. (151) O'nun çok yakın dost ve müşavirlerinden David Triestsch tarafından, Théodore Herzl'e yazılan bu mektup, 29 ekim 1899'da, dünya siyonist Kongresinden hemen sonra kaleme alınmıştır. Yukardaki satırlar Siyonizmin dış politikasının mantığını büyük bir parlaklıkla ortaya koymaktadır.

Siyonizm'in tek prensibi Judaizmi bir din değil fakat bir ulus ve bir Devlet şekline sokmaktır. Dünyanın bütün Yahudilerini bu devletin uyruğu olarak görmektir. Ve bu devleti var kılmak için devamlı askeri hareketler sürdürmektir. Vatandaşlarına devamlı olarak «hayat sahası» açmak zorunda olan bu devlet arahksız harb edecektir.

İsrail Devletinin tarihinde yer alan bütün saldırı ve toprak katma olayları Siyasî Siyonizmin bu değişmez mantığından doğmaktadır.

(1) Sabra ve Şetilla konusunda Amnon Kapellouk'un «Anquête sur un massacre» isimli kitabına bkz. Ed. du Seuil 1982.

151) Oscar K. A. Rabinowicz : «Jewish Cyprius Project» New York. Herzl Press 1962, shf. 17.

Siyasi Siyonizmin sonuna kadar militarist ve genişletmeci bu girişimini, Nazi prensiplerinden ayıran tek nokta, onun ideolojisinde ve doğrulama mitolojisinde yatıyor... İsrail olayında parmak basılacak yer sadece ırk değil (Hitler: «Aryenlerin yaşadıkları bütün topraklar bize gelecek» demişti) aynı zamanda sahte dinsel hikayelerdir. Bir aşiret kafası ile yorumlanan «vaad» efsanesidir. Tekvin'in «Mısır'ın nehrinden büyük Fırat ırmağına kadar uzanan bu ülkeyi senin nesline verdim» (XV, 18) diyen cümlesi politik ve askeri bir program sayılmıştır. (152) Sanki ortada bir tarihi gerçek veya mülkiyet senedi var... Sanki İbrahim'in nesli iman değil de sadece kan bağı ile bağlı... Sanki bu kan bağından Araplar kenara itilmiş... O Araplar ki yine Tekvin'e göre İbrahim'in büyük oğlu İsmail'in soyundan geliyor... Dünyanın bu bölümünde yaşayan ve İbrahim'in kurbanında kendi imanının hayalini gören herkes düşmanlarıdır. Yahudi nesep mitolojisini bir an için gerçek sayalım: Bu ırkın, başta Ken'an'ın eski halkı ile karışmadığını kim iddia edebilir? Biyolojinin karanlık yolunda bu günkü Yahudileri, Kırım'dan Yemen'e, Habeşistan'dan İspanya'ya kadar bütün diğer halklardan ayırmak mümkünmüdür? Kim «cedlerinin» haklarını iddia edebilir. Ashında Filistin'in Arab, Müslüman ve Hristiyanlardan oluşan yerli halkının böyle bir iddiayı ileri sürmede, etnik açıdan çok daha fazla hakkı vardır. Hiç kuşkusuz bu insanlar vaktiyle Davud peygamberin Krallığının üyeleri idi. Polonya, Rus, Roman, Macar, Yemenli yahut Magribli göçmenlerle ne

152) Théodore Herzl «Yahudi Devleti» (Der Judenstaat) isimli kitabında sınırları şöyle çizmektedir: «Kuzeyde Kappadokya'nın karşısındaki dağlar (Türkiye), Güneyde Süveyş Kanalı ve Doğuda Fırat nehri».

ilgileri var? Böyle bir iddiayı ancak insanları, burunları ve kafaları ile ölçen Hitler ırkçıları ortaya atabilir.

Ne var ki İsrail yöneticileri cedler'ne vaad edilen «Büyük İsrail» hikayesi ve Kitab-ı Mukaddes'ten seçilen uygun metinler aracılığıyla genişleme siyasetlerini «doğrulama» niyetlerinden bir an ayrılmamışlar ve saldırılarını ve toprak işgallerini hep bu yakıştırmalara göre yürütmüşlerdir.

Moşe Dayan 1967 ağustosunda: «Eğer Kitab-ı mukaddes'e sahip çıkıyorsak, kendimizi Kitab-ı Mukaddes'te yazılı olan halk olarak biliyorsak, o halde Kitab-ı Mukaddes'te yer alan Hâkimlerin ve Patriklerin topraklarına da sahip çıkmalıyız...» diyordu. (153)

Böyle bir prensipten sonra bütün sınırlar elastiki olmuştur.

Şu sözler Ben Gurion'undur: «Amerikan bağımsızlık beyannamesini ele alınız. Hiç bir sınır söz konusu edilmiyor. Devletin sınırlarını tesbit etmek zorunda değiliz.» (154).

Ben Gurion büyük bir açıklıkla kendilerinden «önceki» Amerika'dan söz ediyor... Gerçekten Amerika'nın sınırları bir yüzyıl boyunca oynamış durmuş ve Pasifik Okyanusuna dayanınca «Kapandığı» ilan edilmişti. Amerikalılar «Kızılderilileri» kovarak topraklarını ellerinden almadan sınırları kapamadılar.

Ben Gurion'un şu sözleri hiç bir kuşkuyla yer bırakmayacak niteliktedir: «Statüko'yu korumak ba-

153) Jerusalem Post 10 Ağustos 1967.

154) Ben Gurion'un 14 Mayıs 1948 tarihli günlüğü. (Michael Bar Zohar tarafından «The Armed prophet» shf. 133'de sözü edilen).

his konusu değildir. Biz genişlemeye yönelik dinamik bir devlet yaratmak zorundayız.» (155)

Bu basit teoriye bağlanan pratik politika da gizli kapaklı değildir: Toprağı almak ve oturanları kovmak... Daha başlangıçta kendi varoluş sebebi dolayısıyla siyonist Devlet tarafından öne sürülen orman kanunu budur. İsrail yöneticileri Birleşmiş Milletler'in «Filistin'i parçalama» kararına hiç bir zaman uymamışlardır. Daha önce gördüğümüz gibi 29 Kasım 1947'de alınan parçalama kararı ile İngiliz Manda idaresinin kesinlikle sona erdiği tarihe kadar geçen zaman içinde siyonist komandolar, Yafa ve St. Jean-d'Acre gibi Arablara verilmiş olan toprakları da ele geçirmişlerdi.

Arab devletleri 9 nisan 1948'de meydana gelen Deir Yassin katliamı gibi katliamlardan Filistinlileri korumak üzere harekete geçince Siyonist Devletin yöneticileri yeni topraklar elde etmek için bunu fırsat bildiler: Birleşmiş Milletler teşkilatının kendilerine verdiği % 56 Filistin toprağını ilk İsrail-Arab savaşından sonra % 80'e çıkardılar.

Bunu bir efsane ile daha doğruluyorlardı: İsrailli küçük Davud, Golyat, Arabı yenmişti... Şimdi herkes tehdid altında bırakılan bu «küçük halka» acıyacak ve askeri başarılarını alkışlayacaktı. Ancak İsrail'in o sırada nicelik ve nitelik bakımından ortaya koyduğu askeri güc Arab ülkelerinin toplam gücünün çok üzerindeydi 1948 savaşı günlerinde Mısır'da toplanmış olan Suriye, Ürdün ve Irak birliklerinin bütünü, İsrail'in 65.000 askerine karşılık 22.000'den azdı. Bu konu kimsenin dikkatini çekmiyordu.

155) Ben Gurion «Rebirth and Destiny of Israel» The philosophical Press, New York 1954, shf. 419.

Bu ilk püskürtme dahi İsrail yöneticilerine yeterli görünmemiştir: «New York Times» 9 mart 1964 tarihli sayısında, o sırada emekliye ayrılmış olan Ben Gurion'la yaptığı bir röportajı yayınlamıştı. Şöyle söylüyordu Ben Gurion: «Eğer 1948 savaşı sırasında general Moşe Dayan İsrail ordusunun genel kurmay başkanı olarak kalsaydı İsrail'in toprağı daha da genişleyecekti.» 1948 savaşında önemli kumanda mevkilerinde bulunmuş olan general Allon ise şöyle konuşuyordu: «Başbakan ve Savunma Bakanı Ben Gurion (başkan Truman'ın üzerinde büyük baskı yaptığı) ordumuzun yürüyüşünü durduran emri verdiği zaman biz, Kuzeyde Litani ırmağı ve Güney-batı'da Sina çölüne kadar uzanan topraklar üzerinde zaferin kıyısına gelmiştik. Birkaç gün daha saavşabilseydik bütün ülkeyi kurtaracaktık...»

Bu kaçırılan sadece tek bir partiydi: Süveyş kanalının başkan Nasır tarafından millileştirildiği sırada İsrail'in siyonist yöneticileri yeniden toprak kazanma fırsatı yakaladıklarını gördüler. Zira İngilizler Kanal'dan gözlerini ayırmıyor, Cezayir savaşının orta yerinde yaşayan Fransız hükümeti ise Cezayir Kurtuluş Savaşının Mısır'da yerleşen yöneticilerini ve ortaklarını vurmak istiyordu. Operasyon Fransa'da birleştirildi. Görüşmeler sırasında İsrail tarafını general Moşe Dayan ve Shimon Pèrès, Fransız tarafını ise general Challe ve Fransız hükümeti temsil ediyordu. General Challe daha sonra Cezayir'de Fransız hükümetine baş kaldıran «generallerin komplosuna» katılmıştı. (156)

Aynı anda hem Amerika hem Sovyet'lerden gelen bir fren darbesi bu yeni seferi durdurmuştur. Ancak

156) N. Lau Lavie «Moshé Dayan. A. Biography» shf. 156.

«büyük rüya» yerini terketmiştir. Menahim Begin daha sonra şunları yazmıştı: «Eretz İsrail İsrail halkına verilecektir. Bütünü ile ve her zaman için...» (157)

1967 yılında İsrail yöneticileri ileriye doğru yeni bir atılım kararı veriyorlardı. Savaş, problemlerini halletmenin tek yoluydu : 1967'de İsrail'de, 950.000 kişi tutan aktif nüfus arasında 96.000 işsiz vardı. İsrail'den kaçanlar, gelenlerden fazlaydı. O yıl yaklaşık olarak 10.000 kişi İsrail'i terketmişti. Başta Amerika olmak üzere dış ülkelerden giren Fon gelirleri o sırada en düşük seviyeye inmişti. Zaferle sonuçlanacak bir savaş bütün bu problemleri bir defada halledebilirdi... İşsizliği önlemek için seferberlik açılacak ve toprak kazanılacak, İsrail'in «güvenliğinin» yeniden tehlikeye girdiği çılgıncı koparılacak, böylece yeniden para yağması sağlanacak ve göç edecek kişilere güven verilecekti.

«Caydırıcı savaş» fikri siyonist sistemi mantığından hiç eksilmemiştir. 12 ekim 1965 günü Menahim Begin İsrail Parlemtentosu, Knesset'te şunları söylüyordu: «Yürekten inanıyorum ki, hiç tereddüd etmeden Arab Devletlerine karşı derhal caydırıcı bir savaş açmak gerekir. İki hedefimize ancak böyle varabiliriz:

İlk olarak, Arab gücünün yıkılışı,

İkinci olarak toprağımızın genişleyişi.»

1967 yılında açılan «Caydırıcı savaş» veya «Altı gün savaşı», 7 Aralık 1941 günü Hawai'de, Pearl Harbour'da, savaş ilan etmeden saldırıya geçerek Ame-

157) Menachem Begin «The revolt Story of the Irgoun» shf. 335. New York Times, 29 Kasım 1967 tarihinde General de Gaulle'un şu gözlemine yer vermişti : «1956 Süveyş işinde İsrailiiler, yayılma aşkıyla yanan savaşçı bir millet olarak görüldüler...»

rikan Pasifik donanmasını şaşırtıp imha eden Japon faşistlerinin operasyonlarına benzer bir hareketle başlamıştı. 5 haziran 1967 günü İsrail hava filoları, savaş ilan etmeden Mısır hava gücünü, yerde durduğu sırada imha etti.

12 haziran 1967 günü ise başbakan Levi Eskhol, Knesset'te «İsrail'in varlığı pamuk ipliğine bağlı, fakat Arabların İsrail'i yok etme ümitleri sıfıra inmiştir» diyordu.

İsrail'in içerde veya dışarda kullanılmak üzere saf kişiler için düzenlenmiş bu yalanına kimse inanmamıştır. Eski bir İsrail bakanı olan Mordekia Bantov onu herkesin içinde açığa çıkarmıştı: «Yok olma tehlikesi üzerine uydurulmuş bütün bu hikaye, yeni Arab toprakları elde etme işlemini doğurmak amacı ile baştansona uydurulmuş ve şişirilmiştir.» (158) Askeri cephede ise bu gerçek, general Ezer Weizmann'ın'ın ağzı ile doğrulanmıştı: «Hiç bir zaman ve hiç bir şekilde yok olma tehlikesi olmadı...» (159) Yahut General Matityahn Peled şunları açıklamıştı: «1967 haziranında katliam tehlikesinin başlarımızın üzerine asılmış olduğu tezi ve İsrail'in varlığını korumak için savaş etmesi gereği, savaştan sonra doğmuş ve gelişmiş bir blöften başka birşey değildi...» (160) General Rabin dahi şunları yazmıştı: «Nasır'ın savaş istemiş olduğunu zannetmiyorum. 14 mayısta Sina cephesine gönderdiği iki bölük, İsrail'e karşı bir saldırı düzenlemek için yeterli değildi. Bunu biliyordu, biz de biliyorduk...» (161)

158) Mordechi Bentov, «Al Hamismar» 14 Nisan 1972.

159) Général Ezer Weizmann Ma'ariv, 19 Nisan 1972.

160) Ha'aretz, 19 Mart 1972.

161) Aynı, (3 Haziran 1972 tarihli «Le Monde» gazetesinde sözü edilen).

Saldırı ve yalan İsrail'e Sina'yı ele geçirme olanağı tanımıştır. Yalan, zira Siyonist Devletin temsilcileri hiç bir toprak talepleri olmadığını o günlerde durmaksızın tekrarlıyorlardı.

«İsrail komşularından hiçbirinin toprağına göz dikmiş değildir» Bu sözler 8 kasım 1966 günü, Birleşmiş Milletler'de İsrail temsilcisi Mechael Comay tarafından söylenmiştir. (U.N. Document A/SPC. PV 505) Moşe Dayan ise 5 haziran 1967 günü yayınlanan bir radyo röportajında «İşgal projemiz yoktur» diyordu. Buna karşılık, sadece, İsrail hava kuvvetleri kumandanı general Hod'un sözlerini nakledeyim: «On altı yıllık hazırlık 80 dakikada sonuca ulaştı... (5 haziran 1967 saldırısından söz ediyor...) Biz bu planla yaşıyoruz, gidamızı bu plandan alıyoruz, onu devamlı geliştiriyoruz...» (162)

İhanet'in ücreti: Siyonistler 1967 savaşından sonra, 1947 parçalanması ile kendilerine verilen toprağın üç misline sahip olmuş bulunuyorlardı.

Temmuz 1968'de Moşe Dayan şunları söylüyordu: «Halkımız son yüz yıl sadece bu ülkeyi ve bu ulusu kurmayı hayal etti, Yayılmayı, her gün daha çok Yahudi'yi buraya getirmeyi, sınırlarını genişletmek için daima daha fazla yerleşme bölgeleri meydana getirmeyi amaç edindi. Hiç bir Yahudi bu işin sona erdiğini söyleyemez. Hiç bir Yahudinin, yolun sonuna geldiğimizi söylemesine izin vermeyiz.»

Golda Meir, 1972'de bir röportaj sırasında, muhabirin sorularına şöyle cevap vermişti:

— Güvenliğiniz için hangi sınırların uygun olduğunu düşünüyorsunuz?

— Bir çizgi çizmemiz gerektiğini söylemek isti-

162) «The Sunday Times» Londra 16 Temmuz 1967, shf. 7.

yorsanız, bunu yapmadık. Ne zaman gerekli olursa o zaman yapacağız. Ancak İsrail politikasının temel noktalarından biri, 4 haziran 1967'nin sınırlarının barış andlaşmaları ile sağlama bağlanamayacağı prensibidir. Sınırdaki değişiklik yapılması gereklidir. Biz sınırlarımızda değişiklik istiyoruz. Bütün sınırlarımızda değişiklik istiyoruz. Bunu güvenliğimiz için istiyoruz.» (163)

1973 darbesinden sonra İsrail'in sömürgeci politikasının yürüyüşü gerilemeden devam etmiştir. Özellikle eylül 1978 Camp David andlaşmalarından sonra (Mısır Münih'i) İsrail, elde ettiği topraklarda yeni Yahudi yerleşme merkezleri kurma imkânına kavuşmuş, Kudüs ve Golan tepelerine yerleşmiş ve Lübnan'ı işgal etmişti.

1982 yazında Lübnana yöneltilen saldırının önemi, ne özel karakterinde ne de beklenmedik bir anda meydana gelişindedir. Bu operasyon on yıldan beri hazırlanıyordu. Hareket, İsrail sömürgeciliğinin ve faşizminin savaş mantığında «Lebensraum : Hayat sahası» olarak çok önceden yer tutmuş bulunuyordu. Bu olayda yeni olan şudur ki, ilk defa dünyada büyük bir Yahudi çoğunluğu ve hatta bir kısım İsrailli ve milyonlarca Batılı, üçte bir yüzyıldan beri kurbanı oldukları beyin yıkamanın bilincine varmaya başlamış olmalarıdır. Çok acıdır ki bu sonuca ulaşmak için onbinlerce insan ölmüş, kadınlar çocuklar ve ihtiyarlar katledilmiş, Beyrut yıkılmış, Sabra ve Şetilla kampları ateşes verilmiş, insanları körlüğe mahkum eden efsanelerin arkasında gerçek sömürgeci ve ırkçı çehreler karanlık emellerini rahatça sürdürmüşler ve bütün bunların ötesinde ne yazık ki

Siyasi Siyonizmin örtülü politik doktrinleri ve İsrail devletinin gerçek siyasi uygulama felsefesi insanların gözlerini gittikçe daha ciddi bir şekilde açmıştır.

Yalan öylesine açıktır ki, basın ve televizyonun bütün saklamaları ve yumuşatmalarına rağmen, gerçeği ve dehşeti görmemek mümkün değildir.

Lübnan saldırısı için ileri sürülen ilk neden Londra'da İsrail büyükelçisine yapılan ve derhal Filistin Kurtuluş Örgütüne mâl edilen süikasttı. Madam Margaret Thatcher suçluların yakalanması ve polis tahkikatından sonra halka şunları açıklamıştı: «Süikastın düzenleyicilerinin üzerinde bulunan öldürülecek kişilerin listesinde F.K.Ö.'nün Londra temsilcisi de var... Bu durum şunu gösterir ki katiller İsrail'in iddia ettiği gibi F.K.Ö. tarafından desteklenen kişiler değildir. İsrail'in Lübnan'a saldırmasının bu olaya karşı bir misilleme olduğunu sanmıyorum. İsrailler savaşı sürdürmek için olayı bahane saydılar.» (164)

İsrail propagandasının bu yalanlaması Fransa'da fazla dikkat çekmemiştir. Halbuki bayan Margeret Thatcher'in açıklaması yeni saldırının gerekçesi olan «Yasal savunma hakkı» tezini çürütüyordu.

Daha sonra «Galilée'de barış operasyonu» adı verilen savaşın amacı üzerine söylenecek yalanlara sıra geldi. Bu amaç «sınır'ın yakında kırk kilometrelik bir güvenlik çemberi yaratma» şeklinde bildiriliyordu. Neticede Birleşmiş Milletler Kuvvetleri yolu açtılar ve İsrail ordusu Beyrut'un üzerine çöktü. Beyrut yıkıldı. Begin yıkıntıların üzerine İsrail'in uzun zamandan beri desteklediği ve silahlandırıldığı bir başkan yerleştirdi. Ancak İsrailliler için çok az uyumlu olduğu anlaşılan Beşir Cemayel İsrail ordusunun izni

164) 8 Haziran 1982 tarihli «International Herald Tribune».

olmadan yanına gidilemeyecek şekilde korunduğu sırada kendi genelkurmayı karargâhında öldürüldü. Bu cinayet İsrail ordusuna işgali daha da yaygın hale getirilmesi için yeni bir fırsat yarattı. İsraililer güvenlik sağlayacaklarını ve karşılıklı hesaplaşmaya engel olacaklarını söylüyorlardı. İsrail genelkurmayına ikiyüz metre mesafe, gözlerinin önünde, onların gece attıkları füzelerin ışığından yararlanan işgalcilerin «iş birlikçileri», insanları tam iki gün boğazladılar. Öldürülen insanlar, İsrail'in yok etmeyi tasarladığı kişilerdi. Ve Begin olayları özetliyordu: «Yahudi olmayanlar Yahudi olmayanları öldürdü...»

Bütün bunlar, gerçekte hikâyenin dış yüzüdür. Önemli olan konuyu içerden yakalamak... siyasi siyonizmin «büyük İsrail» projesi hiç bir zaman akıllardan çakarılmamalıdır.

Lübnan işgalinin, Londra süikasti ile yahut Galilée üzerine yöneltilmiş hayali bir tehdid'le hiç bir ilgisi olmadığını anlamak için Lübnan hedefini, «büyük İsrail» siyonist projesinin içinde düşünmek yeterlidir.

Hiç bir İsrail diplomatının saldırıya uğramadığı, FKÖ'nün mevcut olmadığı ve hiç bir terörist hareketin Galilée'yi tehdid etmediği bir dönemde, siyonist işgal takviminde Lübnan saldırısı çoktan planlanmış bulunuyordu. Ben Gurion 21 mayıs 1948 tarihli «günlüğüne» şunları yazmıştı: «Arab koalisyonunda Aşil'in topuğu Lübnan'dır. Bu ülkede Müslüman üstünlüğü sun'idir ve kolaylıkla alaşağı edilebilir. Burada bir Hristiyan Devleti kurulmalıdır. Bu devletin güney hududu Litani ırmağı olacaktır. Biz bu devletle bir ittifak andlaşması imzalayacağız. Daha sonra Arab Lejyon gücünü kurarak Amman'ı bombardman ettiğimizde Ürdün'ü haritadan sileceğiz ve sonra

Suriye dölsecek... Eğer o sırada Mısır bizimle savaşmaya cesaret edecek olursa Port Said, İskenderiye ve Kahire'yi bombalayacağız... Savaşı böylece sona erdireceğiz ve Mısır'a, Asur'a ve Kalde'ye karşı cedlerimizint intikamını almış olacağız.» (165)

Son olayların ışığı altında, megaloman bir siyonizmin, mitolojik efsanelerinin, insanlığa ne kadar kan ve göz yaşma mál olabileceği bu satırların arasında gizlidir.

Olayların patlamasına sebep olduğu iddia edilen bahanelerin ortaya çıkmasından çok önce, Ben Gurion'un yazdığı Lübnan senaryosu, Moşe Dayan tarafından da açıklamıştı. Begin'in kanlı kuklası, kumandan «Haddad»ın henüz ocuk ldüğu bir çağda, 1954'te eski İsrail başbakanı Moşe Sharett'in gazetesinde Moşe Dayan'ın planları şöyle açıklanıyordu: «O'nun için (Dayan) Önemli olan tek şey, bir subay yahut bir kumandan bulmak. Biz onu ya ikna edeceğiz yahut para ile satın alacağız ve Lübnan Maruni (Hristiyan) halkının kurtarıcısı olarak öne sürmeye razı edeceğiz... O takdirde İsrail ordusu Lübnan'a girecek, gerekli yerleri işgal edecek ve İsrail'in dostu bir Hristiyan rejim yaratacak. Litani ırmağının güneyinde kalan topraklar tamamiyle İsrail'e katılacak.» (166)

Birkaç gün sonra ise Sharett'in günlüğünde şu not yer alıyordu: «Genel-kurmay Lübnan'ı Müslüman saldırısından kurtarack olan İsrail ordusunu ülkeye davet etmek için kukla vazifesi görmeyi kabul ede-

165) Michael Bar-Zohar tarafından «Le propriete armé Biographie de Ben Gurion»da řözü edilen, shf. 139.

166) Moshe Sharett'in 16 Haziran 1955 tarihli «günlüğü», shf. 996.

cek bir Lübnanlı subah satın alma fikrinin üzerinde duruyor...» (167)

«Güvenlik» sayfası veya «Galilée'de barış» gibi efsanelerin arkasında yatan Lübnan savaşının gerçek sebebi böylece çıplaklığı ile ortaya çıkmaktadır. Konu zaten 1982'de, Beyin'in yeni seçtiği bakanlardan, aşırı-sağ dinsel parti Tehiya üyesi prof. Ne'E-mam tarafından şu sözlerle açıklanmıştı: «Lübnan'da yeni bir düzen kurmak için İsrail'in eline bulunmaz bir fırsat geçmiştir... Ordu orada uzun zaman kalmek için kendini hazırlamalıdır.

Bu esnada İsrail, tarihi açıdan Eretz İsrail'in bir parçası olan bu bölgede ekonomik ve teknik durumunu düzelterek. Hiç kuşkusuz Litani ırmağına kadar güney Lübnan'da bir kalkınma programı uygulamak imkânı doğacaktır.» (168)

Bilindiği gibi İsrail yöneticileri, her tırmanıştan sonra, siyasi siyonizmin uzun vadeli planlarını gerçekleştirmek için daha da ileri gidilmesi gerektiğini hatırlatmaktadırlar. Bu defa söz Arel Şaron'a düşmüştür: «İşin henüz çok küçük bir kısmını bitirdik.» (169)

Profesör Leibowitz'in 14 haziran 1982 günü Kudüs'te, basın toplantısından cesaretle söylediğine bakılırsa İsrail'in bütün savaşları gibi «bu savaşın amacı da yeni bir savaşı hazırlamaktır.» Sanki herşey

167) Aynı, 28 Haziran 1954 tarihli, shf. 1024.

168) 24 Haziran 1962 tarihli «Jerusalem Post». Hatırlayalım ki Chealm Weizmann 1919'da Versay Kongresine yazdığı mektupta: «İsrail Devleti için vaad edilen sınırlar, tabii zenginliklerinden yararlanması için bütün güney Lübnan olmalıdır» diyordu.

169) Milano'da yayınlanan 28 Ağustos 1982 tarihli «Europa» gazetesinde Ariel Sharon'un. Oriana Fallaci ile görüşmesi.

Siyonist yöneticilerin, Yuşa'nın kitabında yer alan «Ayağımızın bastığı her yeri size verdim» (1,3) cümlesine sonuna kadar sadakat gösterdiklerini açıklıyor...

Yedek kuvvetlerin eski kumandanı ve bu gün Beer-Sheba'da Ben Gurion üniversitesi başkanı Gazit, Siyasi Siyonizmin değişmez hedefi olan «Büyük İsrail» projesinden söz açtığı sırada Arab-İsrail savaşının temel ilkelerini şöyle tanımlamaktadır: «İsrail toprağının bir gün bütünü ile İsrail'in egemenliği altına geçmesi gerekmektedir. Bütün bölgede bir Yahudi devleti kurulmalıdır. İsrail, tarihi toprağı üzerinde Arab varlığı problemine köklü bir çözüm getirmenin ne kadar acele bir ihtiyaç olduğunu anlamak zorundadır.» (170)

Arabları Filistin'den kovmak ve dışarda Arab ülkelerinin parçalanmasına çalışmak... işte siyonist projenin iki kanadı...

«Dünya Siyonist Örgütü» tarafından Kudüs'te çıkarılan «Kivunim» dergisi, şubat 1982 tarihli 14. sayısında «seksenli yıllarda İsrail'in stratejisi» isimli bir makale yayınlamıştır.

Bu metin, İsrail Siyonist Devleti'nin şimdiye kadar giriştiği bütün saldırıların çok ötesine taşacak biçimde, bütün komşu Arab devletlerini yok etmek maksadıyla onların siyasal yapılarına yöneltilecek sistematik ve genel bir saldırının mekanizmasının nasıl düzenlediğini bütün çıplaklığı ile açığa vurmaktadır.

Bu kadar geniş bir yatırım, Birleşik Amerika'nın sartsız ve sınırsız desteğine rağmen, önlenemez şekilde bir karşı akım doğuracak ve buna sadece Arab ülke-

170) «Yediot Aharonot», 15 Haziran 1982.

leri ve diğer Müslüman ülkeler değil bütün Üçüncü Dünya devletleri tepki göstereceklerdir. Sovyetler Birliği de bu akımın dışında kalamayacaktır. Dolayısıyla bu plan, üçüncü bir dünya savaşı için en tehlikeli ateşleme araçlarından biridir. Böyle bir durumda dünyanın korkunç nükleer tahrip gücü harekete geçirilecek olursa, yeryüzünün ıntihari uzak bir ihtimal olmaktan çıkacaktır.

Söz konusu ettiğimiz metinde görüldüğü gibi siyonist yöneticilerin, kafalarında taşıdıkları düşüncelerin mantığı böylesine korkunç sonuçlara doğru cesaretle yol aldığına göre Siyonist projeler sadece dünyanın belirli bir kısmını değil, insanlığın tamamını ilgilendirmektedir. Dünyanın bütün halkları tehdit altındadır. Siyonist İsrail Devleti tarafından açıklanan, bu adamların megaloman hedefleri, en çılgın mitolojik hikayelerin ortasında, şimdiye kadar gerçekleştirildiklerinden çok daha delicedir.

Bu makalenin en ilginç satırlarını buraya alıyoruz. Bu görüşler Siyonist Organizasyonun düşüncelerini açığa vurduğu gibi günümüzde Siyasi Siyonizm tarafından hedef tutulan «Büyük İsrail» projesinin de niteliğini gözler önüne sermektedir:

«Sina çölü ve bu gün kullanılır durumda olan kaynaklarını tekrar ele geçirmek başlıca hedeflerimiz arasındadır. Gerek Camp David andlaşması ve gerekse diğer barış andlaşmaları bu güne kadar bu hedefe varmamızı geciktirmiştir. Sina'nın petrolünden ve diğer gelir kaynaklarından uzun süre mahrum kalamayız' Bu alanda gitikçe kabaran büyük masraflara göz yumamayız. Sina'yı vakit geçirmeden Sedat'ın ziyaretinden ve onunla imzalanan telihsiz 1979 andlaşmasından önceki duruma getirmeliyiz.

Mısır'ın ekonomik durumu, rejimin yapısı ve Arabları birleştirici politikası İsrail'in müdahalesini zorunlu kılacak bir zemin üzerinde gelişmektedir. Mısır yaşadığı gerçekler ve iç çekişmeleri dolayısıyla bizim için stratejik bir problem değildir. Onu 1967 savaşından sonraki duruma getirmek bizim için 24 saatten fazla sürmez. Mısır'ın «Arab dünyası liderliği» efsanesi çoktan ölmüştür. Bu ülke gerek İsrail ve gerekse diğer Arab ülkelerinin önünde % 50 değer kaybına uğramıştır. Belki yakın zamanda Sina'dan istifade edecektir fakat bu temel kuvvet dengesini değiştirmeyecektir. Merkez gücü açısından Mısır zaten bir cesettir. Bu ülkede, Özellikle bu ülkede, Müslümanlarla Hristiyanlar arasındaki sürtüşme gittikçe daha hızlı gelişmektedir. Mısır'ın coğrafi bölgelere ayrılması, bizim Batı cephesinde 1990 yılına doğru başlıca hedefimiz olmalıdır.

Mısır bir defa dağılıp merkez gücünün dışına çıkınca Libya, Sudan gibi ülkeler ve daha uzaklarda bulunanlar aynı sonuca boyun eğeceklerdir. Yukarı Mısır'da bir Kıpti devletinin kuruluşu daha küçük bölgesel ve az değer taşıyan siyasal birliklerin meydana gelişi şu sırada barış andlaşması yüzünden gecikmekte olan tarihi bir gelişmenin anahtarıdır. Ancak değişmeyecek olan netice, bir süre geriye atılmıştır.

Ortada görünen gerçeklerin tersine Batı sınırı Doğu sınırına oranla daha az problemlidir. Lübnan'ın beş vilayete bölünüşü Arab dünyasında meydana gelecek olayların en önemli olanıdır. Suriye ve Irak'ın etnik ve dinî kriterlere uygun olarak belirli bölgeler oluşturacak şekilde patlaması İsrail için uzun vadede bir amaç olmalıdır. İlk aşama bu ülkelerin askeri gücünün yok edilmesidir.

Suriye'nin etnik yapısı, sahil boyunca uzanan bir şii devlete, Halep bölgesinde bir sunni devlete ve Dürzilerin teşkil ettiği kendi öz devletine yol açacak şekilde parçalanmaya uygundur. Dürzi devleti bizim Golan'a yakın bölgede kurulabilir. Özellikle Huran ve Ürdün'ün kuzeyi düşünülmelidir. Böyle bir bölünme bölgeye uzun süre barış ve güvenlik getirebilir. Bu hedef şimdiden imkanlarımız arasına girmiştir.

Petrol zengini fakat iç savaşlarla yorgun Irak, İsrail'in ateş hattı altındadır. Bu ülkenin dağılışı bizim için Suriye'nin dağılışından önemlidir. Zira yakın dönemde Irak'tan gelecek tehlike diğerlerinden çok daha ciddidir. Bir Suriye-Irak savaşı bize karşı bir maceraya girişmeden önce bu ülkenin içten çöküşü hızlandırılacaktır. Arablar arasındaki bütün iç çekişmeler bizim için çok faydalı ve sözkonusu patlamayı hızlandıracak olaylardır. Şimdiki İran savaşının bu yönlendirmeyi kolaylaştıracağı düşünülebilir.

Arab yarımadasının tamamı iç baskılarla böyle bir parçalanmanın kıyısına gelmiştir. Özellikle Suudi Arabistan'da durum budur: Bu gün yaşanan siyasal yapıya temel olan mantık, er geç iç çekişmelerin çok ileri bir boyutlara ulaşması ve rejimin çöküşüne yol açacaktır.

Ürdün daha yakın stratejik bir hedeftir. Uzun vadede, Hüseyin'in saltanatından sonra bu ülke parçalanacak, Filistinlilerin eline geçecek ve bizim için bir tehlike olmaktan çıkacaktır. İsrail politikası bütün bu hedeflere doğru yürümelidir. Sözkonusu değişimler Batı sahilinde yer alan problemlerinde çözüme ulaşmasına yol açacak burada yaşayan yoğun Arab çoğunluğu, ya barışçı yollarla yahut bir savaş sonucunda Doğu'ya göç etmeye razı olacaktır. Bu toplulukların ekonomik ve demografik artışlarının

dondurulması gelecek için bir garantidir. Bu gelişmeyi hızlandırmak için her çareye baş vurmaktayız...

Otonomi planını ve toprakların parçalanmasını öngören bütün diğer projeleri reddetmeliyiz. İki halkın birbirinden ayrılmasına karşı çıkmalıyız. Gerçek bir barış içinde bir arada yaşam» doktrini yaratmalıyız...

İsraili Arablar (yani Filistinliler) Ürdün'den başka vatanları olmayacağını anlamalıdır. Deniz ile Ürdün arasında Yahudi varlığını kabul etmeden emniyet içinde olamayacaklarını bilmelidirler... Nükleer çağa girdiğimiz bir sırada, üçte iki Yahudi halkının çok dar bir kara şeridinde, birbirinin üzerine yığılarak yaşayamayacağı ve bu topluluğun bir gün mutlaka patlayacağı bilinmelidir. Bu yığına yer bulmak bizim iç politikamızın en önemli sorunudur. Jude, Samari, Galileé bizim milli yaşayışımızın yegane garantileridir. Eğer dağlık bölgede çoğunluk sağlayamayacak olursak, bu ülkeyi ellerinden kaçırır. Haçlıların akibetine uğrayacağız. Bölgeyi demokratik, stratejik ve ekonomik açıdan dengede tutabilmek başlıca amacımızdır. Bu konu Beer-Sheba'dan Yukarı Galileé'ye kadar uzanan bölgede su kaynaklarını kontrol altına almakla ilgilidir. Bu yerlerde şu sırada hemen hemen hiç Yahudi yok...»

Bu metin, yerli halkı kovduktan sonra siyasi siyonizmin uygulayacağı sömürgeci ve ırkçı projedir. Filistin'in çalınışıdır. Sonra Ortadoğu'da bir seri saldırı savaşıdır. Ve sonunda bütün Arab devletlerinin parçalanışıdır. Böylece Dünya barışının bütünü ile tehlikeye düşüşünün en ileri belgesidir.

Toprağı ve insan sayısı böylesine sınırlı bir küçük ülkenin Dünya politikasında böylesine önemli bir rol oynaması şaşırtıcıdır.

Bunu anlamak için, bu ülkenin kıt'alar arasındaki stratejik konumu yeterli değildir. Chaim Weizman'm, İngiliz dostları ile konuşurken «Yahudi Filistin, özellikle Süveyş kanalının korunmasında (171) İngiltere'ye büyük fayda sağlayacaktır» demesi durumu bütün çıplaklığı ile ortaya sermektedir. Buna göre İsrail'in Batı'dan Doğu'ya uzanan büyük ticari ve askeri yollar üzerinde «anahtar» bir yer tuttuğu anlaşılmaktadır. Günümüzde hegemonya transferi yüzünden bu ülke bu görevi, vaktiyle olduğu gibi İngiltere hesabına değil Birleşik-Amerika hesabına yürütmektedir. İsrail'in Orta-Doğu jandarmalığı, Şah'ın devrilışinden sonra İran üslerinden yararlanamaz duruma gelen Birleşik-Amerika için özellikle önemlidir. Sadece Süveyşi değil aynı zamanda petrol bölgelerini de kontrolü altına alarak Amerika'ya Doğu-Akdeniz'de emin üsler sağlayacak olan tek ülke İsrail'dir. Birleşik Amerika bu görevleri kendi başına yerine getiremez. Vietnam tecrübesi Üçüncü-Dünya ülkelerindeki direkt müdahalelerden onu geri çekmiştir. Böylece şartsız ve sınırsız yardımlarla İsrail'i öne sürmektedir. Bu durum Birleşik Amerika yöneticileri için son derecede rahatlatıcıdır. Zaman zaman İsrail'e yalancı bir tenkit yöneltmekte diğer yandan hareketini kısıtlayacak her ciddi teşebbüsü «veto» oyunları ile önlemektedirler. Birleşik Amerika özellikle İsrail'e para ve silah yardımı yaparak onun hayatı görevlerini yerine getirmesine yardımcı olmakta, ayrıca dünya dengesi içindeki kendi yerini korumaktadır. Birleşik Amerika'nın İsrail ordusuna en yeni silahları verışı düşündürücü bir olaydır. 22 temmuz 1982 tarihinde yayınlanan «L'International Herald Tribune» gazetesinden öğreniyoruz ki İsrail hükümeti, içinde bu-

171) Chaim Weizmann : «Naissance d'Israel»ine bkz.

İlindiğumuz yıl silah ve askeri donatım için 5,5 milyar dolar harcamıştır. Bu rakamın üçte biri Amerikan Devlet Hazinesinden gelmektedir.

İsrail silahlarının hemen tamamını, Birleşik Amerika'nın yabancı ülkelere yardım programından almıştır. 1951 yılında Amerika'nın dağıttığı 28 milyar doların 15 milyon doları İsrail'e gönderilmiştir.

Lübnan savaşından önce İsrail'in elinde bulunan 567 uçağın 457'si Birleşik Amerika'dan satın alınmış ve bu iş için Washington'un ayırdığı yardım fonları kullanılmıştır.

Bomba parçaları teslimatında yapılan gecikme bir kenara bırakılacak olursa, Birleşik Amerika'nın İsrail'i silah bakımından desteklemesi hiç bir zaman aksamış değildir. Pentagon'dan yapılan resmi açıklamalar ve bizzat İsrail'lilerin belirttiklerine göre daha önce satış muamelesi tamamlanan onbir F-15 uçağının devir teslimi savaş sırasında «normal olarak» sürmüş bunun yanında yine aynı programa dahil olarak öngörülen diğer tip uçaklar, güdümlü füzeler, kamyonlar ve zırhlı araçlar belirli aralıklarla İsrail'e teslim edilmiştir.

Her iki ülkenin silahlı kuvvetleri ve silah endüstrisi arasındaki yakın ilişki, Amerika'nın İsrail'e karşı zaman zaman zaman takındığı olumsuz tavrı gülünç duruma düşürmektedir. Pentagon, İsrail'e verilen silahlar hakkında ayrıntılı bilgileri, bu silahlar henüz Amerikan ordusunda kullanılmadan önce İsrail'den almaktadır. Lübnan savaşının ilk saatlerinde, Suriye'de uzak hedeflere karşı kullanılan Hawkeye E-2 C keşif uçakları bu şekilde tecrübe edilmiştir.

Amerikan ordusu böylece en son teknikle icad ettiği silahları tabii boyutları ile deneme imkânına kavuşmuş olmaktadır. Bu yolda İsrail ordusu göreve gönde-

rilecek herhangi bir Amerikan birliğinden çok daha etkilidir.

Hitlercilerin değimi ile «Jeopolitik» açıdan İsrail'le aynı değer ölçülerini paylaşacak tek ülke Güney Afrika' (Cap) dir. Süveyş'in dışında Asya'ya uzanan yolları kontrol eden bu ülke, ayrıca Afrika üzerinde baskı unsuru olmakta ve İsrail'e oranla çok daha zayıf olmasına rağmen ona benzer bir görevi yerine getirmektedir.

«İrk ayıran rejimler» olarak iki ülke arasındaki akrabalık, biri siyah dünya ile, diğeri Arab dünyası ile devamlı savaş halinde olan bu iki devleti birbirine yaklaştırmıştır. İsrail ve Güney Afrika yekdeğerine karşı anlayış beslemektedirler. Aralarında ileri bir dayanışma vardır. Bu dayanışma «Jewish Affairs» gazetesinde, 1976'dan sonra devamlı olarak ele alınmış ve stratejik beraberlik aralıksız vurgulamıştır.

«...Güney Afrika — İsrail'in mütevazı fakat yeri doldurulmaz biçimde nöbetçilik yaptığı Orta-Doğu'yu kendi savunmasının en ileri karakolu sayar. Bir başka deyimle İsrail, saldırı anında büyük bir değer kazancak olan Asya'ya giriş koridorunu korumakta ve bu görevini sürdürebildiği yere kadar götürmekte kararlı bulunmaktadır. Akdeniz'le Hind okyanusu arasındaki geçidin geleceği İsrail için ne kadar değerliyse bu yolun üzerindeki Cap'ın korunması da Güney Afrika için o kadar değerlidir. Eğer bu bölge düşman ellere geçecek olursa Cap deniz yolu kapanacak ve Afrika'nın güvenliği sorunu ciddi tehlikeler doğuracaktır. İsrail için Afrika Kıt'asının güney ucunda canlı ve ekonomik bakımdan güçlü bir ulusun varlığı, kendi arkasını koruyabilmesi bakımından önemli bir stratejik olaydır....»

Bütün bunların yanında Vorster'in 1976'de İsrail'i ziyareti gibi daha ileri ilişkiler de söz konusudur. Çok

ilgi çekici bir konudur ki Güney Afrika başbakanı olan ve «ırk ayırımı» syasetinin şampiyonu olarak tanınan bu kişi, ikinci dünya savaşı sırasında general üniformasını taşıyor ve Nazilere yakınlığı ile bilinen «Ossawa Brandwag» (172) örgütü ile askeri, ticari ve kültürel sıkı işbirliği çerçevesi içinde bulunuyordu. İsrail'de yayınlanan «Ha'aretz» gazetesi 26 Nisan 1976 günü çıkan sayısında bu ziyaret hakkında şunları yazıyordu: «Biz İkinci Dünya harbi sırasında, kimin ne yaptığı konusunda bu kadar titiz davranark daha az önemli kişileri dahi izlerken nasıl oluyor da Vorster'in geçmişine karşı bu derecede ilgisiz kalabiliyoruz... İsrail'in ulusal çıkarları, Nazi cehenneminde hayatını kaybeden altı milyon Yahudinin hatırasından daha mı önemlidir...»

Güney Afrike. Savunma bakanı Botha (173) ile Simon Pères arasında ilk görüşmenin yapıldığı 1970 tarihinden bu yana İsrail ile Güney-Afrika arasındaki ilişkiler giderek yoğunlaşmıştır. Güney-Afrika ticaret kumpanyaları İsrail'i, kendilerine karşı uygulanan ekonomik önlemleri etkisiz duruma getirmek için kullanmaktadırlar. İsrail'in Avrupa ülkeleri ile imzalamış olduğu ekonomik, endüstriyel ve bilimsel anlaşmalar Güney-Afrika'nın Ortak Pazar'a sızmasına yol açmaktadır.

«Ancak her türlü ilişkinin ötesinde, iki ülke arasında asıl temel anlaşma askeri alandadır.» (174)

172) Voster 1942'de şunları yazıyordu: «Biz nasyonal-sosyalizmin müttefiki olan bir «Hristiyan nasyonalizmi»nden yamayız. İtalya'da onlara Faşist diyorlar, Almanya'da «nasyonal-sosyalist», Güney Afrika'da ise isimleri «Nasyonel-Hristiyan»dır. (Hepple: «South Africa: Les travailleurs sous l'apartheid»de sözü edilen).

173) Sechaba'ya bkz. Nisan 1970.

174) C. L. Sulzberger: «New York Times» 30 Nisan 1971.

Londra'da 3 nisan 1976 günü yayınlanan «Times» gazetesi bu konuyu şöyle açıklıyor:

«Silahlara konan ambargo yüzünden Güney Afrika bazı modern silahları elde etmekte sıkıntı çekiyor. İsrail, bunları ona sağlayan ender ülkelerden biridir. Üstelik İsrail, bu silahlarla birlikte Arablara karşı savaşlarda elde ettiği deneyleri de Güney-Afrika'ya vermektedir. Son yıllarda Güney-Afrika gittikçe daha fazla İsrail'e yaklaşıyor... Gözlemciler Siyonist rejimle Güney-Afrika'nın rejimi olan «Afrikaner» arasında atak gelişmeye dikkatleri çekiyorlar.»

Amerikan Yahudi Kongresi Başkanı 1976'da, Birleşmiş Milletler genel sekreterliğine yazdığı bir mektupta «üzüntü ile görüyoruz ki İsrail, Güney-Afrika'ya silah sağlayan ülkelerin listesinde yer almaktadır» demişti. (175)

Güney Afrika için başlıca «para kaynağı» ülkesinden çıkan ve hemen hemen tamamıyla İsrail'e gönderilen uranyum madenidir. Bu madeni kullanan İsrail daha 1976 yılında Hiroşima'ya atılmış olan bomba tipinde on üç yahut yirmi atom bombasına sahip bulunuyordu. (176)

İsrail'de çıkan «Ha'aretz» gazetesi 29 haziran 1975 tarihli sayısında Shlomo Aharinson'un «İsrail'in, stratejisini yeniden gözden geçirmesi gereği» üzerinde ısrarla duran bir makalesini yayınlamıştı. Yazar şunları söylüyordu: «Nukleer silah, Arabların İsrail üzerinde nihai zafer ümitlerini tersine çevirecek en önemli araçlardan biridir. Yeterli sayıda atom bombası bütün Arap başkentlerinde çok önemli zararlara yol açacağı gibi Assuvan barajının da yıkılmasına sebep olabilecektir.

175) Ha'aretz, 14 Kasım 1976.

176) Brian Beckett, Kasım 1976 tarihli «Middle East International»de.

Elimizin altında bulunacak çok sayıda atom silahı ile bütün orta halli şehirlere ve petrol bölgelerine uzanabiliriz. Arab toprağında, yıkıldığı takdirde Arapların Kippur savaşında elde ettikleri bütün avantajları ellerinden alacak yüze yakın hedef vardır...

İsrail, dünyaya egemen olan güçlerin genel stratejisi içinde bu gün dünya barışını bu derecede tehdit altında bulundurulacak bir yere nasıl ulaşmıştır...?

Bunu Herzl, «Yahudi Devleti» isimli kitabında daha o zaman bütün açıklığı ile şöyle anlatmıştı: «Avrupa için biz orada, Filistin'de Barbar dünyaya karşı uygarlığın bekçiliğini yapıyoruz». Ancak o tarihten bu yana İsrail devleti sadece Batı'nın Orta-Doğu'da kolektif sömürgeciliğinin koruyucusu olarak kalmamış aynı zamanda Birleşik Amerika için yeryüzü ölçüsünde kuvvet dengesinin çok önemli bir elemanı olmuştur.

İsrail'in siyonist yöneticileri bu durumdan sonuna kadar yararlanmaktadırlar. Şubat 1982 «Kivounim»-inin daha önce sözü geçen yazısında «soğuk savaş'ın büyük temaları şöyle ele almıyor...

«Rusya'nın başlıca hedeflerinden biri dünya maden zenginliklerinden çoğunun bir araya geldiği muazzam Basra körfezi ve Güney Afrika kaynaklarını ele geçirerek Batı'yı yenmektir. İlerde karşı karşıya kalacağımız dünya çapında bu sürtüşmenin boyutlarını şimdiden hayal edebiliriz. Gorskov doktrini okyanusları ve üçüncü dünyanın maden zenginlikleri bakımından en ileri bölgelerini Sovyet kontrolü altında bulundurmaya öngörmektedir. Bu günkü Sovyet Nükleer güç anlayışına göre bir nükleer savaş yürütmek ve kazanmak mümkündür. Batı'ya üstün gelmek ve onu tahrip etmek, askeri gücünü yoketmek ve insanlarını Marksizm-Leninizmin hizmetinde köleliğe mahkûm etmek

imkânı vardır. Bu konu şu sırada dünya barışı için ve bizim öz varlığımız için en büyük tehlikedir.»

Menahem Begin adında biri namına sürdürülen bu antikomünizm yatırımı, Siyasi Siyonizmin karakteristیک hareket tarzıdır. Bu hareket, temelde şekil değiştirmeden Shimon Pèrès'in ağzında en nazik ifadesini bulur ve «İnsan kılığında barbarlık» olmaya devam eder... Begin'i Shimon Pèrès ile değiştirmek Reagan'ın eski fikridir. Böylece Amerika başkanı yine aynı politikayı izleyecek fakat daha değişik figürler kullanacaktır.

Begin'in laf ebeliğinin hiç bir şeyi değiştirmeyeceği kesindir. İsrail'in para ve silah açısından Birleşik Amerika'ya bağlılığı hiç kuşkusuz devam edecektir.

Golan'm İsrail'e katılması kararından sonra Reagan idaresinin gerçekten isteksiz tavırla İsrail'e yönelttiği eleştiriye cevap veren Begin, Birleşik-Devletler Büyükelçiliğine ilettiği notta şöyle cümleler kullanmıştı: «İsrail'i cezalandırma eğiliminizi bir kere daha gösterdiniz... Böyle bir formül ne anlam ifade eder? Biz Amerika'nın vesayeti altında mıyız? Biz bir muz cumhuriyeti miyiz? Bizi korkutamayacağımız... Her türlü tehdide karşı kulaklarımızı tıkayacağız... İsrail halkı Amerika ile bu çeşit anlaşmalar yapmadan 3700 yıl yaşadı.. Ve bu şekilde bir 3700 yıl daha yaşayabilir...»

Begin'in bu gevezeliği aslında tehlikesizdir zira İsrail'in siyonizm politikası, Birleşik Amerika'nın dünya politikası hedeflerine uygundur. İsrail bu politikanın içinde, yeri doldurulmaz bir görev yapıyor... Durumundan emin olan İsrail hükümeti kendisi için her şeyi mubah görüyor...

İsrail hükümetinin dış finansmanı zaten bu devletin gerçek tabiatını ortaya koymaktadır.

İsrail maliye bakanı Pinhas Sapir, 9-10 Ağustos 1967 tarihinde, Kudüs'te toplanan «Yahudi milyonerleri Konferansında» (Sic) (177) İsrail'in 1949 ile 1966 arasında 7 milyar dolar aldığını açıklamıştı. Bu rakkaman boyunu ölçebilmek için 1948 ile 1954 arasında Batı Avrupa'ya yapılan Marshall yardımının 13 milyar dolara ulaştığını hatırlamak yeterlidir. Bu paranın daha uzun bir dönemde verildiği gerçek olmakla birlikte İsrail'e yatırılan dolarların 2 milyon insana, Avrupa'ya gönderilen dolarların ise yüz milyon Avrupalıya dağıldığını göz önünde bulundurmak gerekmektedir. Bu oran, kişi başına İsrail'de yüz defa daha fazladır.

İkinci karşılaştırma: «Geri kalmış» ülkelerin 1951-1959 döneminde yılda elde ettikleri yardım 3.164 milyon'u geçmemiştir. (178) Halbuki bu tarihte 1,7 milyon nüfusu ile İsrail 400 milyon yardım almıştır. Yani dünyanın bütün «geri kalmış» ülkelerinde yaşayan nüfusa göre binde bir nüfusu olduğu halde... Bu sayıya göre İsrail toplam yardım oranının onda birini almıştır. İki milyon İsrailli fert başına, Üçüncü-Dünya uluslarının iki milyar nüfusunun aldığı yardımdan yüz defa daha fazla yardım almıştır.

Daha açık örnekler vermeye devam edelim: İsrail tarafından on sekiz yılda hibe olarak alınan 7 milyar dolar Mısır, Suriye, Lübnan, Ürdün olmak üzere bütün komşu devletlerin, çalışan nüfusunun bir yılda elde ettiği toplam milli gelirin üzerindedir. Bu ülkelerin toplam geliri 1965'te 6 milyar dolardı.

(177) Bay Sapir'in metni «The Israel economist» dergisinin Eylül 1967'de yayınlanan XXIII. cild, 9. sayfasındadır.

(178) «Le courant international des capitaux à long terme et les donations publiques» (1951-1959)de çıkan Birleşmiş Milletler istatistiklerine göre, (Georges Corm tarafından «Les finances d'Israel» (IPS 1968) isimli eserde sözü edilen).

Eğer 1945 ile 1967 arasında, Amerika'nın her İsrailliye 435 dolar, her Araba da 36 dolar verdiği düşünülecek olursa şu sonuç ortaya çıkar: % 2,5 oranında bir halka, toplam yardımın % 30'u yapılmış geri kalan para % 97,5'e dağıtılmıştır.

Dünyaca tanınmış olan İsrailli iktisatçı Don Patkin, 1950 ile 1958 arasında İsrail'in brüt, milli gelirinin özel bir genel tüketimi nasıl karşılayacağını ve sadece yatırılmış olan sermayeyi amorte ettiğini ortaya koymuştu. (179) Olay basittir: İsrail'de çalışanların üretimi genel ihtiyacı karşılamıyor... Birleşmiş Milletler tarafından yayınlanmış olan yıllık milli muhasebe istatistiklerine göre (1965) İsrail'in kendi milli geliri ile ihtiyaçlarını karşılama oranı % 80 ile % 83 arasında oynamaktadır. Halbuki devamlı bir savaş masrafı içinde olan Vietnam gibi ülkeler dahi % 87'ye ulaşmışlardır. Yarısından çoğu çöllerle kaplı Ürdün'ün dahi kendi ulusal geliri ile kendi ihtiyaçlarını karşılama oranı % 80'dir. Bolivya, Seylan, Sudan gibi «geri kalmış» ülkeler dahi bu rakkamı % 90'm üzerine çıkarabilmişlerdir.

Böylece Siyonist İsrail Devleti, dünyada dışarıya en çok bağımlı devlettir.

Bu boşluğu doldurmaya çalışan siyonist yöneticiler 1967 savaşından sonra dünyaya dağılmış olan Yahudi toplumunun milyonlarını yılda bir defa İsrail'e toplamayı denemişlerdir. İsrail'de, 1967'de ilk defa toplanan bu konferansı haber veren, İsrail Başbakanlığı genel direktörü doktor Yaakov Herzog toplantının amacını şöyle açıklamıştır: «En önemli yatırımları İsrail'e çekebilmek ve yabancı ülkelerde bulunan Yahudi kapitalistlerin İsrail ekonomisi ile sıkı işbirliği orta-

mı içine girebilmeleri için bir an önce bir «katkı ve sorumluluk» duygusu geliştirmek... Ayrıca bir başka şeyi planlayacağız: Yabancı ülkelerde erimeye karşı mücadele vermek için dağınık Yahudi Toplumu ile İsrail arasında büyük bir diyalog kurabilme imkânları...»

Bu operasyonlar paraya bağlıdır. Bu yüzden Amerikan Yahudi kuruluşları her yıl İsrail'e ortalama 1 milyar dolar göndermektedirler. Aile yardımı adını taşıyan bu para «savaş giderlerine» ve İsrail'in saldırılarına harcarsa dahi durum değişmemektedir. Ancak asıl yardım doğrudan doğruya Amerikan Devletinden gelmektedir. Bu yardım seksenli yılların başında, yılda üç milyar dolara ulaşmıştı.

Bu yıllık üç milyar doların 1982 yılı içinde artması öngörülmüştü. Bu artış, o sırada iç masraflarını kısmanın çarelerini arayan Amerika için düşündürücüdür.

Birleşik Amerika'dan İsrail'e gönderilen resmi yardımın yarısı çok çabuk» unutulmuş» bir «hibe»dir... Paranın geri kalan kısmı ise İsrail'in yabancı borçları hanesine yazılır. Çok hızla büyüyen bu borcun tamamı şu sırada yirmi milyar doları bulmuştur. Kişi başına beş bin dolar...

İsrail'e yapılan yardımın temeli askeri'dir. Amerikan Kongresi kamu oyunda uyanan tepkileri önlemek maksadıyla zaman zaman bu yardımı gürültülü biçimde kısmağa kalkar. Bu amaçla 1976 yılında «Arms Export Control Act» adlı bir raporla özel bir ödeme şekli ortaya atılmıştır.

1980 mâli yılından İsrail'in yararına bir milyar dolarlık satış için gerekli karar bu şekilde alınmıştı. Ancak silahlar teslim edildikten hemen sonra alacağın yarısı silinmiş ve para'nın geri kalan kısmı, İsrail'in borç

defterine yazılarak Amerika'ya ödenecek rakkamı kabartmıştı... İsrail borçlarını ödemek için on yıldan fazla süren vadelerden yararlanmaktadır. Bütün bunlardan ayrı olarak, İsrail ekonomisinin 1973'ten bu yana devamlı düşüş göstermesi yüzünden ödemelerde güçlük çekmekte ancak Birleşik Amerika'dan derhal yetişen yardım açığı kapatmaktadır» (180)

İsrail'in 1956'da Mısır'a saldırışı sırasında Birleşik Amerika'nın bu ülkeye yaptığı silah yardımı çok ileri boyutlara ulaşmıştı. Siyonist Michel Bar Zohar bu konuda şunları yazmaktadır: «Haziran ayından itibaren, çok gizli bir anlaşmaya dayalı olarak muazzam bir silah yığını ülkeye akmaya başladı. Bu teslimatı ne Washington, ne Ortadoğu'da kuvvet dengesini gözlemekle yükümlü İngiliz-Fransız kuruluşu ne de Fransız dış işleri bakanlığı duymamıştı. Bu arada Fransa, Arab müşterilerini kaybetmemek için, İsrail'e yakınlaşma tehlikesini göze alamıyordu...» (181)

Yardım, küçük andlaşma - kontratlarla yürüyordu. Hava silahları baştaydı. Örneğin «İsrail Aircraft Industrie» F-4 ve F-15 uçaklarının imali için gerekli kontratlara sahip olmuştu.

Nihayet İsrail ekonomisi, Birleşik Amerika'ya yapılan ihracatta sağlanan kolaylıklardan faydalanıyordu. «Geri kalmış ülkeler» için düşünülmüş olan bu indirimli gümrük tarifeleri İsrail mallarının % 98 oranında hiç bir vergiye tabi olmaksızın Birleşik Amerika'ya girişini sağlıyordu.

Kısaca, tek bir rakam, Siyonist İsrail Devletinin karakterini açığa çıkarmaya yeterlidir: Bu ülkenin,

180) T. Stauffer «Christian science monitor» 20 Aralık 1981.

181) Michael Bar Zohar : «Ben Gourion, le prophète armé» Ed. Fayard, Paris 1966, bölüm. 27.

Amerika'dan aldığı yardımın tamamı kişi başına yılda 750 doları bulmaktadır. (i) Bir başka deyimle Amerika, yer Yahudiye kendi gelirinin dışında, bahşiş olarak Mısır ve Afrika ülkelerinin çoğunda kişi başına düşen brüt milli gelirin iki misli para vermektedir.

Efsaneler işte böyle dağılıyor: Başlangıçta hikayelerin en tehlikelisi olan küçük, zayıf İsrail ve arkası kesilmeyen Arab tehdidi... Bunun sonucunda yaşama savaşı vermek zorunda kalan İsrail ise aslında, sırtını dayadığı Amerika'nın yardımı ile kırksekiz saatte Şam, Bağdad, Amman, Kahire ve görüldüğü gibi Beyrut'a ulaşacak kudrette... Devamlı yok olma tehlikesinden söz açmasına rağmen aslında komşuları için kendisi en büyük tehlike... Batılıların İsrail'e acımaları, en korkunç cinayetlerini dahi hoş görmeleri ile sonuçlanan «küçük David» ve «Dev Golyat» hikayesi ve «İsrail mucizesi»... Halbuki bu «küçük David» sapanını Amerika'nın bütün silahları ve parası ile dolduracak kudrette...

Hiç kuşkusuz Siyonist İsrail Devleti Orta-Doğu'da; Avrupa'dan Asyaya, Doğu'dan Batı'ya, Kuzeyden Güneye, Amerika'dan edindiği bütün ağırlığı ile çökmüştür.

(i) Bir kere daha hatırlataım ki bu rakamlar ne dağılmış Yahudi toplumunun gönderdiği paraları ne de Amerikan hükümetinin «hibe» ettikten sonra tamamen «sıldığı» yardımları kapsamamaktadır. Buna göre asıl rakkam verilen sayının iki misli olmalıdır. (Yani «Diyaspora»nın gönderdiği ve gizli Amerikan «yardım»ları ile yılda bir milyar dolara yakın bir para).

İSRAİL'İN SİYASAL METODU : DEVLET TERÖRİZMİ

Tabuların arka arkaya yıkılışı, siyasi siyonizmin değişmez ve iğrenç gerçeği, sömürgeciliği, ırkçılığı, «Hayat sahası» kazanmak yahut «yasal savunma» hakkını kullanmak için devamlı saldırı düzenleme politikasının akıl almaz mantığı ve verdiği yaşama savaşı bizi sonuca doğru götürmektedir.

Öncelikle şunu belirtelim ki siyasi siyonizmin benzeri olan «Anti semitler'in anlamsız davranışları belki de bu siyasi siyonizmin yöneticilerinin işledikleri cinayetlerin tek sebebidir. Ancak şurası unutulmamalıdır ki İsrail toplumunun tamamı ve Dünyadaki bütün Yahudiler bu siyasi siyonizmin kurbanı olmuşlardır. Gerek İsrail'de ve gerekse dış ülkelere yayılmış olan Yahudi toplumu arasında, bütün baskılara rağmen bir yeni anlayış uyanmaya başlamıştır. Bu insanlar bir intihar çıkmazına girdiklerini ve Siyonizmin hem kendilerini hem de dünyanın pek çok topluluğunu bir felâkete doğru sürüklediğini farketmişlerdir.

Bu kitap, bu dosya, bu analiz, bu düşünce, baştan başa tek bir amaca yöneliktir: Siyasi Siyonizmle boğuşmak... Tek bir hedefe dönüktür: Bu siyasi Siyonizmden saçılıp dökülen İsrail Devlet politikasını açığa çıkarmak.

Bu girişim her şeyden önce Antisemitizmle başarılı şekilde savaşımdır. Ancak bu savaşı sömürgecilerin, ırkçıların ve saldırganların, işportacılar gibi pazarladıkları şeytani doktrinleri ile karşılaştırmamak lazımdır. Yöneticileri tarafından kandırılan İsrail halkı dahi bu ayrımı düşünebilmekten uzaktır. Dünyaya dağılmış olan Yahudi halkı ise İsraillilere oranla daha az şartlandırılmışlardır.

Biz hiç bir zaman Alman halkını Hitlercilikle karıştırmadık. Efsanelere bulanmış Nazi propagandasının «ırk» yahut «proleter halk» gibi değimler üzerinde odaklaşarak Alman halkını istediği yere çektiği, sürüklediği, en kanlı liderlerin arkasından yürümeye zorladığı ve hatta Hitler'i «Demokratik biçimde seçilmiş başkan» şekline sokarak bütün cinayetlerine baş eğdirdiği saatlerde dahi böyle bir düşünceye kapılmadık.

Her sistem kendi layık olduğu lideri «üretir». Burası doğru, fakat bütün bu aldatıcı «güdücüleri», aldatıkları halk yığınları ile karıştırmamak gerekir.

Bu çalışmada ortaya çıkarmaya gayret ettiğimiz; gerçeklerin içinde suçlanacak olan kişilerin kendileri değildir, fakat kendi mantığı ile o kişileri iktidara sürükleyen sistemdir.

Bu gün İsrail'i yöneten üçlü lider kadrosunun savaş suçlularından meydana geldiği doğrudur.

Bizzat Begin için Ben Gurion, «Gerçek bir Hitlerci» (thoroughly Hitlerite type) değişimini kullanmıştır. (182)

Menahem Begin'in Birleşik Amerika'yı ilk ziyareti sırasında, bir grub Yahudi ile birlikte ve ön sırada Albert Einstein, 4 aralık 1948 günü «New York Times» gazetesi direktörüne şöyle yazıyordu: «Dünyada faşizme karşı çıkan kişilerin, Menahem Begin'in siyasi hedeflerini ve faaliyetlerini tam olarak bildikleri takdirde isimlerini onun temsil ettiği harekete yazdırmaları ve kendisini desteklemeleri mümkün değildir... Begin, organizasyonu, metotları, siyasi felsefesi ve bağlı olduğu sınıflarla Nazi ve Faşist partilere pek yakın görü-

182) Ben Gurion tarafından Haim Guri'ye 1963'te yazılan mektup (15 Haziran 1977 tarih ve 108 sayılı İsracleft'te sözü edilen).

nen bir siyasal partinin lideridir. Bu partinin üyeleri, «Irgoun Zvai Leumi»nin eski elemanlarıdır. Bu isim Filistin'de aşırı-sağ milliyetçi, terörist bir örgütün adıdır. (183) ...Begin ve yoldaşlarının Deir Yassin Arab köyündeki tutumu bu politikanın korkunç bir örneğidir. 9 nisan 1948 günü teröristler hiç bir askeri hedef teşkil etmeyen bu sakin köye saldırarak hemen hemen halkın tamamını öldürdüler... Bay Begin'in gerçek yüzü ve tumumu bu memlekette mutlaka bilinmelidir... Bu belgeyi imzalayanlar Begin ve partisi hakkında bazı önemli noktaları halka açıklamak istemekte ve olaylarla ilgili olan her insana seslenerek faşizmin bu son gösterisine katılmamalarını önermektedirler.»

Kendi savunma bakanı ve bizzat kendisi ve «haddad» gibi kuklaları aracılığı ile yerine getirilen Sabra ve Şetilla kampları katliamından sonra hükümet önünde «Yahudi olmayanlar Yahudi olmayanları öldürdü, bizi suçluyorlar» diyen kanlı canı budur...

Bu, adamın savunma bakanı, general Ariel Şaron, yani bu gün rejimin ikinci adamı olan kişi ise Lübnan kasabıdır. Onun da geçmişinde yer alan canavarlıklar bu gün yaptıklarına ışık tutacak niteliktedir. Ağustos 1953'te Moşe Dayan'ın «Unite 101» isimli bir örgüt kurmak ve yönetmek için seçtiği adam O'dur. Bu örgüt sınırda yer alan Arab köylerine karşı misillemeler düzenlemek üzere meydana getirilmişti. Terör yaratacak, ortaya korku salacak ve Yahudi olmayan halkın bölgeden kaçmasını sağlayacaktı. Böylece Siyasi Siyonizmin doktrininin ilk hedefi aşılmış olacak-

183) Bunu Kudüs'te İngiliz Genel Kurmayını ortadan kaldırmak için «Irgun» örgütü havaya uçurmuştu. (Rommel'in Filistin'e girişini ve Yahudileri öldürmesini önlemek amacıyla) Kral Davud oteli olayı : 91 ölü, 45 yaralı.

tı. (184) Filistinlilerin yaşadığı küçük, Ürdün Kibya köyüne ilk saldırılarını düzenlediler Şaroncular... 14-15 ekim 1954 gecesi köye dalan komandolar dörtte üçü kadın ve çocuk olmak üzere 66 kişiyi öldürdüler. İki saat sonra olay yerine gelen Birleşmiş Milletler askeri gözlemcileri Güvenlik Konseyine verdikleri raporda şunları ileri sürüyorlardı: «Kurşunlarla parçalanmış vücutlar, ve kapılarda, pencerelerde görülen sayısız kurşun izlerinden anlaşıldığına göre buralarda, oturanlar evleri başlarına yıkıldığı sırada dışarıya çıkmamaya zorlamışlardır... İsrail askerlerinin evleri dinamitleyerek, kapılara ve pencerelere otomatik silahlarla ateş ederek, el bombaları atarak sabaha kadar dolaştıkları bu beldede yaşanan dehşet gecesine ait sayısız hikayeler anlatılmaktadır.»

İlk Sina savaşına neden olan tahriklerin devam ettiği günlerde, 31 ağustos 1955 gecesi Suriye'de olduğu gibi Mısır topraklarında Han Yunya ve Beni Suheyla katliamlarını bizzat idare eden Şaron, Tiberiade gölünün doğu kıyısına devamlı «ceza» seferleri düzenleyen ve ortalığı kana bulayan adamdır. Bu hareketler 19 ocak 1956 tarihinde Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi tarafından kınanmıştı.

184) Moshe Sharett 13 Mart 1955 tarihli «günlüğüne» şunları yazmıştı : «Otuzlu yıllarda intikam duygusunun çok kötü birşey olduğunu insanlara öğretmeye çalışırdık, bugün onu doğruluyor ve bir ahlak kuralı olarak kabul ettirmeye uğraşıyoruz. Bu duygu şimdi başta gençler olmak üzere pek geniş bir halk tabakasının ortak malıdır. Misillemeleri yürütmek için devletin özel yetiştirilmiş elemanlarının toplandığı General Sharon'un birliklerinde ise bu duygu, kutsal değerler arasında yer almaktadır...»

Ariel Sharon'un Lübnan katliamındaki sorumluluğu için, İsrailli aşırı siyonist gazeteci Jacob Timermann'ın : «The Longest War : Israel in Lebanon» isimli eserine bkz. Ed. Alfred A. Knop. New York, 1982).

Savaş sırasında Şaron ordunun Sina'ya hücum eden kısmına kumanda ediyordu. Savaşın son günü esir olarak kabul etmek istemediği yüzlerce Mısır askeri- nin ölümünden sorumlu olan adam budur... Şaron, Dayan'ın talimatına uyarak «Sina'da Mısır kuvvetle- rini esir almamış, tamamını yok etmiştir.» (185)

26 temmuz 1973'te Ariel Şaron «Yediot Aharonot» ta şunları yazıyordu: «İsrail şimdi süper bir askeri kuv- vettir. Avrupa'nın bütün kuvvetleri bir araya gelse bi- ze ulaşamazlar... İsrail bir hafta içinde Hartum'dan Bağdad'a ve Cezayir'e uzanan bölgeyi eline geçirebi- lir.»

Şaron, bir savunma bakanı olarak, elinde bulun- durduğu nükleer silahlarla, 1973'te gevezelik olan bu tehdidi şimdi gerçekleştirecek güçtedir.

Bu günkü yüz kızartıcı üçgenin içinde yer alan üçüncü adam Dış İşleri Bakanı İzak Şamir'dir.

Biyoğrafisini sadece diğer ülkelerle ve uluslararası örgütlerle olan ilişkileri açısından ele alsak dahi Şa- mir'in «dolu» bir geçmişi olduğu anlaşılmaktadır.

İzak Şamir'in kariyeri baştan sona ırkçılıkla yoğ- rulmuştur. Siyonizmi ırkçılığın bir kolu olarak gören Birleşmiş Milletler kararının 14 kasım 1975 günün oy- lanmasından sonra, dünya ve uluslararası ilişkiler ko- nusundaki görüşlerini kaleme alan İzak Şamir şun- ları yazmıştı: «Ağaçlardan inen insanlardan meydana gelen ulusların dünyanın liderliğini üstlenmeleri ka- bul edilecek bir şey değildir. İlkeller nasıl kendilerine ait fikirlere sahip olabilirler? Birleşmiş Milletlerden ye- diğimiz darbe bize bir kere daha göstermiştir ki biz diğer uluslar gibi değiliz»

185) Uri Avneri, «Ha'olam Hazeh»de, 24 Ağustos 1973.

Siyonizmin dış politikası konusundaki taşıyıcı di-
reği böyledir...

İzak Şamir'in tüm başarıları bu görüşten kuvvet kazanmaktadır. Şamir bir zamanlar «Stern Grubu» olarak bilinen «Lehi» yahut «Etsel» örgütlerinin üç yöneticisinden biriydi. Üçüncü Reich'in gizli arşivlerini didikleyen Alman tarihçi Klaus Polkhe ocak 1941'de «Stern Grubu» tarafından Hitler devrinin dış işleri bakanlığına verilen bir işbirliği tehlifini bulmuştur. Teklifler Türkiye'de bulunan Almanya büyük elçiliği deniz ataşesi aracılığı ile ulaştırılmıştı. Ataşe 11 hazi-
ran 1941 günü yazdığı notta «Lenin»nin şu görüşlerine yer veriyordu: «Avrupa Yahudi topluluğunun (Juden-
reines Europa) boşaltılması; Yahudi probleminin çö-
zümünde ilk hedeftir. Ancak bu Yahudilerin tarihsel sınırları ile bir Yahudi devletine yerleştirilmeleri ge-
rekir... Bu amaç «Özgürlük için savaş: Levi» hareketi-
nin siyasal görüşü, uzun yıllar süren mücadelesi ve askeri örgütünün temel nizamıdır:

1) Alman görüşüne göre Avrupa'da yeni bir dü-
zenin kuruluşu ve Lehi tarafından yeniden canlılık ka-
zandırılan Yahudi halkının gerçek istekleri arasında
bir beraberlik bulunabilir.

2) Yeni Almanya ile yenilenmiş bir İbrani ulusu
(Volkish nationalen Hebraerum) arasında işbirliği im-
kânı olabilir.

3) Ulusal ve totaliter bir temel üzerinde kurula-
cak tarihi bir Yahudi devleti, bir sözleşmeyle Alman
İmparatorluğuna bağlandığı takdirde gelecekte, Orta-
Doğu'da Almanya'nın durumunu koruyabilir ve kuv-
vetlendirebilir. «Özgürlük için İsrail hareketi: Levi»
Alman Üçüncü İmparatorluğunun Şansölyesi bay Hit-
ler'in son konuşmasında «İngiltere'yi yalnız bırakmak
ve yenmek için her çareye ve her ittifaka razı olmak

gerekir» şeklinde ifade ettiği görüşlere yakınlığını belirtir.» (186)

İngiltere'ye karşı beslenen aynı kin şamir'i, Stern Grubunun başında olduğu sırada, Kahire'de, 1944 kısımlında, İngiltere'nin Ortadoğu işleri bakanı Lord Moyne'yi öldürmeye kadar götürmüştür. Sonra aynı terörist metotlar Kudüs'te, 17 eylül 1948'de Birleşmiş Milletler tarafından tayin edilmiş olan arabulucu Kont Bernadotte'un hayatını kaybetmesine yol açmıştır.

Siyasi siyonizmin var oluşuna neden olan tek hedefi, Filistin'de Yahudiler için bir «hayat sahası» açmaktır.

23 eylül 1948'de Londra'da West End sinogoğu hahamı Harold Reinhart «Times»de şunları yazıyordu: «Kont Bernadotte'un ölümlü sadece delilikle izah edilebilir... Ancak çok iyi bilinmekte ve pek çok defa Naziler tarafından muazzam boyutları ile her düşünen kafaya gösterilmektedir ki delilikle, boşanmış bir milliyetçilik arasındaki sınır pek kesin değildir. Bunların «Hayat sahası» tutkuları ile akıl ve merhamet'in ilgisi yoktur. Her türlü Yahudi geleneğine aykırı, ümitsizlik ve inançsızlıkla örtülü bir milliyetçilik günümüzde bir kısım Yahudinin uğraşısı olmuştur.»

şu sırada iktidarda olan savaş suçlusu üçlü lider kadrosunun görüntüsü budur.

Ancak meseleleri çözebilmek için bu kişileri daha başka görüntü taşıyan kişilerle değiştirmeyi düşünmek çok saf bir görüş olur.

Önemli olan insanlar değildir. Fakat doktrin'dir. Önemli olan en son sınırına kadar itilmiş siyasi siyonizmdir. İnsan sıfatına bürünmüş bir barbarlık, bar-

186) Prof. Israel Shakak tarafından «Zu Oaderech»de sözü edilen, 2 Eylül 1981.

barlık olmaktan kurtulamaz... Hiç kuşkusuz Reagan, Begin'den daha az kibirli uydular aramayı uygun görecektir. Ancak onlar da aynı politikayı yürütmelidirler... Shimon Perez ve ekibi işine yarayabilir. Fakat bu «muhalefet» hangi köklü değişimi getirecektir? Siyonizmin temel politikasına karşı çıkmayan bu görüşler neyi değiştirecektir...?

Bu ekip zaten İsrail Devletinin kuruluşundan beri iktidardardı... Simon Pérès, Ben Gurion'un en önde gelen müridiydi... Siyasî Siyonizmin ana çizgilerini bu şahsın çizdiğini daha önce görmüştük. Bu çizgiler en korkunç sonuçlarına kadar onun elinden çıkmıştır

Shimon Perez, Patlemento'da Sabra ve Şetilla kampları katliamından, Savunma bakanı Ariel Sharon'ı sorumlu tuttuğu zaman Filistinlilere karşı daha mı fazla insanıydı... Nitekim Sharon cevabı yapıştırmıştır: «Filistinliler Tell el Zaatar'da öldürülürken İsrail subayları neredeydi? Siz o tarihte Savunma Bakanımıydınız?» Gerçekten 22 Haziran 1976'dan 12 Ağustos'a kadar süren elli günlük bir kuşatmadan sonra, İsrail hükümeti tarafından tepeden tırnağa kadar silahlendirilmiş «hıristiyan» adını taşıyan «Falanjistler» Uluslararası Kızıl-Haç teşkilatının verdiği rakamlara göre 2000 «kayıb»ın sorumlusu olmuşlardı. O sırada ne İsrail hükümeti ne de onun Savunma Bakanı olan Simon Perez, kuklalarının vahşetine bir son vermek için kollarını kıpırdatmamışlardı.

Bir röportaj sırasında Ariel Şaron işlediği cinayetlerle şöyle öğünüyordu: «Vurmak lâzım... aralıksız vurmak lâzım! Teröristlere her yerde vurmak lâzım: İsrail'de, Arab ülkelerinde, başka yerlerde... Ben nasıl yapıldığımı biliyorum... Ben kendim yapıyorum. Sadece onlardan sonra hareket etmemeli... fakat her gün her yerde onları izlemeli. Eğer aralarından bazılarının

folanfa Arab ÷lkesinde yahut Avrupa'nın falan ÷lkesinde olduğunu ÷ėrenince hemen oraya uzanmalı... G÷nd÷z değil, gece yarısı... Birden bir kişi kayıplara karışmalı... Yahut ölü bulunmalı... Avrupa'da bir gece klub÷nde herhangi bir kişinin bıçaklandığı gibi...» (187)

şaron'un dediklerini işçileri her gün uygulamaktadır. Zira Devlet terörizmi de siyasi siyonizmin mantığı içindedir. 16 kasım 1972'de, Roma'da, FKÖ temsilcisi Wael Zu'aiter'in öldür÷lmesi ile ilgili tahkikatı sonuçlandıran Roma İstifbarat mahkemesi, kasım 1981'de kararını açıklarken kimseyi mahkum edemeyeceğini, zira konunun siyasi olduğunu, siyasetin ise kendi uğraşısı olmadığım ileri sürm÷ştü. Kararda şu c÷mler yer alıyordu: «Bu cinayet önceden düşün÷lm÷ř bir politikanın işidir. Metotla yürüt÷lm÷ř ve İsrail'e bağlı bir örg÷t÷n aracılığıyla gerçekleştirilmiştir.» Ekim 1972'den temmuz 1973'e kadar 6 Filistinlinin öldür÷lmesi ile sonuçlanan terörist hareketleri hatırlatan mahkeme İsrail'li resmi yahut resmi olmayan yöneticilerin demeçlerine de işaret ediyor ve bu kişilerin Filistin direnşine ve bu hareketin temsilcilerine karşı «her yerde, her zaman ve bütün us÷lleri kullanarak» amansız bir savaş açmış olduğunu belirtiyordu. Mahkeme bu cinayetlerden «İsrail gizli servislerinin» suçlu olduğunu, özellikle bütün dünyada ilişkileri olan ve her an hareket hainde bulunan bir seksiyonun sorumluluğunu dünya kamuoyuna duyuruyordu.

Wael Zu'aiter'in öldür÷l÷ř÷ sırasında devrin «sosyalist» başbakanı Madam Golda Meir, Ariel Sharon'un tutumuna benzer bir davranış içine girmişti. Cinayetten kırksekiz saat sonra, 18 ekimde Knessete çağırıldı-

187) «Yediot Aharonot», 26 Mayıs 1974.

ğında: «Bütün bildiklerim kurşunların gerçekten hedefine ulaştığıdır...» diyordu.

Geri dönüşe ait ırkçı kanunları kim yazmıştır. Toprakların sistematik şekilde hırsızlanmasını kim organize etmiştir? Buralarda çalışanları kim kovalamıştır?

Paris'te Moşe Dayan ve Simon Perez tarafından düzenlenen Süveyş saldırısını kim yapmıştır? Ya 1967 saldırısı... Her zaman karşımızda aynı isimler: Ben Gurion... Moşe Dayan... Golda Meir... Simon Perez... Yani şimdiki «muhalefete» mensup olanların cümlesi... Lübnan'ın Begin ve hempaları tarafından çiğnenmesi aynı mantığa itaat eden aynı tarihin küçük bir bölümünden başka birşey değildir... Bu öylesine doğrudur ki Begin Amerikalılara yaptığı operasyonu anlatırken bir an Simon Perez'i hatırlamıştır.

Zira bu politikanın temelinde gerçek bir ayrılık yoktur. Lübnan işgalinin başlayışından iki gün sonra, bu savaşın nereye kadar uzanacağı, olanakları ve hedefleri konusunda henüz kimsenin bilgisi olmadığı bir sırada Knesset'te hükümete güven oyu verildiğinde, aksi oy kullanan komünist «Rakah» partisinin dışında sadece dokuz milletvekili çekimser kalmıştı. Bunların sadece biri çalışanlar partisinin üyesi olan Y. Sarid'di.

Problemlerin açık tartışma yolu ile gerçek çözümlere kavuşması konusunda, Fez Planının bir kenara bırakılması ve Reagan'ın FKÖ ile her türlü görüşmeyi reddeden tezlerine rağmen, gelecek günlerde gerçekten barış isteniyorsa karşılıklı konuşulacak tek özgütün FKÖ olduğunda kimse şüpheye düşmemektedir.

Bu noktadan sonra bütün ailesi Hitler kamplarında öldürülmüş, sosyalist ve Yahudi Avusturya başba-

kanı Bruno Kreisky'nin durumunu daha iyi kavriyoruz... Kreisky Sosyalist Enternasyonal içinde ateşli bir savaş verdikten sonra şunu yazmıştı: «Bu İsrail'le hiç bir alışverişim yok...» (188)

188) Bruno Kreisky, «Der Stern»de, Ağustos 1982.

SONUÇ

1) İsrail devletinin o yerleştiği yerde, ne tarihi, ne Kitab-ı Mukaddes'e dayalı, ne hakuki ne de ahlaki hiç bir dayanağı yoktur. Irkçılığa, yayılmacılığa ve Devlet terörizmine bağlı iç ve dış tutumu onu diğerleri gibi bir Devlet, hatta çok sıkı bağlarla bağlanmış olduklarından daha ileri bir duruma sokar.

Arablara karşı davranışlarında en korkunç geleneklerini örnek aldığı Birleşik Devletler, vaktiyle Amerikan yerlileri ve Siyahlar önünde aynı tutum içindeydi. Amerika günümüzde, Vietnam'da uyguladığı vahşet politikasıyla ve şu sırada Latin Amerika'da en kanlı diktatörlükleri «demokrasi» diye âleme tanıtmaya kalkışmakla, tarihi geleneklerini sürdürmeye devam ettiğini ispat etmiştir.

İrk ayırımı ve en ilkel sömürgecilik Güney Afrika'da hâlâ yürürlüktedir.

Eski Nazi'lerin başlıca sığınma merkezleri olan Salvador, Guatemala, Uruguay gibi ülkeler Amerika'dan devamlı silah yardımı almakta ve Washington onlara «halklarla nasıl savaşılabileceğini» öğreten uzmanlar göndermektedir.

2) İsrail Devletinin kuruluş doktrini; Arkasına saklandığı Yahudi geleneğinden değil fakat ırkçılığın, ulusçuluğun ve sömürgeciliğin bir başka şekli olan XIX. yüzyıl Batı ulusçuluğundan ve sömürgeciliğinden doğmuş Siyasî Siyonizm'dir.

3) Uyuşturucu bir ideoloji ve bir seri vahşi ve terörist hareketlerden doğmuş bu devlet, sömürgeci Batı güçlerinin öldürücü baskısı ile alınan illegal bir Birleşmiş Milletler kararı ile yaratılmıştır. Bu devlet kendisini kendi öz gücü ile değil fakat vaktiyle aynı yolu izleyen Haçlılar gibi Batı'dan akan silah ve para yardımı ile ayakta durmaktadır. Bilhassa dünya stratejisinde İsrail'i, Orta-Doğu'da kendi ileri karakolu sayan Birleşik Amerika bu ülkeye şartsız ve sınırsız destek sağlamaktadır.

4) İsrail Devleti, kuruluş efsanelerinden ve fiziki olmayan entellektüel terörizminden arındırıldığında, başında kutsallık çemberi olmadan, ayrıcalıksız ve dinsel karakterden uzak olarak Devletler hukukuna dahil olabilir.

Zira bütün Devletler O'nun gibi herhangi bir «hak»tan değil fakat bir kuvvetler dengesinden ve «oldubittilerden» doğmuşlardır.

5) Dolayısıyla tarih ve Devletlerin rastlantıya dayanan sınırları topların gürültüleri arasında çizilemez. O halde şimdiden sonra realist bir çözüm nasıl sağlanabilir...?

6) FKÖ'den şartsız olarak «İsrail'i tanımasını» istemek anlamsızdır. En az üç büyük sebep yüzünden:

a) Böyle bir istek topraklarının ellerinden alındığını ve öldürdüklerini hukuken anlatmak isteyen Filistinlilere, yeni bir ceza vermek olur.

Filistin'de İsrail Devleti bir hukuki hak olarak değil fakat hiç bir yerde olmadığı gibi ancak bir «oldubitti» şeklinde kabul edilebilir.

b) İsrail Devleti, Siyasi Siyonizme dayanan esası ve devamlı savaş ortamından kaynaklanan varlığıyla aralıksız büyümektedir. Her saldırıdan ve her toprak kapatmadan sonra «Hayat sahası» açtığını iddia etmektedir. Dolayısıyla böylesine «oynak» sınırların hukuki geçerliliğini kabul etmek imkânsızdır. Hangi İsrail'i kabul etmesi FKÖ'den istenecektir?. Birleşmiş Milletler tarafından 1947'de ayrılan İsrail mi? Deir Yassin gibi terör fırtınalarından sonra saptanan 1948 İsrail'i mi? Caydırma harbi ve işgallerden sonra kazanılan yeni topraklarla 1967 İsrail'i mi? Halk yığınlarının yerleştirildiği yeni kolonileri ile 1982 İsrail'i mi? Hangisi...? Yoksa Herzl'in Nil'den Fırat'a uzanan megaloman rüyası mı? Yahut Ben Goriyon'un «Litani ile Sina arasındaki» İsrail'i mi? Veya Ariel Sharon'un «Türkiye'de Çanakkale bağızından, Mısır'ın Süveyş kanalına kadar bütün Orta-Doğu'yu kontrolü altına almayı hedef tutan» İsrail' rüyası mı...? Hangisi...? Veya bütün bunların sonucunda ne kadar Arab ülkesi varsa hepsini birden etnik ve dinsel farklılıkları ile ayırıp parçalamayı düşünen İsrail mi?

c) Nihayet varlığı dahi reddedilen FKÖ'den bir şeyi geçerli biçimde «kabul» etmesi nasıl istenecektir? Henüz diplomatik yönden tanınmayan bir örgütün bir başkasını «tanınması» nasıl sağlanacaktır.

Filistinlilerin bizzat seçtikleri kişiler ve ezici ço-

ğunluğuyla FKÖ'ye bağlılığını gösteren bir halkın seçtiği belediye başkanları İsrail saldırıları sonucu tamamen ortalıktan kaybolduğuna göre, İsrail yöneticileri FKÖ'den daha ileri hangi temsilciyle görüşeceklerdir.

Haddad; Hıristiyanlar için neyse Arablar için de o olacak, bir avuç «nazi artığı», «işbirlikçi», «kapitalist uşağı», «kukla»ların aracılığıyla yeni hırsızlıklar mı görülecek?

Gerçek şudur ki Begin'den Simom Perez'e hiç bir İsrail'li yönetici hiç kimseyle görüşmek istememektedir.

7) Bu andan itibaren çözüm sadece uluslararası kamu oyunundan gelebilecektir.

a) Yalancı bir propagandanın kafalara yerleştirmeye uğraştığı gibi «Yahudileri denize atmak» söz konusu değildir. Dünyanın her yöresindeki hürriyet aşkılarının yaptıkları gibi Filistinlilerin de savaş tıkları, kişiler, hatta halklar değil fakat ırkçı doktrinlerdir. Bu savaş siyasi siyonizme ve bir Devletin ve onun yöneticilerinin saldırgan ve sömürgeci tutumlarına karşıdır.

b) Bir FKÖ temsilcisinin çok yerinde olarak belirttiği gibi eğer bir çocuk yasal olmayan bir yoldan dünyaya gelirse o çocuğu öldürmek mi gerekir?

c) Uygulanacak bütün yolların Ulurlarasası topluluk tarafından az da olsa denetlenmesi lâzımdır. Vaktiyle Batılılar aracılığı ile yönetilen bu kamuoyu, Hitler tarafından Yahudilere karşı yapılan bir «haksızlığın» tam bir benzerinin Filistinlilere yapılmasına göz yummuştu... Filistinlilerin diğer cinayetle hiç bir ilgileri olmadığı halde...

8) Neticeye bakılırsa İsrail yöneticilerinin Birleşmiş Milletlerde temsil edilen Ulurlarasası topluluğun

karararını sistematik olarak engellediği görülmektedir. Tek şerefli çözüm... Herkes için tek şerefli çözüm, İsraili olsun, Arab olsun bölgede yaşayan her insanın hayatını garanti altına alacak tek çare, Yaser Arafat'ın teklif ettiği gibi, her iki tarafın da Birleşmiş Milletler'in Filistin'i ilgilendiren bütün kararlarına olduğu gibi uymasındır.

Unutmayalım ki bu kararların ilki İsrail ve Filistinli olmak üzere kurulacak iki ayrı devletin sınırlarını kesinlikle ortaya koyan parçalanma kararıydı.

İkinci karar ise İsrail Devletinin varlığına yol açıyordu:

Bu parçalanma ve bu «Devlet yaratma» kararları hukuki açıdan Güvenlik Konseyi'nin yetkilerini aşı ve temelde haksız bir iş olsa dahi yine de saygı gösterilmesi gereken uluslararası kanunlardır. Filistinliler bu yasaları kabul etmişlerdir. Ancak yürürlüğe girebilmeleri uluslararası garantiye bağlıdır.

9) Uygulamada tek engel İsrail yöneticilerinden gelmektedir. Eğer bu kararlar uygulanacak olursa, onlar için, Devletlerinin kuruluşuna neden olan Siyasi Siyonizm projesinin temel efsanesi bloke olacak, «güçlenme ve yayılma» çıkmaza girecektir.

Zira herşeyden önce şurası bir gerçektir ki Dünya Yahudilerinin sadece % 18'i İsrail'in «geri dönüş» çağrısına cevap vermiştir.

İkinci olarak, akım artık tersine dönmüş, Yahudilerin arasında İsrail'i terkedenler görülmüş ve «geri dönüş» adayı bulunamaz olmuştur.

Dolayısıyla günümüzde Siyasi Siyonizmin «başarılı» olamadığını ve bütün antisemitlerin ortak rüyası olan Dünya Yahudilerini gerçek bir «getto» içinde toplama projesinin suya düştüğünü açıklamak mümkündür.

10) Bu barışçı hal çaresine tam olarak ulaşmak ve muhtemelen Üçüncü bir dünya savaşına sebep olabilecek bir fesat ocağını söndürmek tamamıyla Uluslararası Topluluğun ellerindedir.

Tabiiyatiyle, böyle bir davranış içinde her türlü şiddet ve terör saf dışı bırakılmalıdır. İsrail Siyonist Devletinin, mâli, ekonomik ve askeri yönden dışarıya bağımlılığı o derecede ileri bir noktadadır ki «yardımın» hafifçe kısılması dahi, adı ister Begin ister Perez olsun bütün İsrailli yöneticileri derhal diplomatik tartışma masasına oturtabilir.

11) Bu kitabın İngilizce ve Fransızca yayınlanması, özellikle Amerika'da Fransa'da ve İsrail'de kamu oyunun uyandırılması açısından değerli olabilir. Problemlerin efsanelerle değil sağlam objektif görüşlerle ele alınmasını sağlayabilir. Bu kitap problemin, imsenin reddemeyeceği kadar açıkça ortaya konmasına ve sağlıklı bir politik tartışma rayına oturtulmasına yardımcı olabilir.

12) Herşeyden önce şu gereklidir :

a) Her topluluk uluslararası bir gücün denetiminde kendi güvenliğine, her türlü baskı ve işkencenin dışında bir yaşam düzeyine ve «kendi kendini yönetme: otodeterminasyon» hakkına sahip olmalıdır.

b) Orta-Doğu'ya silah, cephane ve her türlü harp malzemesi gönderilmesi derhal durdurulmalıdır. İsrail Devletinin resmi organları olan ve bu devletin çıkardığı «temel yasalarla» meydana getirilmiş, «Dünya Siyonist Teşkilatı» ve «Dünya Yahudi Ajansı» gibi kuruluşlarca, dünyanın hangi ülkesinde olursa olsun para toplanmasına derhal bir son vermelidir.

c) İsrail devletinin kademeli olarak «siyonizm'den» uzaklaşması hem kendi güvenliği hem de komşu-

larının rahat etmesi için son derecede önemlidir. Müzakere yolunu açacak tek çare budur. Böyle bir ortama girildiğinde uygulanacak ekoonmik ambargolarla, İsrail yöneticileri sonunda kendi halklarının baskısı ile, yarım yüzyıldan beri saldırmaktan bir an geri durmadıkları FÖK ile konuşmaya razı olacaklardır.

Bu devletin, Asya'da ırkçı ve sömürgeci bir Batı çemberi oluşuna bir son vermek, O'nu diğer ulusların arasına şerefle katmak ve hiç olmazsa uzun vadede böyle bir sonuca erişmek için yolu açık tutmak gerekir. Martin Buber 1921'den beri bu konuyu hayal etmiş ve 1947 yılında Orta-Doğu'da bir federasyon kurulmasını teklif etmiştir. Bu federasyon içinde Arab yahut Yahudi olduklarını ileri sürerek etnik farklılık gütmeyecek kişiler yer alacaklardır. Yeryüzünde üç büyük din'in ve üç büyük ümidin doğduğu bu topraklarda ve İbrahim'in büyük mirasına sahip çıkmaya ahdetmiş kişiler arasında gerçek bir beraberlik böylece doğacaktır. Yahudi olsun, Hıristiyan olsun, Müslüman olsun herkes ve inancını kaybetmiş, arayış içinde bulunan her insanogl u, bu mirasın içinde yeniden hayat bulacak ve kendi kültürünü, kendi öz benliğini ve en yüksek insani değerleri yeniden tanıma fırsatına kavuşacaktır.